

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΣΤ'

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1999

ΑΡΙΘ. 1

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε»!

Ὁ Χριστός ὁ Θεάνθρωπος γεννᾶται καὶ ὁ μελωδὸς προτρέπει ἡμᾶς πάντας νὰ δοξάσωμεν τὸν Θεόν.

Οἱ πάντες, βεβαίως, αὐθορμήτως δοξάζομεν, διὰ τὴν μεγάλην χαρὰν καὶ τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ γέννησις νέας ζωῆς, νέου ἀνθρώπου· ἡ συνέχισις τῆς φυσικῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄλλὰ σήμερον δὲν χαιρόμεθα καὶ δὲν δοξάζομεν ἔνεκα μιᾶς ἀπλῆς φυσικῆς γεννήσεως. Σήμερον ἔχομεν τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ τὴν ὑπερφυσικὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ Ἁγνή Παρθένος ἀναδεικνύεται καὶ καθίσταται Θεοτόκος. Διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς σώζεται τὸ ἀνθρώπινον γένος, πραγματοποιεῖται τὸ ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον. Ἐνσαρκοῦται ὁ Λόγος διὰ τοῦ ὁποῖου τὰ πάντα ἐδημιουργήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ θεοῦται ὁ ἄνθρωπος χάριν τοῦ ὁποῖου τὰ σύμπαντα ἐδημιουργήθησαν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Δημιουργοῦ του, μέ τὸν τελικὸν καὶ ἀπώτερον σκοπὸν νὰ ἀξιωθῆ τῆς ἀφάτου χαρᾶς νὰ θεωθῆ ἀφοῦ πρότερον γεννήσῃ ὄχι ἄπλοῦν ἄνθρωπον, ἀλλὰ Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα.

Τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ ἐορτάζομεν σήμερον.

* * *

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε»!

Ἡ Θεοτόκος γεννᾷ τὸν Θεάνθρωπον, ὑπαντήσατε!

Ἡ Θεοτόκος, ἄνθρωπος καὶ καθαρώτατος ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἀξιούται, ἔνεκα τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς, νὰ ἐνσαρκώσῃ τὴν προσδοκίαν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ γεννήσῃ ὄχι ἐκλεκτὸν τέκνον ἢ θεοφόρον προφήτην, ἀλλὰ τὸν Θεάνθρωπον Κύριον.

Εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμεν πίστιν «εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων».

Καὶ σήμερον ἔχομεν τὴν χαρμόσυνον ἐκπλήξιν. Ὁ προαιώνιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ τίκτεται ἐν χρόνῳ ὡς ἐνανθρωπήσας Θεός, ὑπὸ τῆς Παναγίας Αὐτοῦ Μητρός.

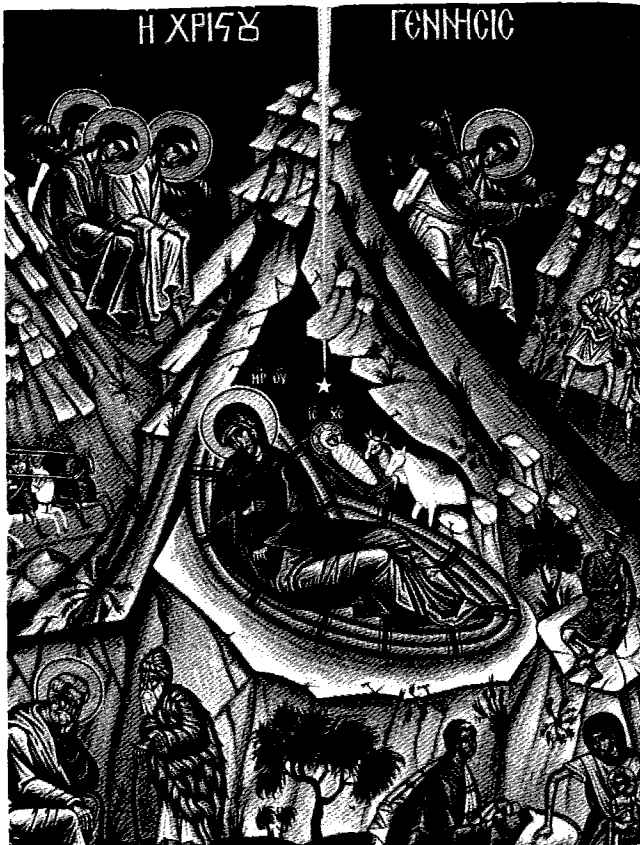
Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης δὲν κατασκευάζει διὰ χειρῶν ἢ λογισμῶν θνητῶν ὁμοίωμα θεότητος, ἀλλὰ ἡ Παρθένος τίκτει δι' Ἁγίου Πνεύματος Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα.

* * *

Χριστός γεννᾶται διὰ τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, δοξάσατε!

Δι' αὐτῆς τῆς θαυμαστῆς γεννήσεως δύναται κάθε ἄνθρωπος νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς θείας δόξης, νὰ ζήσῃ τὴν χαρὰν ὄχι ὡς ἀπλὴν ψυχολογικὴν εὐφορίαν ἢ πρόσκαιρον ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ ὡς δύναμιν οὐράνιον, ἡ ὁποία νικᾷ τὸν θάνατον.

Κάθε ἄνθρωπος, ἐμπνεόμενος καὶ καθοδηγούμενος ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τῆς Παρθένου καὶ

μιμούμενος τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἄκραν ὑπακοὴν τῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δύναται νὰ ἡσυχάσῃ ἐσωτερικῶς ἐκ τοῦ πολέμου τῶν λογισμῶν, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ πνεύματος, νὰ ἀναγεννηθῇ ἄνωθεν καὶ νὰ ἴδῃ γεννωμένην ἐσωθεν αὐτοῦ τὴν αἰώνιον ἐν Χριστῷ ζωὴν καὶ χαρὰν.

Αὐτὸ μᾶς διαβεβαιοῖ μετὰ παρησίας ὀλόκληρος ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ πεῖρα τῶν ἁγίων καὶ ὁσίων ἀσκητῶν μας.

Ἡ ζωὴ ἐκάστου ἡμῶν εἶναι ἄσκησις καὶ ἀγών, ποντοπορία εἰς τὸ πέλαγος τοῦ βίου, μέτελικόν σκοπὸν καὶ ἐλπίδα νὰ καταλιξῶμεν εἰς τὸν εὐδιον καὶ πάμφωτον λιμένα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία γεννᾷ τὴν πρὸς Αὐτὸν δοξολογίαν.

* * *

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε»!

Γεννᾶται ὁ Θεὸς ὡς θεάνθρωπος. Φανεροῦται ἡ δόξα Του εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πληροῖ ὀλόκληρον τὸν ἄνθρωπον ἡ θεία εὐδοκία. Καὶ ἀναβλύζει αὐθόρμητος ἐσωθεν ἡ ἀπαυστος δοξολογία πρὸς τὸν ὑπεράγαθον Θεὸν διὰ τὴν ἄκραν Αὐτοῦ συγκατάβασιν.

Αὕτη ἡ εὐχαριστιακὴ δοξολογία καθαίρει τὸν ἄνθρωπον. Φωτίζει τὸν νοῦν του. Καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Θεὸς καλὰ λίαν ἐποίησε καὶ ποιεῖ τὰ πάντα. Αὐτὸ πολλαπλασιάζει τὴν ἁγίαν εὐφροσύνην ἡμῶν καὶ μετατρέπει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς παράδεισον. Τὰ πάντα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ ἀποδεικνύονται αἰτία αἰώνιου ζωῆς καὶ δοξολογίας.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τοῦ ὁποίου ἡ χιλιοστὴ ἑξακοσιοστὴ ἐπέτειος ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν πάνσεπτον καὶ μαρτυρικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως συμπίπτει κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἀποτελεῖ φωτεινὸν παράδειγμα. Τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἦτο ἡ φανέρωσις τῆς ἀενάου δοξολογίας, ἡ ὁποία ἀνέβρυνεν ἐκ τῆς καρδίας του.

Πορευόμενος εἰς μακρὰν καὶ τραχεῖαν ἐξορίαν, καθ' ὁδὸν ἐτελείωσε τὴν παναγίαν του ζωὴν, προφέρον ὡς τελευταίαν χρυσοστόμειον φράσιν τὸ: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν».

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα πεφιλημένα,

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε»!

Δοξάσατε ἐκτενῶς καὶ ἀδιαλείπτως, διότι ἦλθε καὶ θά παραμένῃ μεθ' ἡμῶν ὁ Ἐμμανουήλ. Ἦλθε καὶ μένει μεθ' ἡμῶν ἡ δόξα τῆς Θεότητος, ἡ παράκλησις τοῦ Πνεύματος, ἡ θέρμη τῆς θείας στοργῆς.

Διὰ τοῦτο ἐξ ὅλης ἡμῶν τῆς καρδίας εὐχόμεθα ὅπως, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, λάβωμεν οἱ πάντες δύναμιν ἐκ τῆς ἀκενώτου χάριτος τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ ζήσωμεν θεαρέστως ὀλόκληρον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὥστε νὰ γεννηθῇ καὶ ἐσωθεν ἡμῶν ἡ πηγαία καὶ ἀτελεύτητος πρὸς τὸν Θεὸν δοξολογία, ὡς πρόγευσις τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας, τὴν ὁποίαν εἶθε νὰ χαρίσῃ εἰς πάντας ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθείς Θεὸς Λόγος. Αὐτοῦ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Φανάριον, Χριστοῦγεννα α' 24η'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ*

Ἀριθμ. Πρωτ. 5223
Διεκπ. 1883

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε **Βαρθολομαῖε**, τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορευόμεν.

Ἐπειδήπερ ὁ τῆς ἐορτῆς καιρὸς ἐφέστηκε καὶ ἐορτὴ ἐστὶ τῆς εὐεργεσίας ἀνάμνησις διηγετικῆς κατὰ τὴν χρυσοῦν γλῶσσαν τῆς Ἐκκλησίας, Παναγιώτατε, ἤκομεν καὶ ἡ Ὑμετέρα Μετριότης μετὰ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τῶν συγκροτούντων τὴν περὶ Ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησίας διατρανώσαι διὰ τῶνδε τῶν ἐορτίων Ὑμετέρων Γραμμάτων καὶ ὁμολογήσαι τὴν σωτηριώδη ταύτην ὑπόθεσιν τῆς εὐεργεσίας.

Μνημονεύομεν ἐν χαρᾷ ἀνεκκλαλήτῳ τῆς προσγενομένης τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων θείας εὐεργεσίας καὶ μετὰ τοῦ Προφήτου τρανώς ἐν ἀγαλλιάσει κηρύττομεν: «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη» (Βαρουὺχ γ' 38). Καὶ τὴν πρώτην φωνὴν τῆς θεολογίας ἐν δυνάμει πολλῇ διασαλπίζομεν: «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς παρὰ Πατρὸς πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ἰωάννου α' 14).

Τούτου σαρκωθέντος καὶ ἐπὶ γῆς ἐπιφανέντος καὶ ὀφθέντος, τοῖς δὲ ἀνθρώποις συναναστραφέντος τὸ ἡμέτερον γένος ἐκ τῆς πλάνης τῆς δαιμονιώδους εἰδωλολατρείας ἠλευθερώθη καὶ ἐκ τῆς ἀλογίας ἀπηλλάγη φωτισθὲν ὑπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων. Ἀχθὲν εἰς θεογνωσίαν τῆς τούτου χάριτι καὶ φιλανθρωπία οἶδεν προσκυνεῖν καὶ δοξάζειν τὸν ἐν Τριάδι Ἐνα Θεόν, «Υἷον ἐν τῷ Πατρὶ σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι».

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πά-

σῃ εὐλογίᾳ πνευματικῆ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ» (Ἐφεσίους α' 3).

Καὶ παραγένονεν ἐν δούλου μορφῇ, ἵνα οἰκειώσῃ ἡμᾶς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ἵνα ἀναβιβάσῃ τὸ ἡμέτερον γένος ἐπὶ τοῦ ἄνω θρόνου, ἵνα ἐνδύσῃ ἡμᾶς τὴν πρώτην στολὴν, αὐτὴν τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἀθανασίας, ἵνα χαρίσῃται ἡμῖν τὰ ἀρχαῖα κλέη, ἐξ ὧν ἀπηλλοτριώθημεν συμβουλία τοῦ ἀρχεκάκου καὶ μισανθρώπου ἐχθροῦ. Πρὸς τοῦτο τὸ ταλαίπωρον ἀνθρώπινον γένος ἐλέγχθη τῇ σαρκώσει τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ ὑπὸ τοῦ Προφήτου ρηθέν: «Ἐκδυσαὶ τὴν στολὴν τοῦ πένθους καὶ τῆς κακώσεώς σου καὶ ἔνδυσαὶ τὴν εὐπρέπειαν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ δόξης εἰς τὸν αἰῶνα. Περιβαλοῦ τὴν διπλοῖδα τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνης, ἐπίθου τὴν μίτραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου τῆς δόξης τοῦ αἰωνίου. Ὁ γὰρ Θεὸς δείξει τῇ ὑπ' οὐρανὸν πάσῃ τὴν σὴν λαμπρότητα. Κληθήσῃται γὰρ σου τὸ ὄνομα παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα: Εἰρήνη δικαιοσύνης καὶ δόξα θεοσεβείας. Ἠγήσεται σου γὰρ ὁ Θεὸς μετ' εὐφροσύνης τῷ φωτὶ τῆς δόξης αὐτοῦ σὺν ἐλεημοσύνη καὶ δικαιοσύνη τῇ παρ' αὐτοῦ» (Βαρουὺχ ε' 1-4, 9).

Διὸ καὶ πρὸς Ὑμᾶς, ποθεινότατε καὶ παμφίλτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, προσερχόμεθα, ἵνα δώμεν τὸν ἐόρτιον ἀσπασμὸν καὶ περιπτυχθῶμεν νοερῶς τὴν Ὑμετέραν θεοφροῦρητον Παναγιότητα καὶ εὐχηθῶμεν Ὑμῖν τε καὶ πᾶσι τοῖς περὶ Ὑμᾶς ἀδελφοῖς καὶ παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἵνα ἐορτάσῃτε ἐν πολυμοβρία ἐφετῶν ἀγαθῶν τὴν τοῦ Σωτῆρος πρὸς ἡμᾶς ἐπιδημίαν καὶ ἔλευσιν.

Ἐπὶ δὲ τῇ ἀνατολῇ τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου τοῦ ἐπισφραγίζοντος τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ τὴν χιλιετίαν προσεπευχόμεθα, ἵνα οὗτος ἢ Ὑμῖν τε καὶ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ βαθμῆς πρὸς τὰ κρείττονα καὶ πρὸς εἰρηναίαν κατάστασιν.

Ἡμεῖς δὲ κηρύσσοντες τὴν ἀφατον φιλανθρωπίαν καὶ ἀμετρον εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ κατασπαζόμεθα τὴν Ὑμετέραν γερασμίαν Παναγιότητα διατελοῦντες,

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος Ἀθήνησι τῇ 7ῃ Δεκεμβρίου 1998

* Ὁμοῖα Γράμματα ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Πατριάρχους καὶ Ἀρχηγοὺς τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

1. Πρὸς τὸ ἔτος 2000

Μὲ τὴν εἴσοδό μας στὸ Νέον Ἔτος 1999 ἔχομε τὸ ἔντονο βίωμα ὅτι κατευθυνόμεθα πρὸς τὸ ἔτος 2000, περιλαμβόμενοι ἀπὸ τὶς πολύχρωμες ἀνταύγειες τοῦ λυκόφωτος τοῦ 20οῦ καὶ τοῦ λυκαυγούς τοῦ 21ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος θ' ἀρχίση τὴν 1η Ἰανουαρίου 2001. Κατευθύνοντας τὰ βήματα καὶ τὴν πορεία μας πρὸς τὴν τρίτη χριστιανικὴ χιλιετία, συνειδητοποιοῦμε καὶ φέρομεν ἄλλην μίαν φορὰν στὸν νοῦν μας, ὅτι ζοῦμε

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν
Τακτικοῦ Μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν

μέσα σὲ χωροχρονικὰ πλαίσια καὶ ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ εἶδοποιὰ γνωρίσματα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἶναι ἡ ἐμπειρικὴ βίωσις τοῦ χρόνου, ἡ ροὴ τοῦ ὁποῖου, ξεπερνώντας τὴν ἐκάστοτε παροῦσα στιγμή τοῦ «νῦν», μεταβάλλει συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως τὰ μέλλοντα εἰς παρελθόντα.

2. Φυσικός, βιωματικός καὶ ἱστορικός χρόνος

Ἡ ἰδιουπία τῶν ὄντων, τῶν ὁποίων οἱ κινήσεις καὶ σχέσεις γίνονται ὑφάδια στὴν ὑφὴ τοῦ χρόνου, συντελεῖ ὥστε φαινομενολογικῶς ὁ χρόνος νὰ χαρακτηρίζεται εἴτε ὡς φυσικός χρόνος, εἴτε ὡς προσωπικός βιωματικός χρόνος, εἴτε ὡς ἱστορικός χρόνος.

Μὲ τὰ ποικίλα μετρικὰ συστήματα τοῦ *φυσικοῦ χρόνου* καὶ τὶς μεγάλες ἢ μικρὲς κλίμακὲς τοὺς χρονολογοῦνται καὶ ἀριθμοῦνται ἀλληλοδιάδοχα φυσικὰ ὄντα ἢ φαινόμενα, συμφώνως πρὸς τὴν κλασικὴ διατύπωσι τοῦ Ἀριστοτέλους: «Ὁ χρόνος εἶναι δοκεῖ ἀριθμὸς κινήσεως κατὰ τὸ πρότερον καὶ ὕστερον» (Φυσικά IV, 11, 219b1).

Ὁ *προσωπικός βιωματικός χρόνος* κινητοποιεῖ τὴν ἀνθρωπίνην συνειδήσι εἰς τρόπον ὅστε αὐτὴ στὴν ἐπαφὴ τῆς μὲ τὰ ἄλλα ὄντα, τὰ ὁποῖα συναντᾶ, νὰ ἀξιοποιῆ κατ' ἄμεσον καὶ πηγαῖον

τρόπον τὴ λειτουργία τῆς μνήμης, νὰ συγκινηθῆται ἢ καὶ νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ μυριάδες συνειδητῶν ἢ ὑποσυνειδητῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, γιὰ τὶς ὁποῖες ὀμιλοῦν τόσον ἡ κλασικὴ Ψυχολογία, ὅσον καὶ ἡ λεγομένη «Ψυχολογία τοῦ βάθους», νὰ ἀντιμετωπίζη στὸ ἐκάστοτε παρὸν τὴν πάντοτε φευγαλέα ἐπικαιρότητα τῆς στιγμῆς καὶ νὰ νοιώθῃ εἴτε τὸν φόβο μὲ τὴν ἀναμονὴ δυσαρέστων ἐξελίξεων, εἴτε τὴν ἐλπίδα μὲ εὐχάριστες προσδοκίες καὶ προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ ἐννοία τοῦ *ἱστορικοῦ χρόνου* σχετίζεται πρὸς τὴ συνεχῆ διαδοχὴ τῆς συναντήσεως καὶ ἐπαφῆς τῶν ἀνθρώπων ὄχι μόνον μὲ τὴν φύσιν καὶ τὴν γῆϊνὴν κτίσιν, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς εἶπε στοὺς πρωτοπλάστους «πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε...» (Γεν. α' 26), ἀλλὰ πολὺ περισσότερο καὶ μὲ τοὺς συνανθρώπους. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν γνῶσιν τὴν ἀλληλοκατανόησιν τὴν ἀνάπτυξιν βουλευτικῶν ἐνεργειῶν πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν ἀψύχων καὶ ἐμψύχων ὄντων, πρὸς ἀνάπτυξιν ἢ ἀξιοποίησιν κοινωνικῶν θεσμῶν, πρὸς ἐκδήλωσιν ἀλληλεγγύης ἢ πρὸς ἀπόκρουσιν ἐχθρῶν, πρὸς ὀργάνωσιν κοινῶν ἐπιδιώξεων, προσπαθειῶν καὶ ἀγώνων κ.τ.τ.

Σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις τῆς προσωπικῆς συναντήσεως μὲ ἄλλα πρόσωπα πρόκειται κατ' οὐσίαν περὶ προσφορᾶς ἐκ μέρους ἡμῶν πρὸς τοὺς ἄλλους μιᾶς δυνατότητος καὶ περὶ ἀπαιτήσεώς μας γιὰ ἓνα εἶδος ἀπαντήσεως ἐκ μέρους αὐτῶν, ἢ ὁποία εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι συναινετικὴ συμφωνία ἢ καὶ ἀπορριπτικὴ διαφωνία καὶ σύγκρουσις. Μέσα στὴ διαδικασίᾳ αὐτὴ εἶναι κατανοητὴ ἡ μεγάλη σημασία τοῦ ἐκάστοτε παρόντος, τῆς ἐκάστοτε συγκεκριμένης «στιγμῆς» καὶ «ῥαῖς», τοῦ ἐκάστοτε καταλλήλου «καιροῦ», ποὺ ἀπαιτοῦν λήψιν ἀποφάσεως στὸ ἐκάστοτε «νῦν».

Ἡ ἀλληλοδιαδοχὴ τέτοιων «ῥῶν» ἢ «καιρῶν» καὶ ἡ ἐνεργοποίησις τέτοιων ἀποφάσεων τῆς συγκεκριμένης «στιγμῆς», ποὺ — ἐννοεῖται — δὲν ἀποκλείουν, ἀλλὰ προϋποθέτουν διαδικα-

σίαν προηγηθείσης σχετικῆς ψυχολογικῆς καὶ κοινωνικῆς προπαρασκευῆς καὶ κνοφορίας, εἶναι ἡ Ἱστορία. Ἡ μορφή τῆς συνεχείας τῆς ροῆς τῶν διαδοχικῶν καὶ μὴ ἀνταλλαξιμῶν ἱστορικῶν «στιγμῶν» ἢ «ὠρῶν», κατὰ τὶς ὁποῖες λαμβάνονται οἱ ἀποφάσεις γιὰ τὴ στάσι τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἀπέναντι στοῦ οἰκολογικοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ στοὺς συνανθρώπους, εἶναι ὁ ἱστορικὸς χρόνος.

Χωρίζομε τὰ τρία αὐτὰ εἶδη τοῦ χρόνου μόνον γιὰ λόγους μεθοδολογικοὺς πρὸς καλυτέραν σφαιρικὴν κατανόησιν τῆς ὁλότητος τῶν χρονικῶν συναρτήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ ἀλληλοπεριχωρούμενα στοιχεῖα ἑνὸς ἐνιαίου περιεκτικοῦ ὅλου, δοθέντος ὅτι ἀπ' ἐνὸς ἡ Ἱστορία καὶ ἡ Φύσις «βιώνονται» καὶ ἐμπλουτίζουν τὴν βιωματικὴ σφαῖρα, ἀπ' ἑτέρου τὰ Βιώματα καὶ ἡ Ἱστορία ἐκτυλίσσονται μέσα στὴν ὁλότητα τοῦ φυσικοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο σωματικῶς καὶ βιολογικῶς ἀνήκει καὶ ὁ ἀνθρώπος, καὶ τρίτον τὰ Βιώματα, ποὺ δημιουργοῦνται καὶ ἀπὸ τὴ στάσι μας ἀπέναντι στὴ Φύσι, εἶναι ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ποιητικὰ καὶ τὰ τελικὰ αἷτια τῆς ἱστορικῆς ἀλληλουχίας.

3. Ἐπιστημονικὲς καὶ φιλοσοφικὲς ἀπόψεις γιὰ τὴν ἔννοια τοῦ χρόνου

Ἡ ἐπισήμανσις τῶν τριῶν αὐτῶν ἐπὶ μέρους χρονικῶν ἐκδηλώσεων, ποὺ εἶναι συνιστώσες στὴ συνισταμένη τοῦ χρόνου, ἔχει φαινομενολογικὸν καὶ περιγραφικὸν χαρακτήρα καὶ δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ φιλοσοφικοθεολογικὸν ζήτημα τῆς κατανοήσεως τῆς βαθυτέρας ἐννοίας τοῦ χρόνου. Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὑπάρχει πλουραλισμὸς ἀπόψεων, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν δώσει τελεσίδικη, ἀμετάκλητη καὶ ὀριστικὴ ἀπάντησι, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν νὰ συζητοῦνται καὶ ἀξιολογοῦνται. Ἴδου δειγματοληπτικῶς μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀπόψεις αὐτές, τὶς ὁποῖες —πρὸς σφαιρικὴν παρουσίαν τῆς προβληματικῆς τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου— μνημονεύομεν εὐσυνόπτως καὶ ἐπιγραμματικῶς μὲ μικρότερα τυπογραφικὰ στοιχεῖα, γιὰ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ παραλειφθοῦν κατὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ παρόντος ἄρθρου ὡς κάπως δυσνόητες ἢ γιὰ νὰ τύχουν προσοχῆς ἐκ μέρους ἐκείνων τῶν ἀναγνωστῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν φιλοσοφικοεπιστημονικὰ ἐνδια-

φέροντα καὶ θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν ἀφορμὲς πρὸς περαιτέρω ἐνασχόλησιν περὶ τὴν ἐν λόγω προβληματικὴν:

Ἡ Μηχανικὴ τοῦ Νεύτωνος (Isaac Newton) προσπαθεῖ νὰ συσχετίσῃ καὶ ἐναρμονίσῃ τὴν ἔννοια τοῦ «σχετικοῦ καὶ συνηθισμένου χρόνου», στὴν ὁποία στηρίζεται ξεκινώντας γιὰ τὶς μετρήσεις τοῦ ὁ πειραματικὸς φυσικὸς, πρὸς τὴν ἔννοια τοῦ ἔχοντος τὸ πρωτεῖον ἰδεατοῦ «ἀληθοῦς, ἀπολύτου καὶ μαθηματικοῦ χρόνου», ὁ ὁποῖος «ῥέει καθ' ἑαυτὸν, ὁμοιομόρφως καὶ χωρὶς σχέσιν πρὸς ὁποιοδήποτε ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον».

Κατὰ τὴν φαινομενοκρατικὴ κριτικὴ θεωρία τοῦ Κάντ (Immanuel Kant), ὁ χρόνος στερεῖται ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως καὶ εἶναι μόνον ἔμφυτος ἐποπτειακὴ μορφή, ἡ ὁποία δὲν παράγει τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ χρησιμεύει τρόπον τινὰ ὡς ἐκμαγεῖο (καλούπι, μῆτρα) πρὸς μορφοποίησιν τῶν διαφόρων χρονικῶν γνωρισμάτων καὶ τῶν χρονικῶν συναρτήσεων, ποὺ ἀποδίδομε στὰ διάφορα ἀντικείμενα.

Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ «ἀφελοῦς ρεαλισμοῦ» καὶ τοῦ ἀκριτοῦ «θετικισμοῦ», παραθεωρώντας τελείως τὸ ὄλογο τῶν ἐμφύτων πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ χρόνος ὑπάρχει ἀντικειμενικῶς καὶ σχετίζεται πρὸς τὶς κινήσεις καὶ τὴ διάρκειά τοῦ κοσμικοῦ γίνεσθαι καὶ πρὸς τὴ διαδοχὴ τῶν μεταβαλλομένων ὄντων καὶ φυσικῶν φαινομένων.

Οἱ συμβιβάζοντες τὴν κριτικὴ θεωρία τοῦ Κάντ μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ «κριτικοῦ ρεαλισμοῦ» ἐπισημαίνουν ὀρθότερον ὅτι ὁ χρόνος εἶναι μὲν ὑποκειμενικὴ ἐποπτειακὴ μορφή, ἀλλ' ἔχει πάντοτε σύστοιχη ὄντικη θεμελίωσι στὴν ἐκτὸς τῆς συνειδήσεώς μας ὑπάρχουσα ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα.

Ἡ «θεωρία τῆς σχετικότητος» (Relativitätstheorie) τοῦ Ἄ. Αἰνστάιν (Albert Einstein), ἀκτινογραφώντας κατὰ κάποιον τρόπο μαθηματικῶς τὴν ἐκ ποικίλων δομικῶν στοιχείων ἀποτελουμένη δυναμικὴ δομὴ τῆς ὁλότητος τοῦ κόσμου καὶ ὑπερακοντίζοντας τὰ σχετικὰ δεδομένα τῆς κλασικῆς μηχανικῆς τῶν Γαλιλαίου (Galileo Galilei), Νεύτωνος (Isaac Newton), Λαπλάς (Pierre - Simon de Laplace) ἐπεσήμανε τὴ σχετικότητα τοῦ χρόνου καὶ τονίζοντας ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν μετρήσεων τοῦ χρόνου (ὅπως καὶ τοῦ χώρου) εἶναι σχετικὰ καὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ κινητικὴ κατάστασι τοῦ παρατηρητοῦ, ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἐπιλεγόμενου μέσα στὸν κόσμον κέντρου παρατηρήσεως, ἀπὸ τὸ σύστημα ἀναφορᾶς, ἀπὸ τὴν ὑπέρβασι τοῦ τρισδιάστατου συστήματος τῶν συντεταγμένων τῆς κλασικῆς Φυσικῆς, ἡ ὁποία ὑπέρβασις ὠδήγησε στὸ νὰ γίνετα δεκτὸν τὸ τετραδιάστατον χωροχρονικὸν ἢ χρονοχωρικὸν «συνεχὲς» (continuum) κ.λπ.

Ὁ διάσημος ἀστρονόμος Τζέιμς Τζήνς (James Jeans) συσχετίζει σαφῶς τὴν ἀρχὴ καὶ ῥοή τοῦ χρόνου μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἐπαναλαμβάνει τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου: «Ὁχι μέσα στὸν χρόνο, ἀλλὰ μαζί μὲ τὸν χρόνο ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον» (Non in tempore, sed cum tempore, finxit Deus mundum).

Οἱ φιλοσοφικοεπιστημονικὲς ἀπόψεις γιὰ τὴν ἔννοια τοῦ χρόνου δείχνουν ὅτι δὲν ὑπάρχει γενικῶς ἀποδεκτὸς φιλοσοφικὸς ἢ ἐπιστημονικὸς προσδιορισμὸς τῆς ἐννοίας αὐτῆς. Γι' αὐτὸ, ἂν ζοῦσε ὁ ἱερός Αὐγουστίνος σήμερα, θὰ ἐπαναλάμβανεν ὅ,τι ἔγραψε στὶς «Ἐξομολογήσεις» του:

«Τί εἶναι λοιπὸν ὁ χρόνος; Ἐὰν δ' ἐρωτήσῃ κανεὶς θὰ τοῦ εἰπῶ, ὅτι τὸν γνωρίζω, ἀλλ' ἂν θελήσω νὰ τὸν ἐρμηνεύσω εἰς τὸν ἐρωτῶντά με, τὸν ἀγνοῶ». Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ δέησις τοῦ ἱεροῦ πατρός: «Σοῦ ἐξομολογοῦμαι, Κύριε, ὅτι ἀκόμη ἀγνοῶ τί εἶναι ὁ χρόνος, καὶ ὅμως ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὰ τὰ λέγω ἐν χρόνῳ, ὅτι ὁμιλῶ περὶ τοῦ χρόνου ἐπὶ χρόνον μακρὸν καὶ ὅτι ὁ μακρὸς αὐτὸς χρόνος δὲν εἶναι παρὰ ἓνα χρονικὸν διάστημα. Ἀλλὰ πῶς ἤμπορῶ νὰ τὸ γνωρίζω, ἐφ' ὅσον ἀγνοῶ τί εἶναι ὁ χρόνος; Ἀλλὰ, ἴσως ἓνα καὶ μόνον ἀγνοῶ, δηλαδὴ νὰ διατυπώσω ἐκεῖνο, πὺν γνωρίζω».

4. Ἡ χρονικὴ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς κατὰ τὴν ὑπαρξιακὴ φιλοσοφία

Ὁ πιστὸς Χριστιανός, ὡς «φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρεγόμενος», μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ μελετᾷ μὲ ἐνδιαφέρον ὅ,τι ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συνδέεται πρὸς τὴν κοσμοθεωρία καὶ βιοθεωρία του. Γι' αὐτὸ στοχαζόμενος πάνω στὰ ζητήματα, πὺν σχετίζονται πρὸς τὸν χρόνο, ἰδιαίτερος θὰ προσέξῃ ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ὑπαρξιακῆς φιλοσοφίας τονίζουν ὅτι ἡ συνάρτησις πρὸς τὸν χρόνο ἔχει ἔκδηλες ἐπιπτώσεις στὴν πορεία τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ἐτσι λ.χ. ὁ Κὰρλ Γιάσπερς (Karl Jaspers) τονίζει ὅτι μία ἀπὸ τὶς «μεθοριακὲς καταστάσεις» (Grenzsituationen), στὶς ὁποῖες, σὰν σ' ἓνα τοῖχον, ἀναποφεύκτως προσκρούει ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς, εἶναι ὁ θάνατος, πὺν βοηθεῖ νὰ συνειδητοποιήσωμε ὅτι εἴμεθα πεπερασμένες ὑπάρξεις, πὺν ζοῦμε μέσα σὲ ὠρισμένα χρονικὰ πλαίσια.

Κατὰ τὴν διδασκαλία τοῦ Μάρτιν Χάϊντεγγερ (Martin Heidegger), ἡ ὁποία εἶναι ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὶς περὶ «ἀγωνίας» καὶ «θανάτου» ἀπόψεις τοῦ Κίρκεγκεκαρντ (Sören Kierkegaard), ἡ ὑπαρξιακὴ «μέριμνα» (Sorge) καὶ ἡ «ἀγωνία» (Angst) ἔχουν ὡς ὄντολογικὴν προϋπόθεσι τὴ συνάρτησι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν «χρόνον» (Zeit) καὶ τὴ συνείδησι ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεπερασμένη καὶ παροδικὴ ὑπαρξίς, ἓνα ὄν πὺν ζῆ σὲ περιορισμένα χρονικὰ πλαίσια καὶ βαδίζει πρὸς τὸν θάνατο (Sein-zum-Tode).

Ἐὰν ἡ διδασκαλία τοῦ Χάϊντεγγερ, — ἡ ὁποία μεθοδολογικῶς τουλάχιστον δὲν διασπᾷ τὸν κλοιὸ τῆς προσηλώσεως στὸ ἐνδοκοσμικὸ (Immanentismus), στὸ πεπερασμένο, στὸ «ens finitum» καὶ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὶς ὑπερβατικὲς συναρτήσεις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως πρὸς τὸν Θεόν —, καὶ ὅλες οἱ δηλωμένες ὡς ἀθεϊστικὲς μορφὲς τοῦ ὑπαρξισμού, λ.χ. οἱ διδασκαλίαι τῶν Σάρτρ (Jean Paul Sartre) καὶ τοῦ Καμὺ (Albert Camus) δὲν ἤμπορουν νὰ λυτρώσουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν μέριμνα καὶ τὴν ἀγωνία γιὰ τὸν θάνατο· ἐὰν ὁ Γιάσπερς μᾶς παραπέμπῃ σ' ἓνα Ὑπερβατικὸ, πὺν εἶναι κενὸν περιεχομένου, στερεῖται προσωπικοῦ χαρακτήρος καὶ εἶναι ἀνίκανο νὰ συνάψῃ σωτηριώδη προσωπικὴν σχέσι μὲ τὸν ἄνθρωπο· ἀντιθέτως οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ χριστιανικοῦ ὑπαρξισμού, λ.χ. οἱ Μαρσέλ (Gabriel Marcel) καὶ Ἑσσην (Johannes Hessen) ἀνοίγουν τὸν δρόμον στὴν βιωματικὴ χριστιανικὴ πίστι, ἡ ὁποία κατανοεῖ τοὺς διαφορῶνους σταθμοὺς τοῦ χρόνου ὡς «στεφάνους τῶν ἐνιαυτῶν τῆς χρηστότητος» καὶ ὡς πηγὲς τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος δὲν εἶναι μόνον ὁ ὑπερκείμενος τοῦ χρόνου «Ἦν», ὁ ἄναρχος, ἀναλλοίωτος, αἰώνιος Θεός, ἀλλὰ καὶ ὁ Δημιουργὸς τῆς χρονικῆς τάξεως, Αὐτὸς πὺν «τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν» (Ἐβρ. α' 2· πρβλ. ἰα' 3), «χρόνους ἢ καιροὺς... θέμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. α' 7).

Σὲ ξεχωριστὸ ἄρθρον μας στὸ ἐπόμενο τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας» θὰ θίξωμε τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων χρόνου καὶ αἰωνιότητος καὶ θὰ μιλήσωμε γιὰ τὴ βίωσι τοῦ χρόνου στὰ πλαίσια τῆς μυστηριακῆς καὶ λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟΙΣ ΚΑΘ' ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΝ ΜΟΝΑΧΟΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀθήνησι τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1998

Ἄριθμ. Πρωτ. 5337
 Διεκπ. 1979

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2670

Πρὸς
 τοὺς Πανοσιολογιωτάτους Καθηγουμένους
 καὶ Ὀσιωτάτας Καθηγουμένας
 καὶ τὰς Συνοδείας αὐτῶν,
 τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὀσιώτατοι Πατέρες καὶ Ὀσιώτατοι Μητέρες, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ λίαν προσφιλεῖ καὶ περισπούδαστα, «*χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν*»¹.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ ἱερὰν ἐγκαύησιν χαιρετίζει ὑμᾶς «*ἀξιόποθτοι εἰς τὸν Θεὸν μονάζοντες*»², διότι «*ἡ μοναχικὴ πολιτεία εἶναι καύχημα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*»³, ὡς ἀποτελοῦσα συνέχειαν τῆς μαρτυρικῆς στρατείας καὶ ὁμολογίας τῶν πρώτων αἰώνων, ἧτοι τοῦ μαρτυρίου τοῦ αἵματος διὰ τοῦ μαρτυρίου τῆς συνειδήσεως ἐν ὀλοφύχῳ διὰ Χριστὸν αὐταπαρνήσει. Ἀσπάζεται με ἀγάπην ἐν Κυρίῳ πάντοτε τὴν ὀσιότητα ὑμῶν τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὴν ὀλοτελή ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καθὼς «*ἐπιθυμεῖτε πάντοτε νὰ εἴσθε παρασιτάτες τοῦ Χριστοῦ*»⁴. Καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὠρισμένου ποιμαντορικοῦ τῆς χρέους, γηθοσύνης ἐπικοινωνεῖ μεθ' ὑμῶν καὶ προσαγορεύει τὴν ὑπέικουσιν προθυμίαν τῆς χριστονοίας ὑμῶν.

α) Οἱ πάντες πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡ Μήτηρ καὶ τροφὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εὐρίσκεται εἰς ἀδιάσπαστον ἐνότητα μὲ τὸν

Θεάνθρωπον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, «*δι' Οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ἧ' ἐστήκαμεν, καὶ κανιώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ*»⁵. Εἰς τὴν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐνότητα αὐτὴν θεμελιώνεται καὶ ἐποικοδομεῖται ἡ ἐνότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν «*ἐν σπλάγγνοις Ἰησοῦ*», ὡς δῶρημα τέλειον ἄνωθεν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄθλημα ἄριστον. Αὐτὴν τὴν ἐνότητα ὁ μὲν Κύριος ἀπήτησε ἀπὸ τοὺς Μαθητάς Του λέγων «*...καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις*»⁶. Καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν καὶ φωτιστὴς ἡμῶν Παῦλος, στόμα Χριστοῦ, ἐκκλησιολογῶν διὰ τὴν ἐνότητα αὐτὴν εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν του γράφει: «*Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους*»⁷, καὶ εἰς τὴν (κατ' ἐξοχὴν ἐκκλησιολογικὴν ἐπιστολὴν του) πρὸς Ἐφεσίους συμπληρώνει: «*Ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός, ἐξ Οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον... τὴν αὐξήσιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ*»⁸.

β) Ἡ μυστηριακὴ καὶ ἀγιοπνευματικὴ ἐνότης τῶν πιστῶν μὲ τὸν Κύριον καὶ μεταξὺ τῶν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐκκλησιολογίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων, καθίσταται ἐνεργὸς καὶ ἀσφαλὴς διὰ μέσου τοῦ ὑψίστου ἐκκλησιαστικοῦ χαρίσματος τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἴσταται ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ, κατὰ τὸν Θεοφόρον Ἰγνάτιον. Ὁ Ἐπίσκοπος, φορεὺς τῆς

1. Τίτ. 1,4.

2. Σεραπίωνος Θμουέως, Πρὸς Μονάζοντας, P.G. 40,933.

3. Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Τὰ εὐρεθέντα ἀσκητικά, ἐκδ. Νικηφόρου Θεοτόκη, σελ. 43.

4. Μεγάλου Βασιλείου, Ἀσκητικὴ προδιατύπωσις, P.G. 31,621.

5. Ρωμ. 5,2.

6. Ἰωάν. 13, 34-35.

7. Α' Κορ. 12,17.

8. Ἐφεσ. 4, 15-16.

πνευματικῆς ἐξουσίας τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ διδασκαλίας, ἀποτελεῖ τὸ ὄρατον κέντρον τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ μόνον ἀμετάθετον ἐκκλησιολογικὸν θεμέλιον τῆς ἐνότητος αὐτῆς. Τοιοῦτοτρόπως, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἀποστολικὸν Πατέρα «ἀσφαλῆς λειτουργία εἶναι ἐκείνη, ἢ ὅποια τελεῖται ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον ἢ ὅποιον ἐκεῖνος ἐπιτρέψει νὰ τὴν τελέσῃ» καὶ «ὅπου φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ νὰ προστρέχῃ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, ὅπως ἀκριβῶς ὅπου εἶναι ὁ Χριστός, ἐκεῖ παρευρίσκειται ὅλη ἡ στρατιὰ τῶν οὐρανῶν»⁹. Περισσότερα περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος θεολογεῖ ἐκκλησιολογικῶς ὁ ὄντως Θεοφόρος Ἰγνάτιος εἰς τὴν προμνησθεῖσαν Ἐπιστολὴν του πρὸς τοὺς Σμυρναίους. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀπροσωπώλητος ἐνότης μετὰ τὸν Ἐπίσκοπον δηλώνει τὴν ἐνότητα μετὰ τὸν Θεόν, ἐνῶ ἡ διάσπασις τῆς κοινωνίας μετὰ τὸν Ἐπίσκοπον συνεπάγεται ἀναποφεύκτως τὴν ἄρνησιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀποκοπὴν ἀπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ὅπως «τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ»¹⁰, τοιοῦτοτρόπως καὶ κάθε πιστὸς ἀπολέσας τὴν μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου ἐνότητα, δὲν δύναται νὰ ὑφίσταται ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε νὰ ἀπολαμβάνῃ τῆς σωζούσης Χάριτος, δεδομένου ὅτι ἡ σωτηρία δὲν ἀποτελεῖ κάποια ἀτομικὴν ἐξασφάλισιν ἀγιοσύνης, ἀλλὰ πλήρη μυστηριακὴν καὶ πνευματικὴν ἐνσωμάτωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ χωρὶς τὸν Ἐπίσκοπον «Ἐκκλησία οὐ καλεῖται».

γ) Ἡ σωτήριος αὕτη διδασκαλία εἶναι εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἰδιαίτερος ἐπίκαιρος. Διότι, ἐξ αἰτίας τῆς περιρροῦσης ἀποστασίας, παρατηρεῖται ἀμβλυνσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐκκλησιολογικοῦ φρονήματος τῶν Χριστιανῶν, σύγχυσις διὰ τὰ πλέον σημαντικὰ τῆς ἀμωμήτου πίστεως καὶ χριστοζωῆς, σφαλερὰ ἀντίληψις, ὅτι ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ θεοσέβεια ἐντὸς εὐσεβῶν ὁμάδων παραλλήλως ἢ ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὀλεθρία χαλάρωσις τοῦ συνδέσμου πολλῶν Χριστιανῶν μετὰ τὸ ἐν καὶ ἀδιαίρετον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον προβάλλει ἀναπόδραστον καὶ κατεπεῖγον τὸ χρέος ἡμῶν διὰ τὴν κατήχησιν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐδραίωσιν του εἰς τὴν ὀρθόδοξον πί-

στιν καὶ εἰς τὴν πιστότητα πρὸς τὸ θεοῦδρον καὶ θεόσωστον σύστημα τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν συναίσθησιν τῆς τοιαύτης μεγίστης εὐθύνης ἡμῶν, προσβλέπομεν πρὸς τοὺς Κληρικούς συνεργάτας ἡμῶν εἰς τὴν διαποίμανσιν τῆς ἁγίας Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑμᾶς, τοὺς ἐνδυθέντας τὸ ἅγιον ἀγγελικὸν σχῆμα, οἱ ὅποιοι ἐπιμελεῖσθε τὴν ἔκκαυσιν τῆς πρὸς Χριστὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης κατὰ τὴν θεοφιλεῖ ἄσκησιν τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ γίνεσθε φῶς τῶν ἐν κόσμῳ πιστῶν, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου «φῶς μὲν μοναχοῖς, ἄγγελοι. Φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων, μοναχικὴ πολιτεία»¹¹.

δ) Διὰ τοῦτο πατρικῶς παρακαλοῦμεν καὶ προτρεπόμεθα: Τηρήσατε ἀσάλευτον τὴν μετὰ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ἐνότητα καὶ ὑπερμαχήσατε αὐτῆς, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς διὰ Χριστὸν υἱοπρεποῦς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης, ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπακοῆς, δεχόμενοι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸν διάδοχον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποσταλέντα εἰς ὑμᾶς, καὶ αὐτὸ διδάξατε εἰς τοὺς πρὸς ὑμᾶς προσερχομένους. Ὑμεῖς καλλίτερον παντὸς ἄλλου γνωρίζετε, ὅτι τὸ κύριον τοῦ Μοναχισμοῦ συστατικὸν εἶναι ἡ ὑπακοή, τὸ ἀντίδοτον τῆς ὀλεθροτόκου ἀνηκοῖας τῶν Πρωτοπλάστων καὶ σωτήριον μίμημα τῆς ἄκρας μέχρι θανάτου ὑπακοῆς τοῦ Δεσπότη ἡμῶν. Καὶ ἡ ἄσκησις τῆς ὑπακοῆς — εἰς τὰ ἐκτὸς τῶν μοναστικῶν καθηκόντων ὑμῶν — ἐποφείλεται πρωτίτως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ ὅποια «ναὸς Θεοῦ ἐστὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ»¹². Τοιοῦτοτρόπως, καὶ εἰς τοῦτο τὸ κεφαλαιῶδες κήρυγμα τῆς ἐκκλησιολογίας διὰ τῶν ἔργων τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐπειθείας καὶ τῶν λόγων τῆς ἐκκλησιολογικῆς ὑπακοῆς καὶ τῶν ἐκτενῶν προσευχῶν ὑμῶν θὰ φωτίσθητε τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφοὺς ὑμῶν.

ε) Ὅλα αὐτὰ μετὰ περισσεῖαν πατρικῆς φροντίδος καὶ ποιμαντικῆς ἀγωνίας ἐκ συνοχῆς καρδίας γράφομεν πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τοὺς ἐκασταχοῦ ἁγίους Ἱεράρχας διὰ περιπτώσεις μοναζόντων ἐκ τοῦ ἱεροῦ σας καταλόγου «ἀτάκτως περιπατούντων»¹³, παρὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιολογίας τῆς τε Καινῆς Διαθήκης καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀριζόμενα. Αὐτοὶ πάσχουν βεβαίως κάποιο ἀνθρώπινον πάθος, ἀλλὰ

9. Πρὸς Σμυρναίους, 8.

10. Ἰωάν. 15,4.

11. Κλίμαξ, 26,23.

12. Α' Κορ. 3,16.

13. Β' Θεο. 3,6.

ἀστοχοῦν ὡς πρὸς τὸν κατὰ Θεὸν σκοπὸν τοῦ ἀσκητικοῦ βίου. «*Ἐπαίρονται ὑπὲρ τοὺς ἑαυτῶν ὄρους*» καὶ ἀθετοῦν τὴν γνώμην τοῦ πνευματικῶς καὶ ἐκκλησιολογικῶς κυριάρχου Ποιμένος, μὴ πειθαρχοῦντες ἐσωτερικῶς πρὸς τὰς ἐντολάς του, μερικῶς δὲ φορᾶς ἰδιοποιούμενοι τὴν θεόδοτον ἐξουσίαν του. Ἐκ τῆς πνευματικῆς των διακονίας, τὴν ὁποίαν ἐπιτελοῦν μᾶλλον «*ψιλῶ μόνῳ ὀνόματι*» τοῦ Ποιμενάρχου των, γίνονται περιφανεῖς κατὰ κόσμον καὶ ἀκολούθως αὐθαιρέτως ὑποδύονται τοὺς αὐτογνώμονας καὶ αὐτοκεφάλους Ποιμένας, μὴ παραμένοντες «*εἰς τοὺς ἑαυτῶν ὄρους*» καὶ «*ἐφ' ᾧ ἐτάχθησαν*» διὰ τῆς χρηστομμήτου ταπεινώσεως. Μάλιστα, διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῆς κεκρυμμένης ἀνηγοῖας ἑαυτῶν προκαλοῦν ἀναστάσις καὶ σύγχυσις εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν εὐπίστων ἀνθρώπων, περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικῶς ὀρθοῦ καὶ πρακτεοῦ, «*φθείροντες τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ*»¹⁴.

στ) Παλαιὸν τὸ πάθος, καὶ ἀρχαῖος ὁ ὑποκινῶν περηνιστής. Διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν τοιοῦτων δεινῶν, ἡ Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῇ Σύνοδος, διὰ τῶν δ' καὶ η' Κανόνων αὐτῆς, ὥρισεν ἅπαξ διὰ παντὸς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν κανονικὴν σχέσιν τῶν Μοναχῶν μετὰ τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου:

«*Τοὺς δὲ καθ' ἑκάστην πόλιν καὶ χώραν μονάζοντας ὑποτετάχθαι τῷ Ἐπισκόπῳ, καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀσπάξασθαι, καὶ προσέχειν μόνῃ τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ, ἐν οἷς τόποις ἀπετάξαντο, προσκαρτεροῦντες, μήτε δὲ ἐκκλησιαστικοῖς, μήτε βιωτικοῖς παρενοχλεῖν πράγμασιν, ἢ ἐπικοινωνεῖν, καταλιμπάνοντες τὰ ἴδια μοναστήρια, εἰ μήποτε ἄρα ἐπιτραπείεν διὰ χρείαν ἀναγκαιᾶν ὑπὸ τοῦ τῆς πόλεως Ἐπισκόπου.*»

«*Οἱ κληρικοὶ τῶν... μοναστηρίων... ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐν ἑκάστη πόλει Ἐπισκόπων, κατὰ τὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων παράδοσιν, διαμενέτωσαν, καὶ μὴ κατὰ αὐθάδειαν ἀφηνιάτωσαν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου. Οἱ δὲ τολμῶντες ἀνατρέπειν τὴν τοιαύτην διατύπωσιν, καθ' οἷον δήποτε τρόπον, καὶ μὴ ὑποταττόμενοι τῷ ἰδίῳ Ἐπισκόπῳ, εἰ μὲν εἶεν Κληρικοί, τοῖς τῶν Κανόνων ὑποκεισθῶσαν ἐπιτιμίοις, εἰ δὲ μονάζοντες ἢ λαϊκοί, ἔστωσαν ἀκοινωνῆτοι.*»

Φρικταὶ αἱ ἐπαπειλούμεναι ποιναί, ἀλλ', ὅπως συμπεραίνομεν ἐκ τῆς μελέτης τῶν Κανόνων, φρικτότερα τὰ οὕτω τιμωρούμενα ἀδικήμα-

τα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν τελευταῖον Κανὸνα ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης καὶ τονίζει σαφέστερα: «*Διατί δὲ ἀνωτέρῳ εἰπὼν ὁ Κανὼν, Κληρικοὺς καὶ Μοναχοὺς μόνον, κάτωθεν λέγει καὶ λαϊκοῦς; διὰ τὴν φανερώσῃ τοὺς λαϊκοὺς ἐκείνους, εἰς τὸ θάρρος τῶν ὁποίων καὶ τὴν ὑπεράσπισιν ἐπιστηριζόμενοι οἱ Κληρικοὶ καὶ Μοναχοί, αὐθαδιάζουσι κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ δὲν ὑποτάσσονται εἰς αὐτόν*»¹⁵. Τοιοῦτοτρόπως, οἱ μὲν ἀνυπάκουοι πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Μοναχοὶ ἀφέντες τὸν Χριστὸν ἐστηρίζοντο εἰς τοὺς λαϊκοὺς ὁπαδοὺς, οἱ δὲ λαϊκοὶ ὁπαδοὶ ἀφέντες τὴν Ἐκκλησίαν ἀνηγόρευον τοὺς αὐτοκλήτους σωτήρας ὡς ποιμένας των, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν φθορὰν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν ἀμφοτέρων.

ζ) Διὰ τοῦτο, πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ὀλεθροτόκων αὐτῶν δεινῶν, παρακαλοῦμεν πατρικῶς ὑμᾶς νὰ ἔχητε φιλόθεον ἡσυχίαν καὶ φιλόχριστον ὑπακοὴν πρὸς τὸν οἰκειὸν Ἐπίσκοπον, κατὰ τὰ ὀριζόμενα ἀπὸ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας. «*Ἵμεῖς γὰρ οὐκ ἐγένεσθε ζωογήματα τοῦ διαβόλου, ἀλλ' ἐσαγγενεύθητε τῇ σαγήνῃ τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς ἀλμυρᾶς τοῦ κόσμου ἀκαταστασίας*»¹⁶. Καὶ πάλιν, ὑπενθυμίζομεν ὑμῖν τὰ ἱερὰ θέσμιμα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα διασφαλίζουν τὴν πνευματικὴν ὑγείαν τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας ὑμῶν: «*Αἱ... τῶν Μοναχῶν συνθήκαι ὑποταγῆς λόγον ἐπέχουσι καὶ μαθητείας, ἀλλ' οὐχὶ διδασκαλίας ἢ προεδρίας, οὐδὲ ποιμαίνειν ἄλλους, ἀλλὰ ποιμαίνεσθαι ἐπαγγέλλονται*»¹⁷. Ἄλλωστε, «*οἷς ὁ βίος ἡσύχιος καὶ μονότροπος, ὁ συνταξάμενος Κυρίῳ τῷ Θεῷ ζυγὸν μονήρη ἄραι, καθίσεται κατὰ μόνας καὶ σιωπήσει*»¹⁸. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνιστᾷ τὴν οὐσίαν τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος, ἢ ἡσυχαστικῆς τήρησις τοῦ νοῦς ἢ ἀδιαλείπτως τῷ Χριστῷ προσομιλοῦσα καὶ ἡ τῆς καρδίας κάθαρσις μνηστευθείσης τῷ ἀθανάτῳ Νυμφίῳ καὶ ἡ ἀκατάπαυστος καὶ ἰσάγγελος νοερὰ ἀδολεσχία τῆς προσευχητικῆς θεοκοινωνίας, ἢ ὁποῖα ἀπεργάζεται οὐρανὸν τὴν καρδίαν τοῦ θεόφρονος καὶ ἐσοικίζει τὸν Χριστὸν καὶ τὸν ἐξιλεῶναι διὰ τῆς προσευχῆς ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου. «*Μοναχός ἐστίν ὁ πάντων ἀποστάς καὶ πᾶσι συνημμένος*» δι' ἐμπόνου προσευχῆς καὶ οὐχὶ ὁ πᾶσι συνημμένος καὶ τῆς ἀληθοῦς ἡσυ-

15. Πηδάλιον, ἐκδ. Ἀστέρος, σελ. 191.

16. Σεραπίωνος Θμουέως, ἐνθ' ἄν.

17. β' Κανὼν τῆς ἐν Ἁγία Σοφία Συνόδου.

18. κβ' Κανὼν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

14. Βλ. Α' Κορ. 3,17.

χίας ἀποστάς. Ἡ δυτικόπληκτος καὶ κοσμικόφρων ἐκδοχὴ περὶ Μοναχισμοῦ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «εύκολου ὁδοῦ» τῆς διακονίας τῶν ἐν κόσμῳ διὰ τῶν συγχρόνων ποιμαντικῶν μεθόδων, αἱ ὁποῖαι ἀρμόζουν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν καὶ τὰς Ἐνορίας, οὐσιαστικῶς ἀφαιρεῖ κάτι ἢ καὶ περισσότερα στοιχεῖα ἀπὸ τὸ μοναστικὸν ἡσυχαστικὸν ἦθος καὶ τὸν βίον, πρὸς ζημίαν τοῦ ἐνὸς «οὗ ἐστὶ χρεία», ἐφ' ὅσον ἀσκεῖται ἄνευ ἐκκλησιαστικῆς εὐλογίας. Ἐὰν οἱ τόποι τῆς ἀσκήσεως μεταβάλλονται εἰς Ἐνορίας καὶ Ἐπισκοπὰς, καὶ μάλιστα μὲ ψυχωλέητρα ὑπέρβασιν τῶν μοναχικῶν ὁρίων, μήπως τελικῶς ἢ τοῦ κόσμου ἀκαταστασία λυμάνεται τὴν τοῦ Μοναχισμοῦ εὐκοσμίαν καὶ ἀφήνει μόνον τὸ ὄνομα; «Ἐὰν δὲ καὶ τὸ ἅλας (τῆς γνησίας καὶ πατροπαραδότου ὀρθοδόξου ἀσκήσεως) μωρανθῇ ἐν τίνι ἀρτυθήσεται;»¹⁹.

η) Γνωρίζομεν, ὅτι ἐνίστε τὰ τοιαῦτα ἔσθωθεν πάθη κρύπτονται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀδιακρίτου καὶ ἀφωτίστου ζήλου ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀναζητοῦν ἐρείσματα εἰς τὸ παράδειγμα Θεοφόρων Ὁσίων, οἱ ὁποῖοι ὁμως ἠγωνίσθησαν ὄχι διὰ τὴν ἰδικὴν τῶν κοσμικόφρονα δόξαν καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ὀρθοδόξους Ποιμένας Της, μὲ αὐταπάρησιν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς ὡς πρὸς γνήσια τέκνα ἐν Κυρίῳ, ὅτι καὶ τὴν ἰδικὴν μας ἐσχάτην λογοδοσίαν ἀναλογιζόμεθα ἀνυστάκτως καὶ τὴν ἰδικὴν σας ἀγωνίαν ἐνωπιζόμεθα πατρικῶς. «Ἐστήκαμεν καὶ κρατοῦμεν τὰς παραδόσεις» καὶ ἰστάμεθα πάντοτε ἐπὶ τῶν ὁρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὰς διορθοδόξους διαβουλεύσεις περὶ τῆς πορείας τῶν Διαλόγων μὲ τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς Ὁμολογίας. Ὡς ἐκ τούτου, ἢ μὲν εὐαισθησία ὑμῶν εἶναι θεμιτὴ καὶ εὐλογητὴ, ἢ ὑποβολιμαία ὁμως ἀμφιβολία μερικῶν πρέπει νὰ διορθωθῇ.

Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὑπενθυμίζομεν ὑμῖν ἐπὶ πλεόν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, οὕσα Καθολικὴ καὶ Ὁρθόδοξος κατὰ τὴν ἱστορικὴν Της πορείαν ἐτέλει, ὑπὸ προϋποθέσεις, ἐν διαλόγῳ μεθ' αἰρετικῶν, μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς μετανοίας τῶν καὶ τῆς ἐπιστροφῆς. Καθὼς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἠγωνίσθησαν πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰ ἔθνη, τοιουτοτρόπως καὶ οἱ Μεγάλοι Πατέρες ἡμῶν, ἐν οἷς Ἀθανάσιος καὶ Βασίλειος οἱ Μεγάλοι, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος,

Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ Γρηγόριος Θεσσαλονίκης ὁ Παλαμᾶς, ἀνέλαβον πολὺν ἀγῶνα πρὸς μαρτυρίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἐπαναγωγὴν τῶν πεπλανημένων. Διὰ τὸ ἔργον τῶν αὐτῶ ἐσυκοφαντήθησαν πολλάκις ὡς αἰρετικοὶ ἢ αἰρετίζοντες ἀπὸ μερικῶν πιστοῦς μὴ δυναμένους νὰ κατανοήσουν τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἢ ὁποῖα περιπτύσσεται τὸν σύμπαντα κόσμον καὶ θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»²⁰.

θ) Κατακλείοντες, παρακαλοῦμεν πατρικῶς καὶ πάλιν ὑμᾶς, «τοὺς ἐν ἀνθρώποις καὶ ὑπὲρ τὰ ἀνθρώπινα»²¹, νὰ διατηρήσετε διὰ τῆς χριστομιμῆτου ὑπακοῆς καὶ ὀλοτελοῦς ἐσωτερικῆς εὐπειθείας ἀσάλευτον τὴν ἐνότητα πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον, ἀναγνωρίζοντες ὅτι εἰς αὐτὴν ἐγκρίνεται τὸ συμφέρον ὑμῶν καὶ ὅλων τῶν πιστῶν, ἐφ' ὅσον ἢ πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον διὰ Χριστὸν ὑπακοὴ διαβαίνει εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὴν τοιαύτην ἐνότητα προσκαλεῖ πάντας, καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς ὑφ' ἡμᾶς, τὸν ἱερόν Κλῆρον καὶ τὸν φιλόχριστον Λαὸν καὶ τὴν ἀγίαν παρεμβολὴν τῶν Μοναχῶν, ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, «τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος. Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν»²². Τοῦτο πατρικῶς ἐπευχόμεθα ὑπὲρ τῆς ταπεινόφρονος καὶ εὐπειθοῦς θεοφιλίας ὑμῶν. Ἀμήν!

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος
 † Ὁ Σταγῶν καὶ Μετεώρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ
 † Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμητοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
 † Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ
 † Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ
 † Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
 † Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ΚΛΕΟΠΑΣ
 † Ὁ Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου ΙΑΚΩΒΟΣ
 † Ὁ Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ
 † Ὁ Γουμένισσης, Ἀξ/πόλεως & Πολυκάστρου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
 † Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
 † Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης ΑΝΔΡΕΑΣ
 † Ὁ Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ὁ Ἀρχιεραγματεὺς
 Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

19. Βλ. Λουκ. 14,34.

20. Α' Τιμ. 2,4.

21. Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Κατὰ Ἰουλιανὸν στηλιτευτικὸς Α', P.G. 35,593.

22. Ἀποκ. 22, 13-14.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀθήνησι τῇ 11ῃ Δεκεμβρίου 1998

Ἀριθμ. Πρωτ. 5292
Διεκπ. 1952

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον
κ. Γεράσιμον Ἀρσένην
Ἵπουργὸν Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
Ἐνταῦθα

Ἐξοχώτατε κύριε Ἵπουργέ,

Συνοδικῇ ἀποφάσει, ληφθεῖσιν ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς 1ης ὁδεύοντος μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ.ἔ., καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2637/19.6.1998 ἡμετέρου ἐγγράφου πρὸς ὑμᾶς, ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς χορηγίας, ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, τοῦ ἐπιδόματος παραγωγικότητος καὶ εἰς τοὺς Αἰδεσιμωτάτους Ἐφημερίους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν ὄψει τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων πρὸς ψήφισιν Προϋπολογισμοῦ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1999, ἐκφράζει τὴν πικρίαν τῆς, διότι δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ θέμα θὰ διευθετηθῇ, θεωροῦσα ὅτι εἶναι πάνυ ἀδίκον νὰ ἐξαιροῦνται τοῦ οἰκονομικοῦ τούτου εὐεργετήματος οἱ Ἱερεῖς καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν.

Οἱ Λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ βιγλάτορες οὗτοι τῆς πίστεως, καὶ μάλιστα ἐκείνοι οἱ ὅποιοι φυλάσσουν τὰ ὄρια τῆς πατρώας γῆς, εἰς τὰ χωρία τῶν ἀπομεμακρυσμένων περιοχῶν καὶ νήσων τῆς πατρίδος ἡμῶν ἄνευ ὥραριου, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ νυκθήμερου, ἀγωνίζονται, διὰ νὰ διατηρήσουν εἰς τὸ ἀρτοφόριον τῶν ψυχῶν τῶν ἐμπειστευμένων εἰς αὐτοὺς χριστιανῶν, τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐθνικῶν ιδεωδῶν.

Μὲ τὴν αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν, μὴ φειδόμενοι κόπου καὶ χρόνου, πληροφοροῦν τὴν διακονίαν τῶν, ἐργαζόμενοι εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ Ποιμαντικοῦ καὶ Φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ ὁποίου, ὡς «καλοὶ Σαμαρείτες», ἐγγίζουσιν τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ θεραπεύουσιν τὰς ἐξ αὐτῶν προερχομένας πληγὰς.

Ἐξοχώτατε κύριε Ἵπουργέ, ἐλπίζομεν ὅτι κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ψηφιζομένου Προϋπολογισμοῦ θὰ δώσητε διὰ τῆς συναρωγῆς καὶ συναντιλήψεως ὑμῶν, εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν δια-

βεβαίωσιν, ὅτι τιμᾶτε τὸ ἔργον τῶν καὶ ἀναγνωρίζετε τὴν προσφορὰν τῶν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ὑφ' ὑμᾶς καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν δαφιλῆ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, διατελοῦμεν μετὰ πολλῶν εὐχῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀθήνησι τῇ 11ῃ Δεκεμβρίου 1998

Ἀριθμ. Πρωτ. 5293
Διεκπ. 1953

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον
κ. Γεράσιμον Ἀρσένην
Ἵπουργὸν Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
Ἐνταῦθα

Ἐξοχώτατε κύριε Ἵπουργέ,

Συνοδικῇ ἀποφάσει, ληφθεῖσιν ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς 2ας ὁδεύοντος μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ.ἔ., καὶ ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθεισῶν ἀναφορῶν, ἐκ μέρους Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, ὅτι ὠρισμένοι ἐκ τῶν Νομαρχῶν κινοῦν τὴν διαδικασίαν τῶν ὑπὸ τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Νόμου 1811/1987, περὶ «Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας», ὀριζομένων, διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς τὰ κάτωθι:

Ἐχουν παρέλθει 10 καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς ψηφίσεως, ἀλλὰ τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ εἰρημένου Νόμου καὶ ἐνῶ οὗτος εἶναι ἀνενεργός, ὡς μὴ ἐκδοθέντων ἕως σήμερον τῶν περὶ αὐτοῦ θεσμικῶν Προεδρικῶν Διαταγμάτων, διερωτώμεθα πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ προέρχωνται ὄργανα τοῦ Κράτους εἰς μονομερῆ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων αὐτοῦ.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν Συνεδρίαν Αὐτῆς, τῆς 7.7.1998, συνεκρότησε 4μελῆ Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν: Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκοπίου, ὡς Προέδρου, Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου, καὶ τῶν Ἐλλογιμωτάτων Καθηγητῶν κ.κ. Βλασίου Φειδᾶ καὶ Ἰωάννου Κονιδάρη, ὡς Μελῶν, τῇ συμμετοχῇ εἰδικῶν τεχνικῶν συμβούλων, τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωάννου Σακελλαρίου, Καθηγου-

μένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πεντέλης καὶ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Μεγάλου Μετεώρου, μὲ σκοπὸν τὴν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας συγκροτηθεσομένης ὁμάδος ἐργασίας μελέτην τῶν ἐκκρεμούντων θεμάτων περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Περιουσίαν καὶ εἰδικότερον διὰ τὸν ἀποχαρκτηρισμὸν τῶν ὡς δασικῶν αὐθαιρέτως χαρακτηρισθεῖσων ἐκκλησιαστικῶν ἐκτάσεων.

Ἡ διαδικασία τῆς συναντήσεως τῶν ὡς ἄνω δύο Ἐπιτροπῶν δὲν ἔχει ἀρχίσει καὶ θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι συντόμως τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας θὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἡμετέραν πρότασιν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ χρονίζοντος τούτου προβλήματος καὶ ἐξεύρειν λύσεως ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου θέματος.

Εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ὑποβάλλονται συνεχῶς αἰτήματα καὶ προτάσεις ἀξιοποιήσεως ἢ προγράμματα ἀναπτύξεως αὐτῆς τῆς περιουσίας, ἅτινα δὲν τελεσφοροῦν ἔνεκα ἀκριβῶς τῆς ὑφισταμένης ἐκκρεμότητος ταύτης, περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν.

Πρὸς τοῦτο καὶ διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους παρακαλοῦμεν, ὅπως παύσῃ πάσα κρατικὴ δραστηριότης, ἢ ὅποια θὰ βλάβῃ μᾶλλον, παρὰ θὰ ὠφελήσῃ τὴν ἀπὸ κοινοῦ, καὶ μὲ τὴν καλλιτέραν ἐκ μέρους ἡμῶν πρόθεσιν, προσπάθειαν, διὰ μίαν λυσιτελεστέραν, ἐπ' ὠφελείᾳ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὀριστικὴν διευθέτησιν τοῦ θέματος.

Ἐπὶ τούτοις ἐπευχόμεθα ἐφ' ὑμᾶς καὶ τοὺς συνεργάτας ὑμῶν πᾶσαν παρὰ Κυρίου εὐλογίαν ἐπὶ τῇ ἐνασκήσει τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου ὑμῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραματεὺς

† Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἀθήνησι τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου 1998

Ἀριθμ. Πρωτ. 5452
Διεκπ. 2022

Πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον Κοτσώνην,
Ὑφυπουργὸν Ὑγείας καὶ Προνοίας
Ἐνταῦθα

Κύριε Ὑφυπουργέ,

Ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὸ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. Ε5α/οίκ. 824/4.11.1998 ἔγγραφον Ὑ-

μῶν διὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἀποδεκτῶν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ Νομικὰ Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι διὰ πᾶσαν πρᾶξιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ἐν λόγῳ Νομικῶν Προσώπων ἀπαιτεῖται ἔγκρισθαι τῆς Διευθύνσεως Ἀξιοποίησης Περιουσίας καὶ Κτηματολογίου τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας καὶ Προνοίας καὶ ὅτι ἡ ἔγκρισθαι αὐτῇ προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 23 τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος 138/1992 (παράγρ. 2,7,16 καὶ 17) καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς σχετικῆς δικαιοπραξίας.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπισημάνωμε τὰ ἐξῆς: Περιορισμοὶ ἐπιβαλλόμενοι εἰς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς ἀκινήτου περιουσίας νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἢ μὴ τήρησις τῶν ὁποίων μάλιστα νὰ συνεπάγεται ἀκυρότητα τῆς σχετικῆς δικαιοπραξίας, συνιστοῦν φαλκίδευσιν τοῦ συνταγματικῶς κατοχυρωμένου (ἄρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος) δικαιώματος κυριότητος καὶ συνεπῶς δὲν ἠδύναντο νὰ θεσμοθετηθοῦν διὰ τοῦ ὡς ἄνω Προεδρικοῦ Διατάγματος, τὸ ὁποῖον μάλιστα στερεῖται καὶ νομοθετικῆς, ἐν τούτῳ, ἐξουσιοδοτήσεως. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἱεροὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν, κατὰ νόμον (ἄρθρ. 1 παρ. 4 Ν. 590/77) νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἢ ἐπιβολὴ τῶν ὡς ἄνω περιορισμῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν των, προσκρούει καὶ εἰς τὴν ὡσαύτως συνταγματικῶς κατοχυρωμένην αὐτοδιοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποκλείεται ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἰδίως μάλιστα ἐὰν πρόκειται περὶ περιορισμῶν ἐπιβαλλομένων διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος τὸ ὁποῖον στερεῖται, ὡς ἐλέχθη, νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἐν ὄψει πάντων τούτων παρακαλοῦμεν, κύριε Ὑφυπουργέ, ὅπως προβῆτε εἰς ἀνάκλησιν τοῦ ὡς ἄνω ἐγγράφου σας, ἄλλως παράσχητε εἰς ἡμᾶς ἐπαρκεῖς διευκρινίσεις ἐξ ἀπόψεως νομικῆς θεμελιώσεως τῶν ὡς ἄνω περιορισμῶν καὶ βεβαίως κατὰ τρόπον ἐναρμονισμένον πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος (ἄρθρ. 3 καὶ 17) τὴν ἀποφιν σας ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπίμαχον ἔγκρισθαι τῆς Διευθύνσεως Ἀξιοποίησης Περιουσίας καὶ Κτηματολογίου ἢ ὅποια καθ' ἡμᾶς οὐδὲ διὰ νόμου δύναται νὰ θεσμοθετηθῇ.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς δαψιλῆ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Δοτῆρ παντὸς ἀγαθοῦ κρατύνῃ καὶ ἐνισχύῃ ὑμᾶς ἐν πᾶσι καὶ διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραματεὺς

† Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΣΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (20-24 Νοεμβρίου 1998)

Με ξεχωριστή έπιτυχία και μέσα σε πολύ ένκαρδια άτμόσφαιρα και με συνεχή εκδήλωση αισθημάτων αδελφικής αγάπης και από τις δύο πλευρές, πραγματοποιήθηκε από τις 20 ως τις 24 Νοεμβρίου 1998 επίσημη επίσκεψη του Μακ. Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστοδούλου στο παλαιό δευτερόθρονο Έλληνορθόδοξο Πατριαρχείο της Αλεξανδρείας. Τόν Μακ. Προκαθήμενο της Έκκλη-

ρώντες ο Πρόεδρος της Ελλάδος κ. Γεώργιος Ασημακόπουλος, ο Γεν. Πρόξενος της Ελλάδος στην Αλεξανδρεία κ. Γρηγ. Παπαδόπουλος, ο Πρόξενος της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Βίας Κυριακίδης, ο Πρόεδρος της Έλληνικής Κοινότητας Αλεξανδρείας κ. Στέφανος Ταμβάκης, άλλοι εκπρόσωποι της ελληνικής παροικίας, της Κοπτικής και της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, μαθητές των ελληνικών σχολείων της πόλεως και πρόσκοποι.

Του κ. **Ι. Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ**
Διευθυντή της έφ. «Έκκλησιαστική Αλήθεια»
Συμβούλου του Αρχιεπισκόπου Αθηνών

Λοξολογία στον Ευαγγελισμό

Έπί τη άφιξη του Μακαριωτάτου έψάλη στον μεγάλο Ι. Ναό του Ευαγγελισμού, αντιπροσωπευτικό δείγμα της άκημης του άλεξανδρινού Έλληνισμού Δοξολογία, όπου παρά τo έργάσιμο της ήμέρας προσήλθαν πολλοί όμογενείς, αλλά και άραβόφωνοι Όρθόδοξοι. Καλωσορίζοντας τόν Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ή Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης κ. Πέτρος είπε από την Ώραιά Πύλη:

σίας μας συνόδευαν οί Σεβ. Συνοδικοί Μητροπολίτες Σταγών και Μετεώρων κ. Σεραφεΐμ, Λήμνου και Αγίου Εύστρατίου κ. Ιερόθεος, ο Παν. Αρχιγραμματεΐς της Ιεράς Συνόδου Αρχιμ. Δανιήλ Πουρτσουκλής, ο Παν. Έκπρόσωπος Τύπου της Ιεράς Συνόδου Αρχιμ. Θεόκλητος Κουμαριάνος, ο Αΐδ. Πρωτοσυγκελλεύων της Αρχιεπισκοπής Αθηνών π. Θωμάς Συνοδινός, ο Αΐδ. Πρωτ. Στέφανος Αβραμίδης, Γραμματεΐς της Συνοδικής Έπιτροπής επί των Διορθόδοξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων, ο Αρχιδιάκονος π. Διονύσιος Κατερίνας και ο Έλλογιμ. Θεολόγος - Λυκείάρχης κ. Άριστέϊδης Πανώτης. Τήν έπίσκεψη κάλυψαν 25 εκπρόσωποι των άθηναϊκών έντύπων και ήλεκτρονικών μέσων ένήμερώσεως.

Στο άεροδρόμιο της Αλεξανδρείας στη Νούζχα, όπου έφθασε με την πτήση 327 της Όλυμπιακής Άεροπορίας, τόν Μακαριώτατο ύποδέχθηκαν ή Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Άφρικής κ.κ. Πέτρος, περιτοχιζόμενος από τούς Σεβ. Μητροπολίτες του Άλεξανδρινού Θρόνου Λεοντοπόλεως κ. Διονύσιο, Πηλουσίου κ. Εϊρηναίο, Γεν. Π. Έπίτροπο Αλεξανδρείας, Καρθαγένης κ. Χρυσόστομο, εκπρόσωπο του Μακ. στην Αθήνα, Έρμουπόλεως κ. Γεώργιο, Π. Έπίτροπο των άραβοφώνων Όρθόδοξων, τιτουλάριο Μητροπολίτη Κανώπου κ. Φιλήμονα, Διευθυντή της Π. Βιβλιοθήκης και Ιερ. Προϊστάμενο του Ι. Ναού Αγίου Σάββα, Αρχιμ. Παντελεήμονα Λαμπαδαρίου, Π. Έπίτροπο Αλεξανδρείας, Αρχιμ. Ίωακείμ Κονταβά, Γραμματέα και τόν Διάκονο Άπόστολο Φορλίδα. Ήταν επίσης πα-

Η των Αλεξανδρέων Έκκλησία ύποδέχεται σήμερα εν χαρά άνεκκλήτῳ και δεδοξαμένη' και εϊλικρινεί άγαλλιάσει ψυχής, μετά της όφειλομένης τιμής και αδελφικής αγάπης, τήν Ύμετέραν προσφιλεστάτην Μακαριότητα μετά της τιμίας συνοδείας Αύτης, τo πρώτον έξερχομένην εις έπίσημον έπίσκεψιν του Παλαιφάτου και Άποστολικού Θρόνου του Αγίου Ένδόξου Ευαγγελιστού Μάρκου από της, άρρήτῳ βουλή του Θεού, άναρρήσεως Αύτης εις τόν σεπτόν άποστολικόν θρόνον της πόλεως των Αθηνών της Αγιοτάτης Αύτοκεφάλου Έκκλησίας της Ελλάδος.

Άδελφῆ Τιμιώτατε,

Καλώς ήλθετε εις τήν ιεράν καθέδραν του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, τοίς ίχνεσι των Πατέρων κατακολουθούντες και έπίσκεψιν εϊρηνικήν πραγματοποιούντες, ως έθος άρχαϊόν έστι.

Σάς ύποδεχόμεθα σήμεραν εις τo ιερόν τουτο καταφύγιον κατά τήν προεόρτιον ήμέραν της έν τῷ Ναῶ Εϊσόδου της Ύπεραγίας Δεσποίνης ήμών Θεοτόκου και Άειπαρθένου Μαρίας, ή όποία μαρτυρεί διά τήν χαράν της λυτρώσεως του άνθρώπου από τόν Χριστόν. Άτενίζοντες τo γλυκῦ πρόσωπον της Θεοτόκου, χωρίς

νά διαχωρίζωμεν αὐτὸ ἀπὸ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν δόξαν τοῦ Υἱοῦ τῆς, μαρτυροῦμεν περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος² καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῆς, τὴν ἐλπίδα τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν, τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Ὁ Θεὸς ζητᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ὑπάρχει. Αὐτὴ ἡ ἐλπίς, τὴν ὁποῖαν ὀφειλομέν νὰ βεβαιώσωμεν μὲ τὴν ζωὴν ἡμῶν, καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ φέρωμεν τὸν σταυρὸν ἡμῶν καὶ προκαλεῖ τὴν ἰστορίαν.

Ἡ κοινωνία ἡμῶν αὕτη καταθέτει, ἐπίσης, σημερον, τὴν μαρτυρίαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἐν ταπεινώσει, ἀγάπῃ καὶ ἀνδρεία. Καὶ ἀλήθειά ἐστὶν ὁ Θεός. Αὐτὸς γὰρ λέγει: Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδός, καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ³. Οἱ Πατέρες δὲν παραλείπουν νὰ ὑπογραμμίσουν, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἀνεξήτει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Οἱ Ἕλληνες, οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἄλλοι λαοί, ἐπέδιωξαν νὰ φιλοσοφήσουν μὲ μόνον ὁδηγὸν τὴν λογικὴν των. Προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ μέγεθος τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων. Ἐν τούτοις ὁμως ἡ ἀλήθεια παρέμεινε δι' αὐτοὺς ἀνεφικτος. Διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι χαρακτηρίζονται ἀπὸ τοὺς Πατέρας μετεωρολόεσχα⁴. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς θά τονίσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν του, ὅτι, πρὶν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, προσεπάθησαν νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῆς θεωρίας τῶν κτισμάτων, μὲ βᾶσιν δηλαδὴ τὰ κτιστὰ ὄντα καὶ τὴν χρησιμοποιοῦσιν τῆς λογικῆς. Ὅμως ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ⁵. Ἡ Ζωὴ ἐφανερώθη. Ἐχομεν τὴν Ἀλήθειαν. Ὁ Χριστὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ πληρότης τῆς ἀληθείας⁶. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, τοῦ Πανταίνου, τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν Κλήμεντος, τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου καὶ Κυρίλλου, Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Νεκταρίου Πενταπόλεως καὶ τῶν ἄλλων Ἁγίων τοῦ στερεώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, μέχρι τῆς σήμερον.

Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐωράκαμεν, τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἐωράκαμεν καὶ μαρτυροῦμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἐφανερώθη ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν⁷.

2. Α' Πέτρο, 3,15.

3. Ἰω. 1,18. Ἀββάς Δωρόθεος, Διδασκαλία 9η, Περὶ ψεύδους, Migne P.G. 88,1716B.

4. Ἅγιος Νεῖλος, Λόγος Ἀσκητικός, P.G. 79, 720BC-721B.

5. Ἰωάν. 1,14.

6. Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Ὑπὲρ τῶν ἱερῶς ἠσυχάζοντων, Συγγράμματα, ἐκδ. Π. Χρήστου, τόμος 1ος, Θεσσαλονίκη 1962, σελ. 578-579.

7. Α' Ἰω. 1-3.

Μακαριώτατε ἄγιε Ἀδελφέ,

Ἡ ἱερὰ ἐπίσκεψις αὕτη τῆς Ὑμετέρας φίλης Μακαριότητος, τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης κατὰ Ἑλλάδα Ἐκκλησίας, ἀνδρὸς πεπαιδευμένου καὶ εὐσεβοῦς, διακρινομένου ἐπὶ πνευματικῇ ἀνδρεία καὶ σοφίᾳ κατὰ Θεόν, ἀπὸ τῆς μεγαλυνόμενου πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν Μεγάλην Πόλιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸ βῆμα τῆς ἐρήμου, τὴν γῆν Μεγάλων Πατέρων, Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων καὶ Ποιμένων, Ὁσίων τε, Μαρτύρων καὶ Ἀναχωρητῶν, τῆς θεολογικῆς παιδείας καὶ ἐπιστήμης, τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἀποδεικνύει ὄχι μόνον τοὺς ἰδιαιτέρους δεσμοὺς καὶ τὰς πνευματικὰς σχέσεις τοῦ Προσβυγενοῦς Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι καὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ δὲν εἶναι ἐν παροδικῶν βιολογικῶν φαινόμενον, ἀλλὰ μία κοινωνία ζωῆς, ἡ ὁποία ἐκφράζει καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ.

Εἶσθε πλησίον ἡμῶν, Μακαριώτατε, καὶ αἰσθανόμεθα τὸ περισσὸν τῆς ἀγάπης Ὑμῶν. Βλέπομεν τὴν διάθεσιν Ὑμῶν νὰ μοιρασθῶμεν τὸ βάρος τῆς κοινῆς διακονίας καὶ τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν, εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς εὐαγγελικῆς ἀγγελίας εἰς πάσαν τὴν κτίσιν μὲ λόγον καὶ πράξιν, πνεῦμα καὶ αἷμα, καὶ μεταποιοῦμεν τὴν πίστιν εἰς ἐλπίδα καὶ καλὴν ἀπολογίαν.

Χαιρετίζομεν ὀλοκαρδίως τὴν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς ἐπιδημίαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος. Συγχαίροντες δὲ Ὑμῖν ἀπαξ ἔτι ἐπὶ τῇ προκρίσει καὶ τῇ κλήσει εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατασπαζόμεθα τὴν Ὑμετέραν φίλην Μακαριότητα, σὺν τοῖς συνοδεύουσιν Αὐτὴν ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ Σεβασμιωτάτοις Μητροπολίταις καὶ λοιποῖς τιμίοις μέλεσι τῆς συνοδείας Αὐτῆς, καὶ ἐκ βαθέων ἀναφωνοῦμεν: Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου⁸ καὶ εὐλογημένη ἡ ἐν ἀγάπῃ εἰσοδος Αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου.

Ὡς εὖ παρέστητε, Μακαριώτατε καὶ πολυτίμητε Ἀδελφέ, καὶ λοιποὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἰς τὴν εἰρηνικὴν Χώραν ἡμῶν. Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν!

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος χοροστάτησε ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, ἀπάντησε:

Μακαριώτατε Πατριάρχα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Πέτρε,

Σελτῆ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐὐλογημένος ὁ λαός μου ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, λέγει ὁ Κύριος διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου (ἰθ' 25), ἐπιβλέ-

8. Λουκ. 19,38.

Οί σεπτοὶ Προκαθήμενοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Μακ. κ.κ. Πέτρος καὶ Χριστόδουλος, στὸν Ἱ. Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ Ἀλεξανδρείας στὸ πέρασ τῆς Θ. Λειτουργίας. (Φωτογραφίες Χρ. Μπόνη).

πων ἐπὶ τὴν ἀμπελον τῆς Νεΐλου χώρας, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος βηματίζομεν μὲ αἰσθήματα ὀφειλετικῆς τιμῆς πρὸς τὸν λαὸν καὶ τὰς Ἀρχάς τῆς.

Σήμερον πραγματοποιοῦμεν τὴν "εἰρηνικὴν" μας ἐπίσκεψιν εἰς τὴν παλαιάτον δευτερόθρονον ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀλεξανδρέων, ἐγκαθιδρυμένην ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν κοσμοῦπολιν ταύτην τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου, μὲ τὴν μακροτάτην θρησκευτικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτιστικὴν Ἱστορίαν. Ἐνταῦθα "ἔστησαν οἱ ὠραῖοι πόδες" τοῦ πρώτου Εὐαγγελιστοῦ, τοῦ Μάρκου, τοῦ "στόματος τοῦ Πέτρου", διὰ νὰ "εὐαγγελισθῇ τὰ ἀγαθὰ" εἰς Ἑβραίους, Ἕλληνας, αἰγυπτιώτας, κυρηναίους, λιβύους καὶ ἄραβας καὶ νὰ "παγῇ" τὸ πρώτον θυσιαστήριον, ὥστε "γνωστός ἔσται ὁ (Μονογενῆς) Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις" (Ἦσ. ιθ' 21). Καὶ αἱ "φυλαὶ καὶ γλώσσαι" τῆς χώρας ταύτης ἀνταποκρίθησαν εἰς τὴν "φωτοδοσίαν" καὶ κατ' ἐπίγραμμα τῆς "παλατινῆς ἀνθολογίας", "οὐ κατ' ἐπανυμῖν αἰγύπτιον ἔλαχε λαὸν ὄρφνη, ἐπεὶ φωνῆς Μάρκου ἔδετο φάος", "δὲν ἐκληρονόμησεν τὸ σκότος ὁ αἰγυπτίωτης λαός, ἐπειδὴ δέχθηκε τὸ φῶς ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ Μάρκου" (τ. Ι./1866, σ. 17).

Ἡ παρουσία ἡμῶν καὶ τῆς τιμίας συνοδείας ἐξ Ἑλλάδος, δὲν ἀποτελεῖ συνήθη διεκκλησιαστικὴν ἐθιμικὴν φιλοφρόνησιν, ἀλλὰ πηγαίαν ἔκφρασιν τῆς

Χριστοθελήτου ἀδελφότητος "ἡμῖς συνέχει" τὰς τοπικὰς Ἐκκλησίας τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὰς συναρμῶζει διὰ τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς καθολικότητος, εἰς τὴν οἰκουμενικὴν ἀποστολικότητα.

Συναντώμενοι καὶ συνερχόμενοι "ἐπ' ἐκκλησίαις" ἐνώπιον Κλήρου καὶ Λαοῦ, εἰσακούομεν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Πέτρον: "ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγρην" (Λουκ. ε' 4). Ἡ "ἐπαναγωγή" αὕτη εἶναι κλήσις καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς χριστιανικῆς ἐμπειρίας καὶ μαρτυρίας, κλήσις πρὸς ἀνακαινίσιν καὶ ἀλείψιν ψυχῶν καὶ τὴν "μετάθεσιν" των, κατὰ τοὺς Πατέρας, "εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐσέβειαν" (Ε.Π. 21.133). Δὲν εἶναι τυχαῖον γεγονός ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀσημάντου οἰκισμοῦ τῆς Ρακώτιδος εἰς τὴν πολυάνθρωπον καὶ πολύχρωμον καὶ πολυφυλετικὴν πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας, πρωτεύουσος τῆς ἑλληνιστικῆς οἰκουμένης, μὲ τὴν τεραστίαν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν ἐπὶ αἰῶνας. Εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τοῦ Ἀλεξανδρου καὶ μόνον, μεταγγίζεται ἡ πεμπτούσια τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ ἐπιστήμης καὶ συναντῶνται μὲ τὴν ἑβραϊκὴν διάνοησιν, διὰ νὰ προκύψῃ ὁ μεταγλωττισμὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἡ σπουδαία σοφιολογικὴ γραμματεία καὶ νὰ προπαρασκευασθῇ ἡ "ὁδὸς" τοῦ Σαρκωθέντος Λόγου καὶ ἡ ἐπίγνωσις τοῦ Θεανδρικοῦ "προσώπου" τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐπάλευσεν ὁ συγκροτισμὸς τῆς ψευδωνύμου "Γνώσεως" καὶ ἡ φαραωνικὴ δεισιδαιμονία, μὲ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας καὶ διελύθησαν διὰ τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας αἱ "γραιῶδεις μυθολογίαι". Ἐνταῦθα ἀδελφοποιήθησαν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς, μεταξὺ τοῦ Β' καὶ Γ' αἰῶνος, μάλιστα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀθηναίων διδασκάλων.

Τὸ κλεινὸν Ἄστυ, αἱ "θεοφιλεῖς" Ἀθηναίαι (Ἰσοκρ. Πανηγυρικὸς 213), εἰς τὰς Σχολὰς τῆς δέχεται τὴν θείαν "σπορὰν" τῆς ἀπολογητικῆς Θεολογίας διὰ τῶν φιλοθέων φιλοσόφων Κοδράτου, Ἀριστείδου καὶ Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος καὶ μεταφύτευσεν τὸν χριστιανικὸν στοχασμὸν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, κονίστραν τότε τῶν θρησκευτικῶν ἀναζητήσεων καὶ τῶν θεολογικῶν ζυμώσεων διὰ τὴν δογματικὴν στερέωσιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Οἱ Ἀθηναῖοι: Ἀθηναγόρας, Πάνταινος καὶ Κλήμης, μεταστεγάζουν τὰς Σχολὰς τῶν εἰς τὸ γόνιμον τοῦτο πνευματικὸν ἔδαφος, θεμελιώνοντας τὴν "ἀλληγορικὴν" ἐρμηνείαν, ἐξαιρῶντες τὴν ὑπερβατικότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θεότητα τοῦ Λόγου. Οἱ διάδοχοί των, Ὠριγένης, Διονύσιος, Ἡρακλᾶς κ.ἄ., ἀποκρουσάλλωσαν τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως εἰς δόγματα καθοδηγητικὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἤθους τῆς λεγομένης Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς. Εἰς αὐτὴν ἐμαθήτευσαν μεγάλοι Πατέρες, πλουτίσαντες τὴν θεολογικὴν γραμματείαν καὶ μὲ σπουδαίας θέσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀντιθέσεις, μερικαὶ τῶν ὁποίων καὶ ἔδωσαν τὸ ἔναυσμα διαιρέσεως τοῦ ποιμνίου τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας "πάσης γῆς Αἰγύπτου", συντελεσάντων καὶ δευτερογενῶν παραγόντων. Ἐν τούτοις ἡ δυναμικὴ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων, ἐξέφρασε τὴν εὐαγγελικὴν βιωτὴν διὰ τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως, τῆς δοξολογικῆς θείας λατρείας καὶ τῆς μεταμορφωτικῆς "σιωπῆς" καὶ "φυγῆς", τῆς μυστικῆς ὁδοῦ τοῦ μοναχισμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας, ὡς ζῶσα καὶ ἐναργής, καὶ εἰς χρόνους δόξης καὶ εἰς δισέκτους καιροὺς, ἐκράτησε τὴν παρακαταθήκην τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀκεραίαν καὶ ἀνιδιοτελή πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου. Δὲν εταῦτισεν ἑαυτὴν μὲ τὰ πρόσκαιρα συμφέροντα τοῦ κόσμου τούτου καὶ τοὺς "ἐμπόρους τῶν ἐθνῶν" καὶ ὡς ἐκ τούτου δικαιούται νὰ "ἐπαναγάγει εἰς βάθος τὸ δίκτυον" τῆς Σωτηρίας καὶ τῆς καταλλαγῆς, εἰς ὅσους τὴν προσκαλοῦν μὲ τὴν γνώριμον φωνὴν τοῦ "Μακεδόνο" ἀπογόνου τοῦ "πολιτισμοῦ" τῆς Ἀλεξάνδρου ἐπαναλαμβάνοντος τό: "βοήθησον ἡμῖν" (Πραξ. ιστ' 10).

Μακαριώτατε,

Ἡ ἀνάδειξις τῆς ὑμετέρας πεφωτισμένης προσωπικότητος εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Μάρκου, φωτοδοτεῖ τὸν πνευματικὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ νὰ μεταλαμπαδεύσῃ τὸ "φῶς Χριστοῦ" καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν πολυπαθὴ ἀφρικανικὴν ἡπείρον. Χαίρει

δὲ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων ἥτις τὸ πάλαι εἰσέφερεν εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ θεολογικὴν ἀκμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὴν προσφορὰν αὐτὴν συνεχίζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Πολιτεία διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τοῦ θρόνου καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου μεταξὺ τῶν ἀφρικανῶν "τηρούσα ὅσα ἐνετείλατο" ὁ Κύριος (Ματθ. κη' 20). Ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑποστηρίζονται σήμερον αἱ ἱεραποστολαὶ εἰς τὴν μαύρην τούτην ἡπείρον, τόσον εἰς ἐμψυχον ὕλικὸν ὅσον καὶ εἰς οἰκονομικὴν καὶ ἄλλην ἐνίσχυσιν πρὸς συντήρησιν καὶ ἐπαύξησιν αὐτῶν. Θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ ὀρθοδόξου ἱεραποστολικοῦ ἔργου εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς ἀληθείας μετὰ πίστεως, ἀγάπης καὶ ἐλπίδος καὶ ἡ τιμία καὶ ἀγαθοποιὸς συνέχισις τοῦ εὐαγγελισμοῦ "πᾶσι τοῖς ἔθνεσι" (Ματθ. κδ' 14), "ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς" (Πραξ. α' 3).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πάντοτε παραμένει ἡ ἰσχυροτέρα πνευματικὴ δύναμις ἀνψώσεως, μεταμορφώσεως καὶ θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι τὸ τεῖχος τῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν ψευδώνυμον γνώσιν, τὴν μανίαν τοῦ καταστροφικοῦ ὕλισμοῦ, τῆς φονικῆς βίας καὶ τῶν λοιπῶν δεινῶν τοῦ κόσμου τούτου.

Μακαριώτατε,

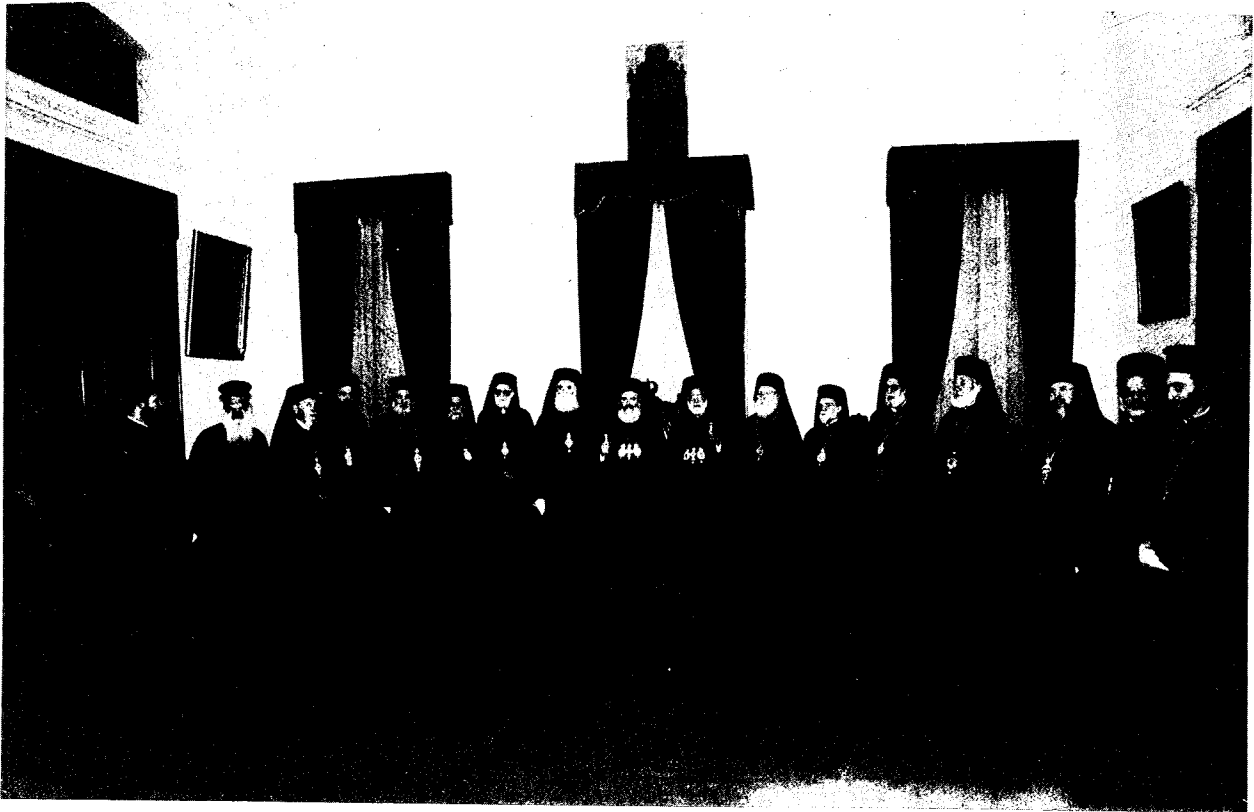
ἐγράφη ὅτι ὁ μέγας ἰδρυτὴς αὐτῆς τῆς πόλεως Ἀλεξάνδρος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τὴν πορείαν του εἰς Ἀσίαν καὶ Μέσην Ἀνατολὴν διένεμεν εἰς τοὺς φίλους τὸν περιουσίαν του! Ἐκεῖνοι, ἀπορούντες τὴν ἠρώτησιν: "τί ἐκράτησεν διὰ τὸν ἑαυτὸν του"! Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπήντησεν: "τὴν ἐλπίδα"! Καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνας: "οὐδὲν οὕτω τρέφει τὴν ψυχὴν, ὡς ἐλπίς ἀγαθὴ καὶ τὸ τὰ χρηστὰ προσδοκᾶν" κατὰ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον (Ε.Π. 62,306).

Ὡς ἐκ τούτου, μὲ βεβαίαν τὴν ἐλπίδα ὅτι: "ἡ ἀγάπη τοῦ πνεύματος, ἡ τιμὴ τῆς Συνόδου ὑμῶν, ὁ σύνδεσμος τῆς πίστεως καὶ ἡ ἱερατικὴ ὁμόνοια κρατοῦνται ὑφ' ὑμῶν ἐν ὑπομονῇ καὶ πραότητι", κατὰ τὸν ἱερὸν Κυπριανὸν (Λ.Π. ἐπιστ. 73 κεφ. 26), κατασπαζόμεθα ὑμᾶς προσωπικῶς καὶ τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν, τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ πάσης Ἀφρικῆς, εὐχαριστοῦντες θερμῶς τὰς Ἀρχὰς καὶ Ἀντιπροσωπείας τῆς φιλοξενου καὶ εὐγενοῦς ταύτης χώρας.

Καὶ ἰδοὺ εὐρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἀδελφοὶ πρὸς ἀδελφοὺς, "ἐν ὀνόματι Κυρίου"».

Στὸν Ἰ. Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ παρέστησαν κατὰ τὴ Δοξολογία, ἐκτὸς τῶν μνημονευθέντων στὸ Ἀεροδρόμιο, τὰ μέλη τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλληνοαιγυπτιακῆς Φιλίας κ. Σπ. Καμαλάκης καὶ Γ. Φλωρεντῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπιστ. Συλλόγου «Ὁ Πτολεμαῖος» κ. Ν. Παπαντώνης, οἱ Καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν Ἐκπαιδευτηρίων κ.ἄ.

Ἀναμνηστική φωτογραφία στὴν αἴθουσα τοῦ Π. Θρόνου Ἀλεξανδρείας. Οἱ δύο Προκαθήμενοι περιβάλλονται ἀπὸ τὰ μέλη τῶν συνοδειῶν τους καὶ τὰ στελέχη τῶν Πατριαρχείων.

Ἄνοδος στὰ Πατριαρχεῖα

Μετὰ πραγματοποιήθηκε ἄνοδος στὰ παρακείμενα Πατριαρχεῖα (ἄλλοτε Τοσιτσαία Σχολή), ὅπου προσφέρθηκαν ἀναψυκτικὰ στὴν Αἴθουσα τοῦ Π. Θρόνου. Οἱ δύο Προκαθήμενοι ἀποσύρθηκαν γιὰ λίγο στὸ Πατριαρχικὸ Γραφεῖο. Μετὰ τὴ συνάντησή τους ἐκεῖ ὁ Πατριάρχης Πέτρος δήλωσε:

Ἡ Ἀλεξανδρινὴ Ἐκκλησία χαίρεται καὶ ἀγάλλεται γιὰ τὴν ἐπίσκεψή ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, στὸ παλαίφατο Πατριαρχεῖο μας, ποὺ εἶναι δεῦτερο τῆ τάξει μετὰ τὸ Οἰκουμενικόν. Ἡ χαρὰ μας εἶναι ιδιαίτερη, διότι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ δικά μας προβλήματα. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀρωγὸς στὸ Ἱεραποστολικὸ Ἔργο τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Ἀνέκαθεν ὁ Μακαριώτατος ἐπιδεικνύει ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν προώθηση τῶν θεμάτων ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ Πατριαρχεῖο μας μετὰ τὴν ἀπόσπαση κληρικῶν καὶ τὴν βοήθειά του στὸ Ἱεραποστολικὸ Ἔργο στὴν Ἀφρική.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, τόνισε:

Τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ἔχει πάρα πολλὰς ἀνάγκες. Ὁ Ἑλληνισμὸς, ὁ ὁποῖος τὸ στήριζε κατὰ κάποιον τρόπο οἰκονομικά, ἔχει ἀποφιλωθεῖ. Τὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ἔμφυχου ὑλικοῦ σιγὰ -

σιγὰ συρρικνώνεται καὶ καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι ὑπάρχουν προβλήματα. Ἔτσι, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καλεῖται νὰ σταθεῖ στὸ πλευρὸ του, στὶς ἀνάγκες τὶς ὁποῖες ἔχει, καὶ κυρίως στὶς ἀνάγκες ἔμφυχου ὑλικοῦ. Ἐχει τὴ συμπαράσταση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἀποστολὴ ἱερέων μετὰ ἀπόσπαση. Ἐμεῖς σμικρύνουμε τὶς ἀποστάσεις καὶ οἱ ἱερεῖς καλύπτουν τὰ ἐφημεριακὰ κενά. Πέραν ἀπὸ αὐτό, τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας, ἐπειδὴ ἔχει στὴ δικαιοδοσία του ὅλη τὴν Ἀφρική, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀναλάβει τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς ἱεραποστολές, οἱ ὁποῖες δραστηριοποιοῦνται μέσα σὲ ὅλη τὴν Ἀφρική μετὰ Ἕλληνες Ἱεραποστόλους, ποὺ κατὰ βάσιν προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἐπομένως κληρικοὶ ἔρχονται καὶ ἀφιερώνονται στὴν ἱεραποστολὴ καὶ προσελκύουν τοὺς Ἀφρικανοὺς στὴν ὀρθόδοξη πίστη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐνισχύει καὶ οἰκονομικά τὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Ἱεραποστολή. Ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου καὶ βεβαίως τοῦ ἐκάστοτε Πατριάρχου, ἀναπτύσσεται πολὺ σπουδαῖο ἔργο ἱεραποστολικὸ καὶ γιὰ τὸν Χριστιανισμὸ καὶ γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ. Οἱ Ἕλληνες ἱεραπόστολοι δραστηριοποιοῦνται ὄχι μόνον ὡς ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμοῦ.

Γι' αὐτό, ἐκτός ἀπὸ τὴν κατήχηση καὶ τὸ κήρυγμα, ἔχουν συστήσει σχολεῖα, στὰ ὁποῖα φοιτοῦν τὰ παιδιὰ τῶν ἰθαγενῶν. Καὶ βεβαίως ἡ παράδοσή μας λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Ἱεραπόστολοι δὲν κάνουν ποτὲ ἰμπεριαλιστικό, ἀλλὰ ἔργο πολιτισμοῦ, μεταδίδοντας τὶς ἀρχὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, πὺν οἱ πρώτες ἀπὸ αὐτὲς εἶναι ὁ σεβασμὸς στὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, ὁ σεβασμὸς στὴν προσωπικότητα, πράγμα πὺν δὲν ἔχει τηρηθεῖ ἀπὸ τὶς Ἱεραποστολὰς ἄλλων ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Πέτρο ἐπισκέφθηκε τὸ Γεν. Προξενεῖο τῆς Ἑλλάδος, πὺν στεγάζεται σήμερα στὸ ἄλλοτε Μπενάκειο Ὁρφανοτροφεῖο στὸ Σάιμπυ, καθὼς καὶ τὰ Ἐκπαιδευτήρια τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρείας. Τὸ μεσημέρι παρατέθηκε γεῦμα στὰ Πατριαρχεῖα.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπισκέφθηκε τὸν Ἰ. Ναὸ τῶν Παμμειγίστων Ταξιαρχῶν τῆς ἄλλοτε πολυάριθμης Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἰβραημίας, πὺν ἔχει ἐνσωματωθεῖ σ' ἐκεῖνη τῆς Ἀλεξανδρείας, καθὼς καὶ τὸν Ἰ. Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῶν ἀραβοφῶνων Ὁρθοδόξων, κοντὰ στὴν πλατεῖα Μωχάμεντ Ἄλυ (Μανσία). Στους προῖσταμένους τῶν δύο Ἰ. Ναῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρόσφερε Σταυροὺς εὐλογίας.

Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος ἐπισκέφθηκε στὸ Κάιτ Μπέη τὸν Ἑλληνικὸ Ναυτικὸ Ὁμίλο Ἀλεξανδρείας, τὸ κτίριο τοῦ ὁποῖου εἶναι ντυμένο στὸ γαλάζιο χρώμα. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου κ. Ἐδμόνδος Κασιμάτης ξενάγησε τὸν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στοὺς χώρους τοῦ Ὁμίλου καὶ παρέθεσε δεξίωση πρὸς τιμὴν του.

Τὸ βράδυ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότητα Ἀλεξανδρείας παρέθεσε δεξίωση στὴν Ἑλληνικὴ Ἀθλητικὴ Ἐνωσι στὸ Σώτερ, πὺν εἶχε κατάλληλα διευθετηθεῖ ὁ αὐλεις χώρος. Ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἐπισκέψεις, κὶ ἐδῶ ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Πέτρος συνόδευε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Προσῆλθαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες πάροικοι τῆς πόλεως, πὺν κάποτε ἀριθμοῦσε 90.000 ψυχὰς Ρωμιῶν, ἀλλὰ στὴ δεκαετία τοῦ 1960 γνώρισε μεγάλη συρρίκνωσι. Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο προσφώνησε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρείας κ. Στέφανος Π. Ταμβάκης μετὰ τὰ ἀκόλουθα λόγια:

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος,

Μακαριώτατε Πατριάρχα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Κύριε Πρόεσβη τῆς Ἑλλάδος στὸ Κάιρο,

Κύριε Πρόεσβη τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας στὸ Κάιρο,

Κύριοι Πρόεδροι Ἑλληνικῶν Συνδέσμων καὶ Σωματείων Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου,

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλε,

Μετὰ βαθειὰ συγκίνηση ἀπόψε ἡ Παροιμία καλωσορίζει στὴν ἱστορικὴ πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας τὸν Ὁρθοσκευτικὸ Ἠγέτη τῆς Ἑλλάδος, σὲ μιὰ πόλιν, ὅπου ζοῦν ἀδελφωμένα καὶ εἰρηνικά, ἀπὸ τὴν αὐγὴ τῆς Ἱστορίας, Ἕλληνες καὶ Αἰγύπτιοι.

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ τιμᾷ τὸ Δευτερόθρονο αὐτὸ Πατριαρχεῖο μας καὶ ἐνδυναμώνει τὶς σχέσεις τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τιμᾷ ὅμως καὶ ὁλόκληρο τὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Αἰγύπτου.

Αἰσθανόμαστε βαθειὰ συγκινημένοι καὶ ἰδιαίτερα τυχεροὶ μετὰ τὴν παρουσίαν σας δίπλα μας.

Ἔχομε τὴν χαρὰ νὰ γνωρίσομε ἀπὸ κοντὰ ἕνα φωτεινὸ Ἠγέτη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἕνα σύμβολο τῆς Ἐκκλησίας μας, πὺν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐκτιμήθηκε, ἀγαπήθηκε καὶ καταξιώθηκε στὴ συνείδηση ὄλων μας.

Μακαριώτατε,

Ἡ καινούργια σελίδα πὺν ἀνοίξατε στὸ ἱστορικὸ βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ τρόπος ἀντιμετώπισης τῆς νέας μοντέρνας ἐποχῆς πὺν διανύομε, ὑπῆρξεν εὐστοχος, ὑπῆρξεν ἀποτελεσματικὸς, ἀλλὰ καὶ πρωτοπόρος.

Πραγματικά, ταραξάτε τὰ νερά, Μακαριώτατε, καὶ δημιουργεῖται ἔτσι ἕνα νέο μέλλον γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας.

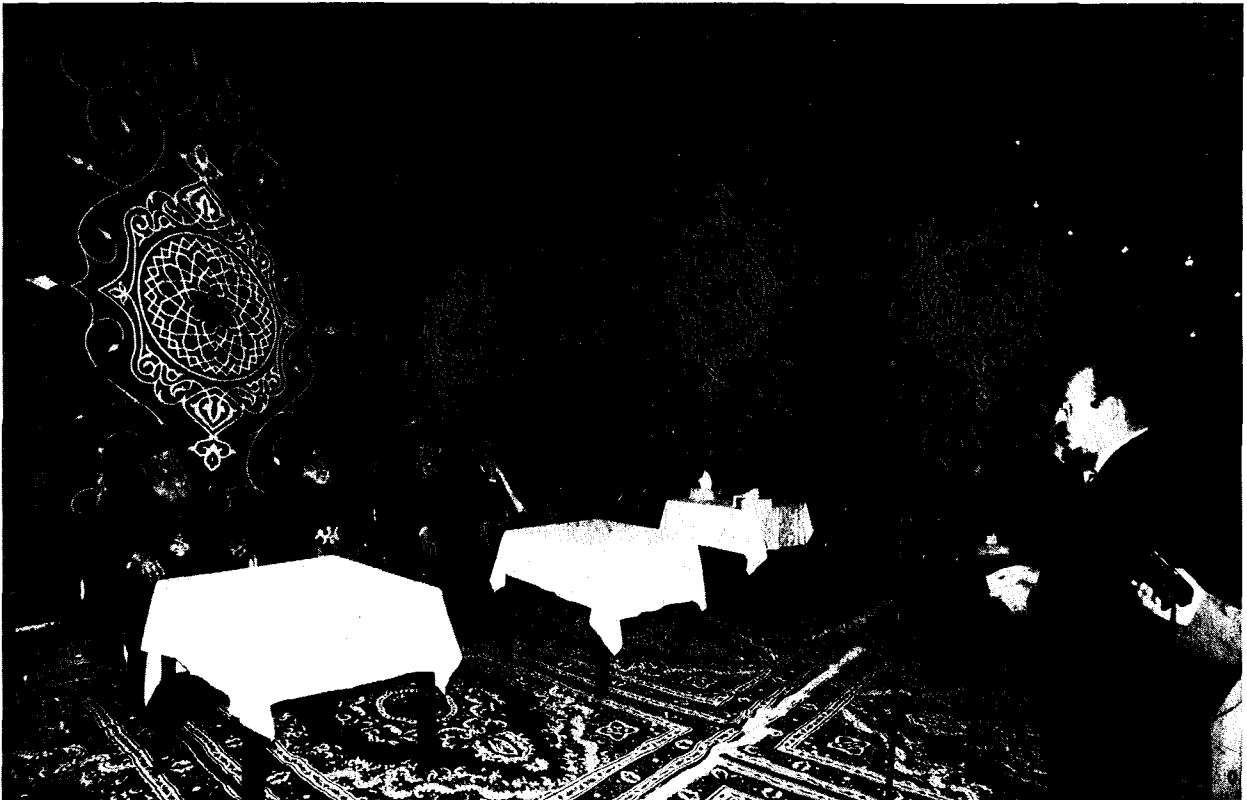
Χαιρόμαστε πὺν βροῖσκεσθε στὴν Πύλιν τῆς Ἀφρικῆς ἡπείρου, χαιρόμαστε πὺν βροῖσκεσθε δίπλα στὸν ἀγαπημένον μας Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας κ.κ. Πέτρο.

Αἰσθανόμαστε ἔτσι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμπαραστέκεται ἀπόλυτα στὸ μεγάλο ἔργο τοῦ Προκαθημένου μας. Ἐνα ἔργο δύσκολο, ἀξίεπαινο καὶ φιλόδοξο, ἕνα ἔργο, πὺν σφουρηλατεῖ τὸ πέρασμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ.

Ὡς Πάροικοι εἴμαστε τυχεροὶ πὺν ζοῦμε στὴν Ἀφρικὴ, στὴν Ἀλεξάνδρεια, καὶ ζοῦμε δίπλα σὲ ἕνα ἱστορικὸ, παλαιόφατο Πατριαρχεῖο, σὲ ἕνα Πατριαρχεῖο μετὰ ἕνα ἔνδοξο, θρυλικὸ παρελθόν, καὶ μετὰ ἕνα παρόν, πὺν θεμελιώνει ἕνα πολλὰ ὑποσχόμενον μέλλον.

Θὰ θέλαμε νὰ τονίσουμε, Μακαριώτατε, ὅτι οἱ σχέσεις Κοινότητος καὶ Πατριαρχείου ὑπῆρξαν πάντα σχέσεις φιλικῆς, σχέσεις ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καὶ ἀμοιβαίας ἀλληλεγγύης. Οἱ Παροιμίαι μας εἶχαν καὶ ἔχουν ὡς τρόπο ζωῆς τὴν συμπόρευση καὶ τὴν συμπαραστάση γιὰ τὴν Πίστιν καὶ γιὰ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Βρισκόμαστε δίπλα στὸ Πατριαρχεῖο μας ἀνεκάνη, καὶ θὰ βρισκόμαστε πάντα, καὶ δίνομε μαζί μετὰ τὸν Σεβαστὸν μας Πατριάρχη τὴ μάχην, πὺν ὁ Πανάγα-

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρείας κ. Στέφανος Π. Ταμβάκης προσφωνεῖ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο στὴν Ἑλληνικὴ Ἀθλητικὴ Ἐνωσὴ Ἀλεξανδρείας, ὅπου παρέθεσε δεξίωση πρὸς τιμὴν τοῦ ἡ Κοινότητα.

θος καὶ Παντοδύναμος Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ τὴν κερδίσουμε, ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ προσφέρουμε τὴν ἀνακούφιση, τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργὴ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀναγεννώμενης Ἀφρικανικῆς ἡπείρου.

Δεχθῆτε, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τὸν σεβασμὸ, τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴ συμπαράσταση ὅλων στοῦ ἔργου σας, πού τὸ παρακολουθοῦμε μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ πολλὴ ἀγάπη.

Καλωσορίσατε, Μακαριώτατε Δέσποτα, καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθεῖτε ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρείας ἓνα μικρὸ ἀναμνηστικὸ δῶρο πού θὰ σᾶς θυμίζει τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψή σας στὴν πόλη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Στὸν Μακαριώτατο ὁ κ. Ταμβάκης πρόσφερε ἀσημένιο δίσκο. Ὁ Μακαριώτατος κ.κ. Χριστόδουλος ἀντιφώνησε ὡς ἑξῆς:

Ἀγαπητὲ Κύριε Πρόεδρε, σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τοὺς ἐγκάρδιους λόγους σας. Ἡ Ἐκκλησία πράγματι εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ καρδιὰ τῶν Ἑλλήνων, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία δραστηριοποιούμαστε. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψή μας αὐτὴ βλέπομε πόσο στενὰ συνεργάζονται Πατριαρχεῖο καὶ Κοινότητες. Οἱ Ἕλληνες διατηροῦμε τὴν ἰδιοπροσωπία καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία μας ζώντας μὲ ἄλλους λαοὺς ἐπηρεάζοντάς

τους εὐεργετικὰ μέσα σὲ ἀλλόφυλα καὶ ἀλλογενῆ περιβάλλοντα. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐκμεταλλεύθηκαν ποτὲ τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν ἀσθένεια τῶν ξένων. Δὲν στηριχτήκαμε στὴν πολιτιστικὴ μας ὑπεροχὴ γιὰ νὰ προσποριστοῦμε ὀφέλη εἰς βᾶρος αὐτοχθόνων ἄλλων λαῶν. Οἱ Ἕλληνες, ὅπου βρεθήκαμε, προσφέραμε τὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ ιδεώδη μας μὲ σκοπὸ τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἀνάπτυξη. Πάντοτε ὑπῆρξαμε ἐστία πολιτισμοῦ. Τὸ μέγεθος γιὰ μᾶς δὲν ἦταν ποσοτικὸ, ἀλλὰ ποιοτικὸ. Βλέπω τὸ ἀκμαῖο ἠθικὸ, θρησκευτικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο ἔχετε, τὸ ὁποῖο καταπλήσει ὅσους ἔρχονται ἐδῶ, καθὼς βλέπουν τὰ «περασμένα μεγαλεῖα». Ἐχετε κατορθώσει μὲ τὴν ἀγάπη σας νὰ μπεῖτε μέσα στὴν καρδιὰ μας. Αἰσθανόμαστε ὅτι εἴμαστε στὸ σπίτι μας. Εἶστε ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα κομμάτια τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Στὸν κ. Ταμβάκη ὁ Μακαριώτατος πρόσφερε εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεώς του ἀσημένιο δίσκο.

Τὸ βράδυ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἡ συνοδεία του κατέλυσαν στὸ ξενοδοχεῖο «Paradise Inn», ἄλλοτε «Metropol», ἑλληνικῆς μέχρι πρότινος ἰδιοκτησίας. Στὸ κτίριο αὐτὸ στεγαζόταν παλαιὰ ἡ Ὑπηρεσία Ἀρδεύσεων τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, στὴν ὁποία ἐργαζόταν ὁ μέγας Ἕλληνας ποιητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας Κ. Π. Καβάφης.

Στὸν Π. Ναὸ Ἁγίου Σάββα

Τὸ πρωὶ τῆς 21ης Νοεμβρίου, ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, τελέσθηκε στὸν Π. Ναὸ τῆς ἀλλοτε Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, στὸ Συνοδικὸ τῆς ὁποίας τὸ 1843 ἰδρύθηκε ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότητα Ἀλεξανδρείας, Θεία Λειτουργία, τὴν ὁποία παρακολούθησε ἀπὸ τὸ ἱερὸ βῆμα ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Πέτρος καὶ ἀπὸ τὸ παραθρόνιο ὁ Μακαριώτατος κ.κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος τέλεσε χρέη ψάλτη συμπαραστατούμενος ἀπὸ κληρικὰ καὶ λαϊκὰ μέλη τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Τῇ Θεία Λειτουργία τέλεσε ὁ Πρωτ. π. Στέφανος Ἀβραμίδης μὲ τὸν Ἀρχιδιάκονο κ. Διονύσιο Κατερίνα.

Στὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Προϊστάμενος τοῦ Π. Ναοῦ Πανιερ. Μητροπολίτης Κανώπου κ. Φιλήμων προσφώνησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ.κ. Χριστόδουλο ὡς ἐξῆς:

Μακαριώτατε Πατριάρχα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς Κύριε Πέτρε

Σεπτῇ Ὑμετέρα εὐδοκία καὶ ἐντολῇ καὶ διὰ τῶν Ὑμετέρων εὐλογιῶν ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀναφερθῶ δι' ὀλίγων εἰς τὸ ἱστορικὸν τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀρχαιοτέρου τούτου Ναοῦ τῆς Χριστιανοσύνης εἰς τὴν εὐρύτεραν περιοχὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Αἰγύπτου, τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σάββα «τοῦ Ἁγιασμένου».

Μακαριώτατε Δέσποτα, Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριε Χριστόδουλε, διακεκριμένη ἐκλεκτῇ Συνοδεία του, σεβασμιώτατοι ἄγιοι συναρχιερεῖς καὶ ἀδελφοί, εὐλογημένον συμπροσβυτέριον, φιλακόλουθον χριστεπώνυμον πλήρωμα, ἀγαπητοὶ καὶ εὐλογημένοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ Ἱερὰ Παλαιάφατος Μονὴ Ἁγίου Σάββα «τοῦ Ἁγιασμένου» λαμπρύνεται σήμερον μὲ τὴν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Κυρίου Χριστοδούλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐκλεκτῶν συνοδῶν του.

Ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἤνωσε τὰς προσευχὰς τῆς σήμερον μετὰ τοῦ ἐν Χριστῷ αὐτῆς Ἀδελφοῦ, Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυρίου Πέτρου, Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ποιμενάρχου, τῶν συμπροσευχόμενων ἱεραρχῶν καὶ κληρικῶν καὶ τοῦ χριστεπώνυμου εὐλογημένου ποιμνίου, εἰς τόπον ὄντως πανῆρον καὶ δεδοκμασμένον ἐπὶ συναπτῶν αἰῶνας εἰς προσφορὰν καὶ θυσίαν Χριστοῦ.

Ὁ ἱερός οὗτος Ναὸς εἰς τὸν ὁποῖον συμπροσηυχῆθημεν, ἐκτίσθη τὸ 318 μετὰ Χριστὸν ἐπὶ τῶν εἰρηπῶν ἐνὸς εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ διὰ τὸν θεὸν Μίθρα, θεότητα τῆς ἀρχαίας Περσίας.

Ἐνας Χριστιανικός Ναὸς εἰς τὸ ὄνομα τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, εἰς ἐποχὴν ἀκόμη αἱματοχαρῶν διωγμῶν. Ὁ πρώτος χριστιανικός ἐνδεχομένως Ναὸς εἰς τὴν Πόλιν μας. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου εἰδωλολατρικοῦ

ναοῦ διασώζονται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας οἱ ἀπὸ ἐρυθρὸν γρανιτὴν κίονες. Μετὰ τὸ 328, ὅποτε εἶχεν ἐξωραϊσθῆ ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, οἰκοδομήθησαν εἰς τὸ περίξ τοῦ Ναοῦ κελλία διὰ μοναχοῦς, καὶ οὕτως ἐγκαθιδρύθη εἰς τὰ περὶχωρα τότε τῆς Μεγάλης Πόλεως Ἀλεξανδρείας ἡ πρώτη ἱερὰ Χριστιανικὴ Μονὴ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 536 κατέστη ἡ ἐπίσημος Ἔδρα τοῦ Πατριαρχείου μας.

Ὡς πρὸς τὴν μετονομασίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ εἰς ἀγγῶν μνήμην τοῦ ἐκ Καππαδοκίας Ὁσίου Σάββα «τοῦ Ἁγιασμένου» ὑπάρχουν πολλὰ ἐκδοχαί. Ὁ ἀείμνηστος Ἀλεξανδρινὸς συμπάροικός μας Δρ. Εὐγένιος Μιχαηλίδης, διαπρεπῆς ἱστοριοδίφης καὶ συγγραφεύς, ἀναφέρει εἰς τὸ πολῦτιμον πόνημά του διὰ τὴν Ἱερὰν αὐτὴν Μονήν, ὅτι ὑπάρχουν δύο ἐρμηνεῖαι: ὅτι κατεστράφη, εἴτε ἐκ πυρκαϊᾶς, εἴτε ἐκ σεισμοῦ, καὶ τοῦτο περὶ τὸν 9ον, ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 10ου αἰῶνος, καὶ ἀνοικοδομήθη δαπάναις εὐσεβοῦς τινος ἀλεξανδρινοῦ ὀνόματι Σάββα, ἢ, ἐξ ὧν τῶν τοῦ εἶχεν ἀναφέρει εἰς ἰδιόχειρον ἐπιστολὴν ὁ ἀοιδίμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἡ μετονομασία νὰ ὠφείλετο εἰς ἐπίσκεψιν ἐκ Παλαιστίνης εἰς Ἀλεξανδρείαν τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγιασμένου Ὁσίου Σάββα.

Ἐπὶ Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας τῆς περιόδου 1487 ἕως καὶ 1869 ἡ ἱερὰ Πάνσεπτος αὐτῆ Μονὴ ἦτο στενωῶς συνδεδεμένη μὲ τὸν βίον καὶ τὴν δράσιν τῶν ἀειμνήστων Προκαθημένων τοῦ Θρόνου, ἀπὸ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ «Πάνου» μέχρι καὶ τοῦ Πατριάρχου Νικάνωρος.

Ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐπανειλημμένως εἶχεν ἐπισκευασθῆ ἐκ βάθρων. Ἐπὶ πατριαρχείας μάλιστα τοῦ μακαριστοῦ Χριστοφόρου εἶχεν ὑποστῆ ἀξιόλογον ἀνακαίνισιν καὶ ἐξωραϊσμόν.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ μετὰ τοῦ περιβόλου τῆς καὶ τῶν κελλίων καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ναοῦ ὑπῆρξε ἐπὶ αἰῶνας προστατευτικὴ κυψέλη φιλοξενείας καὶ φιλαλληλίας. Ὑπῆρξεν ξενῶν ναυτιλλομένων Ἑλλήνων καὶ ξένων, ὑπῆρξε καταφύγιον καταδιωκομένων διὰ τὴν πίστιν τῶν, ὑπῆρξεν σχολεῖον ἑλληνικόν, νοσοκομεῖον (ὄσπιτάλι), ὑγειονομεῖον —πολλὰς φορὰς— τῆς ὀλιγαριθμοῦ τότε παροικίας μας, ἀκόμη καὶ νεκροταφεῖον Χριστιανῶν.

Ὁ τότε Ἑλληνισμὸς τῆς Πόλεως μας ἐπέβλεπεν εἰς τὴν Μονήν αὐτὴν ἐπὶ αἰῶνας ὡς εἰς σπηρίον καὶ ἀσφαλὲς καταφύγιον δυνάμενον νὰ νοσηλεύσῃ, νὰ προστατεύσῃ, νὰ μορφώσῃ, νὰ ἀπαλλύνη πληγὰς ψυχῆς τε καὶ σώματος, νὰ προσφέρῃ παραμυθίαν καὶ ἐνδιαίτημα καὶ ἀρωγὴν πάσης φύσεως, καὶ τέλος νὰ κηδεύσῃ καὶ νὰ προβῆ εἰς ταφὴν κεκοιμημένων Χριστιανῶν.

Ἐπὶ πατριαρχείας Νικολάου τοῦ ΣΤ' (1968-1986), ἡ ἱερὰ Μονὴ κατεδαφίσθη (κελλία καὶ Ἱγουμενεῖον) καὶ οἰκοδομήθη τὸ νῦν ὑπάρχον κτίσμα πολὺ μεγάλου

τερον τοῦ προηγουμένου. Ἀλλὰ καὶ τὸ κτίσμα τοῦτο χρήζει ἀμέσου ἀναδομήσεως καὶ ἀνακαινίσεως καὶ βεβαίως καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἱερός Ναός.

Ἐκτὸς τοῦ περιβόλου εἰς τὴν πρόσοψιν τῆς Μονῆς καὶ ἐπὶ τοῦ πλακοστρωμένου ἐδάφους κεῖται τεράστιος κώδων, ἡδὴ ἀπὸ ἰκανῶν δεκαετιῶν, δῶρον καὶ προσφορά τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου πασῶν τῶν Ρωσιῶν Ἀλεξίου. Λόγω ὅμως μεγέθους καὶ βάρους εἶναι ἀνέφικτος ἡ ἀνάρτησίς του ἐπὶ κωδωνοστασίου. *Μακαριώτατε Δέσποτα,*

Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ὑπάρχει καὶ λιθίνη στήλη ἐπὶ τῆς ὁποίας φημιλογεῖται καὶ λέγεται ὅτι ἐμαρτύρησε ἡ Παρθενομάρτυς Ἁγία Αἰκατερίνη.

Ἐπὶ πατριαρχείας τοῦ Σεπτιοῦ ἡμῶν Πάπα καὶ Πατριάρχου Κυρίου Πέτρου, συγχρόνου ἐμπνευστοῦ καὶ ὁραματιστοῦ τῶν καιρῶν μας, τρέφομεν διακαεῖς ἐλπίδας ὅτι θὰ ἐξευρεθῇ –Θεῖα Χάριτι– τρόπος νὰ ἀνακαινισθῇ ἐκ βάθρων ὁλόκληρον τὸ ἱερόν –διὰ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Διασποράς– τοῦτο κτίσμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ὄντως εὐκλεῆ μαρτυρίαν τῆς παρουσίας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Πόλιν αὐτήν, τὴν «Ἑλληνίδα».

Περαίνων τὴν λιτὴν ταύτην καὶ σύντομον ἐξιστορήσιν περὶ τῆς ἱεράς ἱστορικῆς Ἀλεξανδρινῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, ἐκφράζομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Θεοπροβλήτον καὶ πολυταλαντούχον Σεπτὴν Μακαριότητα τὸ «ὡς εὖ παρέστη» εἰς τὸν ἱερόν αὐτὸν χώρον Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει ἐπὶ δύο σχεδὸν χιλιετίες Φῶς ἀνέσπερον, ἰαρόν ἀκράτου Χριστιανοσύνης, ἀλλὰ καὶ εὐγενοῦς φιλογενείας, καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἐκπέμπῃ ἕσασει διὰ τῆς Χάριτος καὶ τῆς φιλενοπλαγχνίας τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγᾶθου Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰς τὸ τέλος, Μακαριώτατε, θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ Σᾶς προσφέρουμε ταπεινῶς, ἐκτὸς τοῦ Ἡμερολογίου τῆς ἱεράς Μονῆς, δαπάναις καὶ προσφορᾶ τῶν εὐσεβῶν καὶ εὐγενῶς πάντοτε φερομένων παροίκων Ἑλλήνων τῆς Οἰκογενείας τῶν ἐπιχειρήσεων «Βαφειάδη» καὶ ἕνα ἔντυπον πληρεστέρας ἱστορικῆς ἀναφορᾶς περὶ τῆς ἱεράς Μονῆς καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ναοῦ.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χριστόδουλος ἔλαβε στὴ συνέχεια τὸν λόγο καὶ τόνισε:

Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν πληροφόρησιν καὶ τὰ ἱστορικὰ καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ στοιχεῖα περὶ τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὅπου τελέσαμε τὴν ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Λίαν ἐμπεριστατωμένη ἡ πληροφόρησίς σας, ὥστε νὰ γνωρίζομε ποῦ εὐρισκόμεθα καὶ πῶς ἡ Ὁμογένεια καὶ τὸ Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ἀπαρχῆς ἐμόχθησαν προκειμένου ὁ Ἱερός αὐτὸς τόπος νὰ διατηρήσῃ τὴν ἱερότητά του καὶ νὰ παραμείνῃ ὡς σήμερον «ἰατρεῖον ψυχῶν», τόπος λατρείας στὸν Ἅγιον Τριαδικὸ Θεό. Τόπος συναντήσεως ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ σώματος, ἔμψυχος ναὸς σήμερον τῆς Ὑπεραγίας

Θεοτόκου καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω γνωρίζομε ποῖα ἀξία ἔχει τὸ χοῖκὸ αὐτὸ σῶμα ποὺ διαθέτομε καὶ εἶναι κατοικητήριο τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Νὰ εὐλογῆσῃ ὁ Θεὸς τὰ ἱερὰ σχέδια καὶ τοὺς ὁραματισμούς σας, ὥστε ὁ τόπος οὗτος νὰ ἐπανεύρει τὸ ἀρχαῖο κάλλος του καὶ νὰ προσφέρει τὴν μεγίστη διακονία στὴν ὑπηρεσία τοῦ εὐσεβοῦς γένους μας.

Ὁ Μακαριώτατος πρόσφερε στὸν Πανιερώτατο ἔνα Σταυρὸ Εὐλογίας σὲ ἀνάμνηση τῆς ἐπισκέψεώς του.

Μετά, τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων Ἀλεξανδρείας, τὸ ὁποῖο στεγάζεται σὲ αἶθουσα τοῦ Ἁγίου Σάββα, παρέθεσε δεξίωση πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου, στὴν ὁποία παρέστησαν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Προκαθημένους τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ἀρχιερεῖς, Κληρικοί, οἱ Κυρίες τοῦ Λυκείου καὶ πάροικοι. Τὸν Μακαριώτατο καλωσόρισε ἡ Πρόεδρος τοῦ Λυκείου κ. Ἀλίκη Ἀντωνίου, ἐνῶ ἡ Ἀντιπρόεδρος κ. Ἐλευθερία Τσάπαρη τοῦ πρόσφερε ἀσημένιο δίσκο. Μεταξὺ ἄλλων ἡ κ. Ἀντωνίου χαρακτηρίσε στὴν ἐπίσκεψή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου «εὐλογία». «Ἀπὸ αὐτήν, εἶπε, ἀντλούμε δύναμη, αὐτοπεποίθησι καὶ κουράγιον γιὰ τὴ συνέχισι τοῦ ἔργου μας καὶ τὴν παραμονὴν μας ἐδῶ. Σᾶς εὐχόμαστε ὑγείαν γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὐχαριστώντας γιὰ τὸ ἀναμνηστικὸ δῶρον τοῦ Λυκείου εἶπε:

«Βέβαια δὲν θὰ μπορούσε ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό καὶ τὸν Χριστιανισμό νὰ λήψῃ τὸ γυναικεῖο στοιχεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο διακρατεῖ πάντοτε τὰ πρότυπα μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά του. Τὰ ζῶπυρα τοῦ Ἐθνους μας, τὴν πίστη τὴν ὀρθόδοξη, τὴν οἰκογένεια καὶ γενικώτερα τοὺς θεσμούς, οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν ὁλόκληρο τὸν πολιτισμὸν μας. Θὰ ἦτο περιττὸν νὰ ἀναφερθῶ στὴ σημασία τῆς γυναικείας ψυχῆς, τῆς γυναικείας παρουσίας μέσα στὴν κοινωνία μας. Ἐπειδὴ αὐτὰ εἶναι αὐτονόητα καὶ ἰδιαίτερα ἐμεῖς στὴν πατρίδα μας, τὰ ἔχομε ζήσει στὸ παρελθὸν πολὺ ἔντονα, καὶ τώρα ἔχει μεγάλη ἀξία καὶ σημασία τὸ γεγονὸς ὅτι σεῖς οἱ γυναῖκες βρίσκεστε κοντὰ στὴν Ἐκκλησία, κοντὰ στὴν πατρίδα, στὰ δύο αὐτὰ θεμέλια τῆς ζωῆς μας, γιὰτὶ Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλλάδα εἶναι τόσο πολὺ στενὰ συνδεδεμένα μέσα στοὺς μακροὺς αἰῶνες τῆς ἱστορίας μας καὶ ἔχουν τόσα πολλὰ προφέρει, σ' αὐτὴ τὴ θαυμάσια σύνθεσι σὲ ὁλόκληρο τὸν λαὸν μας. Σᾶς εὐχόμαι ἐδῶ ποὺ εἴστε νὰ μείνετε πάντοτε καὶ νὰ κάνετε αἰσθητὴ τὴν παρουσίαν σας καὶ μὲ τὸν δυναμισμόν ποὺ σᾶς διακρίνει νὰ συγκρατεῖτε τὶς οἰκογενεῖς σας, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ κύτταρα τῆς κοινωνίας στὰ ἐπίπεδα ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅλοι εὐελπιστοῦμε ὅτι θὰ ἀντλήσουμε τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς. Τὴ δύναμιν τῆς ὑπόστασός μας, γιὰ νὰ ἀνταπεξέλθουμε σὲ ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ ἔχει ἐτούτῃ ἡ ζωὴ. Λέγεται

και τούτο είναι αληθές ότι κάθε οικογένεια αποτελεί τὸ κύτταρο τῆς κοινωνίας. Ἄν είναι αληθές ότι ἡ κοινωνία σήμερα πάσχει, τούτο σημαίνει ότι και ἡ οικογένεια πάσχει και διέσχεται κρίση και ἐπομένως ἂν θέλουμε νὰ ἰδοῦμε καλύτερες ἡμέρες στὴν κοινωνία μας, ἂν θέλουμε τὰ παιδιά μας νὰ προσλαμβάνουν μέσα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τίς θεμελιώδεις ἀρχές και ἀξίες τῆς ζωῆς, τότε πρέπει νὰ προσέξουμε τὴν οἰκογένεια. Τὸ βάρος αὐτῆς τῆς εὐθύνης πέφτει πάνω στους γυναικείους ὄμους, γιατί ἡ παρουσία τῆς γυναίκας μέσα στὴν οἰκογένεια, ἀλλὰ και ἔξω ἀπὸ αὐτὴν σηματοδοτεῖ πράγματι εἴτε τὴν ἐξέλιξη και τὴν πρόοδο, εἴτε τὴν ὀπισθοδρόμηση μὲ ὅλες τίς ἀπορρέουσες συνέπειες.

Στὸ Λύκειο Ἑλληνίδων ὁ Μακαριώτατος εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεώς του πρόσφερε ἀσημένιο δίσκο.

Μὲ τὸν Διοικητὴ Ἀλεξανδρείας

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὴν Α.Θ.Μ. ἐπισκέφθηκε τὸν Διοικητὴ τῆς Ἀλεξανδρείας Στρατηγὸ Abd el Salam el Mahgoub στὸ Διοικητήριο τῆς πόλεως, ὅπου ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ιδιαίτερη ἐγκαρδιότητα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, στὸν ὁποῖο ὁ Πατριάρχης Πέτρος συνέστησε τὸν Στρατηγὸ μὲ τὰ λόγια «ὁ κ. Διοικητῆς, ὁ ὁποῖος συμπαρίσταται πάντοτε στὸ ἔργο τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας» εἶπε:

Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, γιατί μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία αὐτῆς τῆς Ἐπισκέψεως προκειμένου νὰ ἐκφράσω στὸν Κύριο Διοικητὴ τὴ μεγάλη ἀγάπη, τὴν ὁποία τρέφουμε ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πρὸς τὸν ἀδελφὸ και φίλο αἰγυπτιακὸ λαό, μὲ τὸν ὁποῖο μᾶς συνδέουν μακροχρόνιοι δεσμοὶ φιλίας. Ἰδιαίτερως θέλω νὰ τὸν εὐχαριστήσω, γιατί ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης, ἡ Δημοκρατία τῆς Αἰγύπτου προσφέρει κάθε ὑποστήριξη στὸ Πατριαρχεῖο μας τῶν Ὁρθοδόξων στὴν Ἀλεξάνδρεια και σὲ ὅλη τὴν Αἴγυπτο και Ἀφρική. Οἱ θρησκευεῖς μας ἔχουν τὴν ὑποχρέωση σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους χρόνους νὰ διαδραματίσουν εἰρηνικὸ ρόλο μεταξὺ τῶν λαῶν μας. Και χαίρομεθα, ὅταν βλέπομε πὼς αὐτὸς ὁ ρόλος διαδραματίζεται μὲ πολὺ καλὸ τρόπο τόσο στὴν Αἴγυπτο ὅσο και στὴν Ἑλλάδα. Εὐχόμεθα καλὴ δύναμη στὸ ἔργο του και παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψει νὰ τοῦ προσφέρω ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀσημένιος δίσκος εἰς ἀνάμνησιν τῆς σημερινῆς μας ἐπισκέψεως.

Ὁ Διοικητῆς χάρισε στὸν Μακαριώτατο μιὰ σημαία και ἐπέδωσε τὸ μετάλλιο τῆς πόλεως λέγοντας μεταξὺ ἄλλων:

Θὰ θέλαμε νὰ μένατε στὴν Ἀλεξάνδρεια περισσότερες μέρες. Ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς πόλεως σᾶς εὐχομαι καλὴ διαμονή.

Ὁ Μακαριώτατος λαμβάνοντας και πάλι τὸν λόγο εἶπε:

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπισκέπτομαι τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ τὴ νέα ιδιότητά μου ὡς Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος, ἀλλὰ στὸ παρελθὸν ἔχει ἔλθει πολλὲς φορὲς μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀπλοῦ ἐπισκόπου. Βλέπω τώρα μιὰ πολὺ μεγάλη διαφορά. Στὴν πόλη γίνονται ἔργα, ποὺ δείχνουν ὅτι ὑπάρχει ἕνας νοῦς ποὺ κατευθύνει τὴν ἀνανέωση ὅλου τοῦ περιβάλλοντος στὴν πόλη τῆς Ἀλεξανδρείας. Και γνωρίζω ὅτι αὐτὸς ὁ νοῦς εἶναι ὁ νοῦς τοῦ κ. Διοικητοῦ και εὐχομαι νὰ ἐπιτύχουν οἱ προσπάθειές του, ὥστε ἡ πόλη αὐτὴ νὰ δίνει και ἑξωτερικὰ τὴν ἐντύπωση μιᾶς προοδευτικῆς και ἀνεπτυγμένης πόλεως, ὅπως ταιριάζει στὴν ἱστορία τῆς. Τὸν παρακαλῶ δὲ νὰ μεταφέρει και στὸν ἄξιο ἡγέτη τῆς Δημοκρατίας τῆς Αἰγύπτου κ. Χόσνι Μουμπάρακ τίς εὐχές μου νὰ τὸν βοηθεῖ ὁ Θεὸς νὰ κατευθύνει ὀρθὰ αὐτὴ τὴ χώρα και νὰ ἐξασφαλίζει τὴν εἰρηνικὴ συμβίωση ὅλων τῶν ἐδώ λαῶν και νὰ τὴν κρατεῖ μακριὰ ἀπὸ κάθε φανατισμὸ και κάθε ἀρνητικὸ παράγοντα, ὁ ὁποῖος δυσκολεύει τὴν ἀνάπτυξη και πρόοδό τῆς. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ ποὺ ἔχομε, γνωρίζομε ὅτι γιὰ νὰ ζήσουν οἱ λαοὶ ἀρμονικὰ και εἰρηνικὰ, χρειάζεται νὰ ἔχουν μεγάλη ἐσωτερικὴ καλλιέργεια. Συμβάλαμε και θέλομε νὰ συμβάλουμε ὅπου βρισκόμαστε γι' αὐτὴ τὴν ἀνάπτυξη τῶν λαῶν και τὴν παγίωση τῆς εἰρήνης.

Ὁ Στρατηγὸς - Διοικητῆς ἀπάντησε:

Θὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸν Πρόεδρο και θὰ μεταβιβάσω τίς εὐχές και τοὺς χαιρετισμούς σας. Ὅπως ξεύρετε και σεῖς, ἡ πολιτικὴ τῆς Αἰγύπτου εἶναι αὐτὴ τῆς συνεργασίας. Ὁ Πρόεδρος κι ἐμεῖς ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐργαζόμαστε γιὰ τὴν εἰρήνη και τὴν ἀσφάλεια τῆς περιοχῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειὰ τοῦ Προέδρου μας και ἡ δική μας δουλειά.

Ὁ Μακαριώτατος ὑπέβαλε στὸν Διοικητὴ τῆς Ἀλεξανδρείας δύο αἰτήματα: νὰ διαδραματίσει μεσολαβητικὸ ρόλο, γιὰ νὰ ἔλθουν τὰ κεμήλια τῆς Μονῆς Σινᾶ στὴν Ἑλλάδα στὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 2.000 χρόνων ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, και γιὰ τοὺς Ἕλληνες ποὺ κρατοῦνται στίς φυλακές Ἐλ Καναντέρ τοῦ Καῖρου, ποὺ ἔχουν καταδικαστεῖ σὲ ἰσόβια δεσμὰ γιὰ εἰσαγωγή ναρκωτικῶν στὴν Αἴγυπτο νὰ ἀνταλλαγοῦν μὲ 3 Αἰγυπτίους φυλακισμένους στὴν Ἑλλάδα, ἱκανοποιώντας παράκληση τῶν οἰκείων τους.

Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος ἐπισκέφθηκε τὸ Ἑλληνορωμαϊκὸ Μουσεῖο τῆς πόλεως ποὺ φέρει στὰ ἑλληνικὰ στὴ μετόπη του τὴν ἐπιγραφή «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» και τὴν τελευταία κατοικία τοῦ Καβάφη στὴν ὁδὸ Λέφιους (σήμερα Σάρμ ἔλ Σέχ), ποὺ ἔχει μετατραπεί σὲ Μουσεῖο μὲ ἀναπαράσταση τοῦ γραφείου και τῆς βιβλιοθήκης του, ἐκδόσεις τῶν ἔργων του, μεταφράσεις, πίνακες, σχέδια κ.λπ. Στὸ βιβλίο τοῦ Μουσείου ὁ Μακαριώτατος ἔγραψε:

«Εὐτυχισμένοι ὅλοι ποὺ πιστεύουν και σὺν τὸν βασιλέα κυρ Μανουὴλ τελειώνουν ντυμένοι μὲς στὴν πίστιν των, σεμνότατοι».

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Διάλογος μεταξύ Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας

Στὸν διεθνή χριστιανικὸν Τύπο δόθηκε ιδιαίτερη ἔμφασις στὸν βαρυσήμαντο λόγο, τὸν ὁποῖο ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Σεπτὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπήθυνε πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν Θρονικὴν Ἑορτὴν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας (Φανάρι, 30 Νοεμβρίου 1998).

Στὸν λόγο αὐτὸ ὁ Παναγιώτατος, ἀναφερόμενος στὸ ζήτημα τοῦ Ἐπισήμου Διαλόγου μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὁ ὁποῖος διέρχεται, ὡς γνωστὸν, κρίσιν, τόνισε μὲ τὴν διακρίνουσα τοῦς λόγους του παρηγοσία, κρυσταλλινὴ διαύγεια καὶ ἐπιγραμματικὴ διατύπωση, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Ὁ διάλογος ἔχει χρησιμότητα καὶ ἐλπίδας ἐπιτυχίας ὑφ' ὤρισμένας προϋποθέσεις. Ἐκ τῶν βασιικωτέρων δὲ τοιούτων εἶναι ἡ διάθεσις ἀναγνωρίσεως τοῦ ὀρθοῦ, οἰασδήποτε καὶ ἂν τοῦτο συνεπάγεται συνεπείας. Ὅχι δὲ μόνον ἀναγνωρίσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπανορθώσεως καὶ ἡ μὴ ἐπανάληψις τῶν σφαλμάτων ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

»Ἰδιαίτερος δὲ ὁ διάλογος ὁ ἀποσκοπῶν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀπολεσθείσης ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν προϋποθέτει ὅτι ἡ πρᾶξις συμμορφούται πρὸς τὰς ἀναγνωριζόμενας ἀπὸ κοινοῦ ὡς ὀρθὰς ἀρχάς. Ἐφ' ὅσον δηλονότι μία Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ὅτι ἄλλη τις Ἐκκλησία εἶναι ταμιούχος τῆς θείας χάριτος καὶ χορηγὸς τῆς σωτηρίας, ἀποκλείεται, ὡς ἀντιφάσκουσα εἰς τὴν παραδοχὴν ταύτην, ἡ προσπάθεια ἀποσπάσεως πιστῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς καὶ προσαρτήσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἑτέραν. Διότι ἐκάστη τοπικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀνταγωνίστρια τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ ἐν σῶμα μετ' αὐτῶν καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν βίωσιν τῆς ἐνότητος αὐτῆς ἐν Χριστῷ, τὴν ἀποκατάστασιν δηλονότι αὐτῆς διαταραχθείσης κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ ὅχι τὴν ἀπορρόφησιν τῆς ἄλλης. Ἐνεκα τούτου ὤρισμένα προσηλυτιστικὰ μορφώματα ἐκκλησιαστικῶν δραστηριοτήτων, ἀνεκτὰ μὲν προσωρινῶς, ὡς κληρονομημένον, ἀλλ' ὑπὸ μεταμορφωσιν, παρελθόν, δὲν δύνανται νὰ ἀναπτύσσωνται τῇ ὑποστηρίξει τῆς μιᾶς τῶν διαλεγόμενων Ἐκκλησιῶν εἰς βάρος τῆς ἄλλης, ταυτοχρόνως μετὰ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ διαλόγου, διότι τοῦτο σημαίνει ἄρνησιν ἐν τῇ πράξει τῶν ἐν τῇ θεωρίᾳ συμφωνουμένων».

«Ἐλπίζομεν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ποθουμένου, διότι ἀγαπῶμεν. Ὑπομένομεν, ἐμπιστευόμεθα, ἀρνούμεθα νὰ ἀπελπισθῶμεν. Ἐλεγχόμεθα διὰ τὰς ἐλπίδας ταύτας ἡμῶν καὶ διὰ τὴν ὑπομονὴν ἡμῶν, ἀλλὰ σφοδρῶς ποθοῦντες τὴν ἐν Χριστῷ καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ πίστιν τῆς πρώτης ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν συγκόλλησιν τοῦ σχισθέντος ἀρράφου χιτῶνος τοῦ Κυρίου, ἐπιμένομεν. Ἐχομεν τὰς καρδίας καὶ τὰς ἀγκάλας ἡμῶν ἀνοικτὰς εἰς μίαν ἀτέρμονα προσδοκίαν τῆς ἐσχάτου ἐν Χριστῷ ἐνότητος τῶν πάντων».

Ἀποκατάστασις κανονικῆς τάξεως

Οἱ ἐπίσημες ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, γιὰ τὶς ὁποῖες δίδουν πληροφορίες ἄλλες σελίδες τοῦ περ. «Ἐκκλησία» καὶ οἱ ὁποῖες θὰ συνεχισθοῦν κατὰ τὴ διάρκεια ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους 1999, εἶχαν ὡς κορυφαίαν ἐκδήλωσιν τοὺς τὴν ἱστορικὴ πρωτοβουλία τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Πέτρου νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἀδικία, ἡ ὁποία πρὸ 110 ἐτῶν ἔγινε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας εἰς βάρος τοῦ ἁγίου καὶ νὰ ζητηθῇ δημοσίως συγγνώμη. Τὸ κείμενο τῆς σχετικῆς «Συνοδικῆς Διαγνώμης» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ποὺ ἀποτελεῖ χρυσοῦν σελίδα στὴν Ἱστορία τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΜΗ

«Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν» τοῖς «ἐλέω Θεοῦ» συγκροτοῦσι τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Πρεσβυγενούς καὶ Παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, προκαθημένης τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Πέτρου Ζ' συσκεψαμένοι, ἅτε παρριπεύσαντος αἰῶνος ὅλου καὶ ἔτι πλέον, ἀπὸ τε τῆς παύσεως καὶ ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, σὺν τῇ ἐκδιώξει, τοῦ ἐν ἀγίοις ἤδη συγκαταριθμημένου καὶ ἀναπανομένου Νεκταρίου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως τοῦ νεοφανοῦς, μεγάλου δὲ Πατρὸς καὶ Διδασκάλου τῆς Ἀγιοπάτης κατ' ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐπὶ ζημίᾳ πνευματικῆς τούτου τε καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, κατὰ τοὺς χαλεποὺς ἐκείνους χρόνους τῆς ἐπὶ γῆς πολιτείας αὐτοῦ, ὁμοφώνως Συνοδικῆ διαγνώμῃ ἀποφαινόμεθα:

Στοιχοῦντες τῇ ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ

Ἐκκλησίας κατατάξει ἐν τοῖς Ἁγίοις καὶ τῇ ἀπὸ περᾶτων ἕως περᾶτων τῆς Οἰκουμένης παγκοίῳ Ὁρθοδόξῳ συνειδήσει καθιερωθείσῃ διὰ τῶν ἀπειρῶν αὐτοῦ θαυμάτων, ἦν καθομολογοῦμεν ἔκπαλαι καὶ διακηρύσσομεν καὶ τὸ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἔλεος ἐπικαλούμενοι ἀποκαθιστώμεν τὴν τε κανονικὴν τάξιν καὶ τοῦτον κατὰ πάντα, προσεπιμαρτυροῦντες δὲ πάντα ταῦτα «ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ», ἐκζητοῦμεν τὴν συγχώρησιν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, τοῖς προαπελθοῦσι Πατράσι καὶ ἀδελφοῖς τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτου Πατριαρχικοῦ Ὁρόνου, τοῖς ὑπεναντίοις γενομένοις αὐτῷ τῷ Ἁγίῳ δι' ὅσα ἐκ τῆς ἐκείνων ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, πλάνης ἢ καὶ ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ ὑπέμεινεν ὁ θεόφρων Πατήρ ἡμῶν, ὁ τῆς Κυρηναικῆς πάλαι Πενταπόλεως Ἀρχιθύτης τοῦ Θεοῦ.

«Ἀδιαμφισβήτητον τμήμα τῆς παραδόσεως»

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος τὴν 6ῃ Ὀκτωβρίου 1998 κατὰ τὴν εἰσαγωγικὴν του ὁμιλίαν πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπεσήμανεν ὅτι «ἡ ἀναβίωσις τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν εἶναι εὐκαταία». Ἡ εὐχὴ αὐτῆ τοῦ Μακαριωτάτου εἶναι ἐκδήλωσις τῆς συνειδήσεως, πού ἔχει διαμορφωθῆ σὲ εὐρυτάτους κύκλους τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐπιθυμοῦν τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν. Στὴν ἐξέλιξι αὐτῆ ἔχουν συντελέσει πολὺ οἱ —κατὰ τίς τελευταῖες δεκαετίες— ἀναδυόμενες καὶ προβαλλόμενες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰσηγητικὲς ὑποβολὲς καὶ προσπάθειες πρὸς ἀναβίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς θεσμοθετημένης Ὁρθοδόξου γυναικείας διακονίας, ὡς ἰδιαίτερος τονίζεται σὲ σχετικὴ μελέτη, πού δημοσιεύθηκε στὸ Δ' τεύχος τοῦ περ. «Θεολογία» κατὰ τὸ ἔτος 1998.

Καθ' ὃν χρόνον ἐξετυπούτο τὸ παρὸν τεύχος τῆς «Ἐκκλησίας», ἀφίχθη καὶ στὴν Ἑλλάδα ἐξ Ἀμερικῆς ἡ θαυμασιὰ μονογραφία τῆς διακεκριμένης ἑλληνοαμερικανίδος θεολόγου, παιδαγωγοῦ, ψυχολόγου καὶ συμβούλου γιὰ ποιμαντικὰ ζητήματα Δρος Κυριακῆς Καρυδογιάννη - FitzGerald, ἡ ὁποία μονογραφία ἔχει τὸν τίτλο «Γυναῖκες Διάκονοι στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία: Κεκλημένες στὴν ἀγιότητα καὶ στὴ διακονία» (Women Deacons in the Orthodox Church: Called to Holiness and Ministry, Holy Cross Orthodox Press, Brookline Massachusetts 1998). Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ παρουσιάσωμε τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐκτενέστερον σὲ τίς σελίδες τῶν βιβλιοκρισιῶν τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία»,

περιοριζόμεθα στὸ παρὸν σχόλιο νὰ ἐκφράσωμε τὴν χαρὰ μας, διότι ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος τὴν 18ῃ Ὀκτωβρίου 1998 στὸ Γράμμα, πού ἔστειλε στὴν κ. FitzGerald, ἀπονέμων εἰς αὐτὴν «ὀλόθυμον τὴν Πατρικὴν καὶ Πατριαρχικὴν εὐλογία», τόνισε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς γνωστόν, ὠργάνωσε πρὸ δεκαετίας εἰδικὸν Συνέδριον ἐν Ρόδῳ πρὸς διερεύνησιν τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, πέρυσι δὲ ἐφιλοξενήσαμεν ἐν Φαναρίῳ Διορθόδοξον Συνέδριον τῇ συμμετοχῇ μόνον γυναικῶν, ἃς καὶ προὔτρεψάμεθα νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὴν ἐκφρασὴν ταύτην διακονίας, ὑπομνήσαντες ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν διακονισσῶν εἶναι ἀδιαμφισβήτητον τμήμα τῆς παραδόσεως ἀναγόμενος εἰς τὴν ἀρχέγονον Ἐκκλησίαν».

«Νὰ μὴ χάσωμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ τραῖνο»

Στὴ συνέχεια ἄς ἐπιτραπῆ νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ὁ ὁποῖος χειροτόνησε διακόνισσες, ἰδιαίτερος θὰ χαίρῃ ἐν οὐρανοῖς γιὰ ὅσα ἀναφέραμε στὴν προηγουμένη παρατήρησι. Τὰ ἀναφερθέντα ἐπιτρέπουν νὰ ὑπομνήσωμε τὸν Ἐπίλογο σχετικῆς εἰσηγήσεως, ἡ ὁποία τὸ 1996 ἔγινε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Διορθοδόξου Μοναστικοῦ Συνεδρίου στὴν Ἱ. Μονὴ Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης πρὸς ἐξέτασιν τοῦ θέματος: «Ὁ Γυναικεῖος Μοναχισμὸς καὶ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος».

Ἡ εἰσηγήσις αὐτὴ κατέληγεν ὡς ἑξῆς: «Ὁ σχετικὸς σπόρος, τὸν ὁποῖο ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἔσπειρε στὸν ἀγρὸ τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἔχει νεκρωθῆ, ἀλλὰ ἔχει φέρει στὴν ἐπιφάνεια ἕνα βλαστό, πού εἶναι τρυφερὸ φυτὸ καὶ δεινοπαθεῖ σὲ κάθε βιαία χειμερινή πνοή ἀντορθοδόξου ὑπερσυντηριασμοῦ καὶ καχυποψίας. Ἄς εὐχηθοῦμε νὰ μὴ μᾶς προλάβουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, πού συζητοῦν τὸ ζήτημα τῆς ἀναβιώσεως τῆς χειροτονίας τῶν διακονισσῶν, καὶ νὰ μὴ χάσωμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ τραῖνο. Ἄς εὐχηθοῦμε ὅλα τὰ γυναικεῖα μοναστήρια μας ν' ἀποκτήσουν τίς διακόνισσές τους, γιὰ νὰ δώσουν ὄρθρην στὴν συγχρονισμένη, δηλαδὴ ἀνταποκρινομένη σὲς σημερινὲς συνθήκες καὶ ἀνάγκες, ἀναβίωσι καὶ περαιτέρω ἀνανέωσι καὶ διαμόρφωσι τοῦ ὅλου θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς, ἐκ τῆς ὁποίας μεταδόθηκε μὲ νέα μορφή στοὺς Προτεστάντες, στοὺς Ἀγγλικανούς, στοὺς Παλαιοκαθολικούς καὶ πιθανώτατα θὰ μεταδοθῆ στὸ μέλλον καὶ στοὺς Ρω-

μαιοκαθολικούς. Τὸ μήνυμα λοιπὸν σήμερα τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου πρὸς ἐμᾶς εἶναι ὄχι μόνον νὰ εὐχηθοῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ προσπαθήσωμε, ὥστε στὸ ζήτημα τῆς ἀναβιώσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισῶν, αὐτονοήτως ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, νὰ μὴ χάσωμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ τραῖνο».

Ποιμαντικὴ Ἀναφορὰ

Τὸ κομμὸ τομίδιο ὑπὸ τὸν τίτλο «Ποιμαντικὴ Ἀναφορὰ Γ'» (Sydney 1998), πὸν περιέχει τὴν θαυμαστὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ κατὰ τὴν Η' Κληρικολαϊκῆ Συνέλευσι τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ε' Ἡπείρου (25-26 Ἰανουαρίου 1998), ἀποδεικνύει τὴν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς καταπληκτικὴ πνευματικὴ ἀνθησι καὶ ἀνάπτυξι τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῆς θυγατρὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὴν φωτισμένη Ἡγεσία τοῦ Σεβ. Πνευματικοῦ Ἡγέτου αὐτῆς.

Ἡ ἀναπτέρωσις τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἐκ τῆς 20ήμερου εὐλογημένης «πορείας εἰρήνης καὶ ἀγάπης», τὴν ὁποία πραγματοποίησε στὴν Αὐστραλία, ὅπως καὶ στὴν Ν. Ζηλανδία ἢ Α.Θ.Π. ὁ Σεπτὸς Πατριάρχης ἢ ἀνακαίνισις ἢ ἢ ἰδρυσις νέων Ἱ. Ναῶν, Μοναστικῶν Κέντρων καὶ Παρακκλησιῶν ἢ κάθαρσις καὶ ἀνανέωσις τοῦ Ἱ. Κλήρου καὶ ἢ ὀργάνωσις ἐκλεκτῶν λαϊκῶν συνεργατῶν ἢ ἀνάπτυξις λαμπρῶν Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων καὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παιδείας καὶ Κατηχήσεως ἢ ὀργάνωσις Ὑπηρεσιῶν γιὰ γενικὲς θρησκευτικὲς καὶ πολιτιστικὲς ἀνάγκης ἢ ἐκτεταμένη καὶ σὲ πολλοὺς τομεῖς ὑποδειγματικὴ καὶ πρωτοποριακὴ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία λειτουργία τῶν Ἑλληνικῶν Κέντρων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Φιλανθρωπίας ἢ λαμπρὰ καρποφορία τόσον τῶν Ὁμάδων Νεολαίας σὺς κατὰ τόπους Ἐνορίες καὶ Κοινότητες, ὅσον καὶ τῶν ἀκτινοβόλων πολυπληθῶν Συνεδρίων τῆς Νεολαίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας ἢ θαρραλέα ἀλλὰ καὶ συνετὴ ἀντιμετώπισις ἀνασταλτικῶν παραγόντων (κακοβούλου παραπληροφορήσεως, ἀτυχῶν παρεμβατισμῶν ἐκπροσώπων τῆς Γεντείρας, σχισματικῶν ὁμάδων ἢ κοινοτήτων κ.ἄ.) ἢ ἐντυπωσιακὴ ἀνάπτυξις τῆς Ἑλληνορθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (Σύδνεϋ), ἢ ὁποία πρωτοστατεῖ «στοὺς Ἀντίποδες, δίδοντας ἀκόμη ἐναργέστερη τὴν Ἑλληνορθόδοξο ταυτότητα μέσα στὴ σύγχρονη πολυεθνικὴ Αὐστραλία» (σ. 44) τὸ «Ἑλληνορθόδοξο Πολιτιστικὸ Forum» οἱ προετοιμασίες τῆς πνευματικῆς συμμετοχῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας στὴν προσπάθεια τῆς ὀργανώσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων κατὰ τὸ ἔτος 2000 καὶ πολλὰ ἄλ-

λα ἀποτελοῦν τὶς ὠραιότερες ψηφίδες τοῦ ἐνιαίου καλλιτεχνικοῦ μωσαϊκοῦ, πὸν συνεχῶς φιλοτεχνεῖται καὶ γίνεται ὠραιότερον ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Στυλιανοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς καὶ γιὰ τὰ ἐξαιρέτα αἰσθητικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ του χαρίσματα καὶ τὸ ποιητικόν του ταλέντο.

«Κατάθεση καὶ διακήρυξι θεολογικοῦ ἠθους»

Στὴ συνέχεια πρέπει νὰ ἐξαρθῆ τὸ γεγονός ὅτι, ὅπως τονίζεται στὸ Προλογικὸ Σημείωμα τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Η' Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἢ Εἰσηγητικὴ κατ' αὐτὴν ὁμιλία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Στυλιανοῦ ἔθεσεν «ἐπὶ τέλους ριζικὰ καὶ ἀπερίφραστα τὸ θέμα τῶν κριτηρίων, πὸν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὰ καθαρῶς θεολογικὰ καὶ ἠθικὰ, βάσει τῶν ὁποῖων ὀφείλει ἢ Ἐκκλησία νὰ ἀποτιμᾷ καὶ νὰ σταθμίζει πάντα τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δράση τῆς καὶ τὴν ἐν γένει πρὸς τὰ τοῦ κόσμου σχέση... Τὸ κείμενο τῆς Εἰσηγητικῆς Ὁμιλίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου... στὴν Η' Κληρικολαϊκῆ Συνέλευση... εἶναι, πρὸ πάντων, κατάθεση καὶ διακήρυξι θεολογικοῦ ἠθους...».

Ὡς ἓνα δείγμα τῆς καταθέσεως καὶ διακηρύξεως αὐτῆς ἔστω τὸ ἐξῆς:

«Σ' αὐτὰ τὰ ἐκ τοῦ πονηροῦ φραστικὰ πυροτεχνήματα περὶ **δημοκρατίας** καὶ **διαφάνειας** τοῦ σύγχρονου κόσμου, ἀντιπαρατάσσουμε ἀνυποχώρητα καὶ ἀπερίφραστα τὴν **ιεραρχημένη πνευματοκρατία** τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποία μῆτε ἀφιλόανθρωπος καὶ ἐξευτελιστικὸς **λαϊκισμὸς** ἀνέχεται, μῆτε μάταιες **θριαμβολογίες** γιὰ ἀγαθὰ ἀνυπόστατα ἐπιτρέπει.

»Διαθέτοντας τὸν ἀπαραίτητο **χριστιανικὸ ρεαλισμὸ**, δὲν θὰ τολμούσαμε ποτε νὰ ἀρνηθοῦμε τὴν πραγματικότητα τῆς **ἀμαρτίας** καὶ μέσα στὸν ἱερὸ περιβόλο τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως παρὰ ταῦτα ἐξακολουθοῦμε νὰ πιστεύουμε ὅτι ποτε τὸ ἅγιο Πνεῦμα δὲν σταμάτησε νὰ ἀρδεύει τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μὲ τοὺς καθαρτήριους κρουνοὺς τῶν θείων οἰκτιρμῶν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ὅταν συνερχόμαστε σὲ ἀμοιβαία λογοδοσία, **μέτρα** καὶ **σταθμὰ** δὲν ὀρίζονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, μῆτε ἀπὸ τὶς «τρέχουσες τιμὲς» τῆς ἀγορᾶς. Ὅταν ἢ λογοδοσία γίνεται μὲ ταπεινώση ἐξομολογήσεως, ἐκεῖ τὰ ἀναγνωριζόμενα τυχὸν **ἐπιτεύγματα** γίνονται ἀφορμὴ δοξολογίας τοῦ μόνου ἀγαθοδότου Θεοῦ. Τὰ δὲ διαπιστούμενα καὶ δημοσίως ὁμολογούμενα **λάθη** συγχωροῦνται εὐχερέστερα καὶ περιχωροῦνται ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἀδελφῶν, κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἀπὸ κοινοῦ βιωμένης καινοποιοῦ μετανοίας».

Ε.Δ.Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Μιά πετυχημένη πρωτοβουλία πού γίνεται θεοσμός

«Ἡ ἐνορία παραμένει ἡ μοναδική κοινοτική ἐλπίδα ἀγάπης καί προσφορᾶς, ἐλπίδα πού δὲν περιορίζεται σὲ μιὰ ἐλίτ ἢ σὲ ἕναν στενὸ κύκλο, ἀλλὰ παραμένει ἴσως ἡ μοναδική ἀνοιχτὴ κοινωνία στὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας». Μὲ τὴ διαπίστωση αὐτὴ ὁλοκληρώθηκε, μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία, ἡ χειμερινὴ Φοιτητικὴ Κατασκήνωση, πού ὀργάνωσε τὸ Γραφεῖο Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, μὲ τίς εὐλογίες τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου, ἀπὸ 27 ἕως 30 Δεκεμβρίου, στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν, κοντὰ στὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι τῆς Εὐαγγελιστρίας Ἀλιάρτου.

80 φοιτητὲς καί νέοι ἐπιστήμονες ἀπὸ ἐνορίες τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῶν περισσοτέρων Μητροπόλεων τοῦ ἀπικτοῦ λεκανοπεδίου συμμετείχαν στὴν πρωτοβουλία αὐτή, πού γιὰ πρώτη φορὰ διοργανώθηκε καί φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ πλέον θεομὸ στὸ νεανικὸ ἔργο τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε συμμετοχὴ στὸ λατρευτικὸ πρόγραμμα τῆς Ἱ. Μονῆς Εὐαγγελιστρίας, 3 εἰσηγήσεις πᾶνω στὸ κεντρικὸ θέμα «Ἐνορία: Χτίζοντας τίς πόλεις τοῦ 21ου αἰῶνα», 11 ὁμάδες ἐργασίας πού συζήτησαν διεξοδικὰ ἐπὶ ἕνα τριήμερο ἐπιμέρους θέματα καί κατέληξαν σὲ πορίσματα, κοινὸ πρόγραμμα ζωῆς καί ἐπικοινωνίας, ἐπαφή μὲ τὴ χιονισμένη φύση, ψυχαγωγία καί ἀνάπαυση.

Νὰ σημειωθεῖ ὅτι οἱ ἀποφάσεις, οἱ προβληματισμοὶ καί οἱ προτάσεις τῶν νέων πού συμμετείχαν στὴν Χειμερινὴ Κατασκήνωση συγκεντρώθηκαν καί τέθηκαν ὑπόψη τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου καί τῆς ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας πρὸς ἐπεξεργασία καί ἀρωγὴ στὸ ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Νεότητος)

Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας καί Παξῶν

Συνήλθε εἰς τὸ Harare τῆς Zimbambwe τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ 3ης ἕως 14ης Δεκεμβρίου 1998 ἡ 8η Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰς αὐτὴν συμμετείχαν Ἀντιπροσωπεῖες τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν ἀπὸ ὄλο τὸν κόσμο.

Τῆς Ἀντιπροσωπειᾶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἠγγεῖτο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων κ. Τιμόθεος καί συμμετείχαν ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Χατζόπουλος, καθηγητῆς Δογ-

ματικῆς Θεολογίας εἰς τὴν Γενεῦθ, ὁ Αἰδ. Πρωτ. Ἰωάννης Ρωμανίδης, καθηγητῆς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Παν/μίου Θεσσαλονίκης καί ὁ Στέφανος Cuning.

Τὸ γενικὸ θέμα τῆς Συνελεύσεως ἦταν: Ἐπιστροφὴ πρὸς τὸν Θεὸ καί τὴν Χριστιανικὴ ἐλπίδα.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ἠσχολήθη μὲ πολλὰ θέματα, πού εἶχαν σχέση μὲ τὸ παρὸν καί τὸ μέλλον τοῦ διεθνούς αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὄργανισμοῦ καί μὲ τὴν ἐκλογὴ τῶν Μελῶν τῶν Κεντρικῶν Διοικητικῶν τοῦ Ὄργανου.

Μετὰ ἀπὸ πρόταση τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐξέλεξε γιὰ μιὰ ἐπταετία ὡς Μέλος στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συμβουλίου τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Κερκύρας κ. Τιμόθεο καί τὸν Αἰδ. Πρωτ. κ. Ἰωάννη Ρωμανίδη, καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσ/νίκης.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ, πού ἔχει ἔδρα τὴν Γενεῦθ τῆς Ἑλβετίας, εἶναι τὸ ἀνώτατο διοικητικὸ ὄργανο τοῦ διεθνούς διεκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ Ὄργανισμοῦ καί συνεδριάζει εἰς τὴν πόλη αὐτή.

— Μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Τιμόθεος μετέβη εἰς τὴν Σόφιαν τῆς Βουλγαρίας, ὅπου καί συμμετέσχε ἀπὸ 18 ἕως 24 Νοεμβρίου 1998 εἰς τίς Συνεδριάσεις τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πανευρωπαϊκῆς Ἐνώσεως διὰ τὴν Ποιμαντικὴ τῶν Φυλακῶν τῆς Εὐρώπης καί τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σκοπὸς αὐτῶν τῶν Συνεδριῶν εἶναι ἡ προετοιμασία τῆς θεματολογίας καί διοργανώσεως τῆς προσεχοῦς Πανευρωπαϊκῆς Συνελεύσεως τῆς ἀνωτέρω Ἐνώσεως, ἡ ὁποία θὰ συνέλθει μετὰ δύο χρόνια εἰς κάποια χώρα τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Σεβ. κ. Τιμόθεος ἔχει ἐκλεγεῖ τρεῖς φορές, σὲ Πανευρωπαϊκὰ Συνέδρια, ὡς Μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἀνωτέρω Ἐνώσεως, εἰς τὸ Στρασβούργο τῆς Γαλλίας, εἰς τὸ Ράγκμπυ τῆς Οὐαλίας καί εἰς τὸ Ἴσταντ τῆς Σουηδίας καί ἐκπροσωπεῖ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴ αὐτὴ τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τῆς Δυτικῆς καί Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

— Μὲ ἄλλη ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Τιμόθεος μετέσχε ἀπὸ 21 ἕως 24 Ὀκτωβρίου 1998 εἰς τὸ Τριερ τῆς Γερμανίας, σὲ εἰδικὸ Συνέδριο, τὸ ὁποῖο διοργάνωσε ἡ Ἀκαδημία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαίου, ἡ ὁποία ἐδρεύει εἰς τὴν

πόλιν αὐτή. Τὸ γενικὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦταν «Ἡ συνεργασία εἰς τὸ πεδίο τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν οἰκογενειακῶν θεμάτων μετὰ τὴν συνθήκη Schengen καὶ τὴν ἀναθεώρηση τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht εἰς Amsterdam».

Μὲ τὸ ἐν λόγῳ θέμα ὁ Σεβ. κ. Τιμόθεος, κατ' ἀνάθεσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀσχολεῖται εἰδικῶς κατὰ τὴν τρέχουσα περίοδον καὶ προσεχῶς θὰ ὑποβάλλει ἐμπεριστατωμένην εἰσήγησιν εἰς αὐτήν.

Εἰς τὸ Συνέδριον αὐτὸ συμμετέχουν προσωπικότητες τῆς Εὐρώπης, παράγοντες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, Ἀκαδημαϊκοί, ἐκπρόσωποι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν, πολιτικὰ πρόσωπα καὶ ἀνώτεροι καὶ ἀνώτατοι Δικαστικοὶ ἐκ τῶν Χωρῶν - Μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορίνθου

Ἡ Ἱερὰ Ἀποστολικὴ Μητρόπολις Κορίνθου τὴν 5ην Δεκεμβρίου 1998 καὶ κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐν Κορίνθῳ διὰ χειρὸς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Παντελεήμονος προέβη εἰς τὴν προικοδότησιν, διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς τάξεως τῶν 5.207.848 δρχ., τριῶν τροφίμων τοῦ Ὁρφανοτροφείου Θηλέων «ΟΙΚΟΣ ΑΓΙΑΣ ΧΛΟΗΣ», αἱ ὁποῖαι ἄρτι ἀπεχώρησαν, λόγῳ ἐνηλικιωσέως των, ἐξ αὐτοῦ, μετὰ ἀπὸ πολυετῆ θητείας ἐν τῷ Ἰδρυματι.

Συγκεκριμένως αἱ προικοδοτηθεῖσαι τέως τροφίμοι τοῦ Ὁρφανοτροφείου Θηλέων Κορίνθου «ΟΙΚΟΣ ΑΓΙΑΣ ΧΛΟΗΣ» εἶναι αἱ δίδες Ἑλπίς Μήτρου (Νοσηλεύτρια, μὲ ἐνδεκαετῆ παραμονὴν εἰς τὸ Ἰδρυμα), Κων/να Λύγκουρη (Πτυχιούχος Ἀγγλικῆς γλώσσης) ὁμοίως μὲ ἐνδεκαετῆ παραμονὴν καὶ ἡ Σοφία Γκιώνη (Ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος) μὲ δεκατετραετῆ παραμονὴν ἐν αὐτῷ, ὥστε ὁ λόγος τοῦ Ἀγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ: «οὐ μόνον διὰ μεταδόσεως χρημάτων ἢ διαθέσεως τῆς ἀγάπης γνωρίζεται, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον διὰ μεταδόσεως λόγου Θεοῦ καὶ σωματικῆς διακονίας» (PG 90, στ. 964,965) νὰ ἀποδεικνύεται, χάριτι Χριστοῦ, ἀληθῆς καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας.

Οἱ ἐμπνευσμένοι λόγοι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Παντελεήμονος μετὰ τῶν ἐνθέμων Ἀρχιερατικῶν εὐλογιῶν του συνεκίνησαν τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, τὰς ὑπολοίπους τροφίμους τοῦ Ἰδρυματος καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἐργαζομένας, κυρίως ὁμως τὰς τρεῖς ἄρτι ἀποχωρησάσας, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐξεδήλωσαν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπίσκοπου αὐτῆς κ. Παντελεήμονος δι' εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν.

Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν παρευρέθη καὶ ὁ Κορίνθιος Ὑφυπουργὸς Ὑγείας καὶ Πρόνοιας κ. Θεόδωρος Κοτσώνης, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων ἐξέφρασεν εὐχαριστίας διὰ τὴν συμβολὴν του εἰς τὸ ἔργον τῆς εὐποιίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας

Χίλια διακόσια δέματα μὲ εἶδη διατροφῆς, ὅπως κρέας, γάλα, τυρὶ, λάδι, ὄσπρια καὶ ζυμαρικὰ καὶ γλυκίσματα γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, διένειμε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἀλέξιος σὲ ἰσάριθμες ἄπορες οἰκογένειες, πού προέρχονται ἀπὸ περιοχὰς τῆς ποιμαντικῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, οἱ ὁποῖες δοκιμάζονται ἀπὸ ἔντονα προβλήματα φτώχειας καὶ ἀνεργίας.

Σὲ δύο συγκεντρώσεις, πού προσέλαβαν πανηγυρικὸ χαρακτήρα, τὴ μία στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Μητροπόλεως στὴ Νίκαια καὶ τὴν ἄλλη στὸ Πέραμα (στὸ Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίου Νικολάου) τὴν 22 καὶ 23 Δεκεμβρίου ἀντίστοιχα, ὁ Σεβασμιώτατος, μὲ διάκριση καὶ μὲ θερμὴ πατρικὴ στοργή, συνόδευσε τὰ δῶρα του μὲ τὴν εὐχὴ νὰ εἶναι τὰ Χριστούγεννα αὐτὰ ἀφειρητὰ νέας ζωῆς καὶ μὲ τὴ διαβεβαίωση πρὸς ὅλα τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ, ὅτι θὰ ἔχουν πάντοτε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀρωγὴν τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κορυφώθηκε καὶ ὀλοκληρώθηκε γιὰ τὸ 1998 τὸ πολὺπλευρο φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Μητροπόλεως Νικαίας, πού ἀποδεικνύει ἔμπρακτα τὴν αὐξημένη εὐαισθησία πού διακρίνει τὴν Τοπικὴ Ἐκκλησία, ἀπέναντι στὰ ὀξυμένα καὶ πιεστικὰ προβλήματα ἐπιβίωσης πού ἀντιμετωπίζει καθημερινὰ μεγάλη μερίδα τοῦ λαοῦ μας.

— Ἐξάλλου, τὴν Τρίτη 29 Δεκεμβρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἀλέξιος πραγματοποιοῖ τὴν προγραμματισμένη ἐπίσκεψή του στὶς Γυναικεῖες Δικαστικὲς Φυλακὰς Κορυδαλλοῦ.

Συνοδευόμενος ἀπὸ στενοὺς συνεργάτες του, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, καθὼς καὶ ἀπὸ στελέχη τοῦ νεανικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως, ὁ Σεβασμιώτατος ἐπισκέφθηκε, ἕνα πρὸς ἕνα, ὅλα τὰ κελλιὰ τῶν κρατουμένων, ἔδωσε σὲ κάθε μιὰ ξεχωριστὰ τὴν εὐλογία του, ἀπηύθυνε λόγους παρηγορητικούς καὶ ἐγκάρδιους εὐχές, καὶ μοίρασε σὲ ὅλες δῶρα, γλυκίσματα καὶ εἶδη προσωπικῆς καθαριότητος.

Ἡ συγκίνηση τοῦ Σεβασμιωτάτου ἦταν πολὺ μεγάλη, καθὼς διαπίστωσε ὅτι σὲ πολλὰ κελλιὰ ὑπῆρχαν ἀνηρητημένες εἰκόνες τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Θεοτόκου, μάλιστα δὲ σὲ κάποια ἀπὸ αὐτὰ, καντήλι ἔκαιγε μπροστὰ ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα.

Κατὰ τὴ ποιμαντικὴ ἐπίσκεψιν Χριστουγεννιάτικα τραγούδια καὶ κάλαντα πλημμύρισαν τοὺς διαδρό-

μους και τών τριών πολυόρφων περύγων τών Φυλακών, από τούς νέους που συνόδευαν τόν Μητροπολίτη, παίζοντας μουσικά όργανα.

Η επίσκεψη του Μητροπολίτου έκλεισε με τή μετάβασή του στο τμήμα τών έγκλειστων νεαρών μητέρων, όπου έκτος από τά άλλα δώρα μοίρασε και παιχνίδια στα βρέφη και τά μικρά παιδιά.

Τό ενδιαφέρον τής Μητροπόλεως Νικαίας για τήν ευαίσθητη αυτή κοινωνική μερίδα δέν είναι περιστασιακό αλλά συνεχές και ουσιαστικό, γεγονός που αναγνωρίζεται τόσο από τή Διεύθυνση του ιδρύματος, όσο και από τούς κοινωνικούς φορείς τής ευρύτερης περιοχής, με τούς όποιους υπάρχει εγκάρδια συνεργασία.

(Έκ τής Ίερās Μητροπόλεως)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Η Όρθόδοξος Σερβική Έκκλησιαστική Ήγεσία πθροέβαλε στην Σερβική Κυβέρνηση και στη διεθνή κοινότητα τών Έθνών τó αίτημα να συμπεριληφθούν και εκπρόσωποι τής Έκκλησίας στις Έπιτροπές για τις σερβοαλβανικές διαπραγματεύσεις περι του Κοσσοβο. Η Άγία και Ίερά Σύνοδος τής Έκκλησίας τής Σερβίας ζητεί με έγγραφό της τήν άρση του προδ 53 ετών ψηφισθέντος Νόμου, ό όποιος απαγορεύει τήν έπιστροφή στις πατρογονικές έστιές εκείνων, οι όποιοι είχαν έκδιωχθή έκ του Κοσσοβο κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Επίσης ζητείται να έξασφαλισθούν τόσο η πλήρης αυτοδιοίκησης τών σπουδαιότατων σερβικών ι. μονών στο Κοσσοβο, όσο και η έπιστροφή τής μετά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δημιουργήσης από τó κράτος περιουσίας τών μοναστηριών τούτων. Τά πλείστα τών κρατικοποιηθέντων εκκλησιαστικών κτημάτων βρίσκονται στην δυτική περιοχή του Κοσσοβο, η όποια άκόμη έως σήμερα χαρακτηρίζεται ως Μετοhija, δηλαδή ως μοναστηριακή τοποθεσία.

Η Έκκλησία τής Σερβίας κατά τούς τελευταίους μήνες άπήτησε πολλές φορές μίαν ειρηνική λύση τής συγκρούσεως στο Κοσσοβο με τήν προστασία τών δικαιωμάτων και τών δύο πλευρών, τών Σέρβων και τών Άλβανών.

Ε.Δ.Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Η Όρθόδοξος Θεολογική Σχολή τής ρουμανικής πόλεως Sibiu σε πανηγυρική εκδήλωσι τής 27ης Όκτωβρίου ανέκηρυξε επιτίμους διδάκτορας άφ' ένός τόν Έλληνα Όρθόδοξο Σεβ. Μητροπολίτη Τυρολόης και Σερεντίου κ. Παντελεήμονα, Καθηγητήν του Κανονικού Δικαίου στη Θεολογική Σχολή του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και Ήγούμενον

τής Ίερās Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής τών Βλατάδων, ό όποιος έχει διακριθή και ως συγγραφεύς αξιολογωτάτων λειτουργικών μελετών' άφ' έτέρου τόν διαπρεπή λειτουργιολόγο Καθηγητή στο Πανεπιστήμιο τής αυστριακής πόλεως Graz Dr Philipp Harmoncourt, ό όποιος έχει διακριθή τόσο για τις έξαιρετες μονογραφίες και μελέτες του στους τομείς τής Λειτουργικής, Χριστιανικής Τέχνης και Ύμνολογίας, οι όποιες είναι πάντοτε γραμμένες με γνήσιο οικουμενικό πνεύμα, όσο και ως πρωτοπόρος σκαπανεύς τών ευστόχων οικουμενικών δραστηριοτήτων του τμήματος του Ίδρύματος Pro Oriente στην πόλι Graz, όπου έχει άριστην και καρποφόρο συνεργασία με τόν διακεκριμένο Έλληνα Καθηγητή Γρηγόριο Λαρεντζάκη, ό όποιος προβάλλει τήν Όρθοδοξία στις ευρωπαϊκές χώρες' τρίτον τόν άκαταλόγητο 91ετή λουθηρανό Όμότιμο Καθηγητή τής Ίστορίας τών Άνατολικών Έκκλησιών στο Πανεπιστήμιο τής γερμανικής πόλεως Heidelberg, ό όποιος είναι γνωστός για τήν έκτίμησί του προς τήν Όρθοδοξία και για τήν ύπ' αυτού προβολή τών πνευματικών θησαυρών τής Όρθόδοξου Άνατολής, ως λ.χ. του θεσμού τών διακονισσών' και τέταρτον τόν ευαγγελικό-μεταρρυθμιστή Καθηγητή Ulrich Luz, ό όποιος έχει διακριθή ως καινοδιαθηκολόγος οικουμενικής έμβελείας.

Ός έπεσήμανεν η αυστριακή έφημερίς «Der Sonntagsblatt», τó ότι η Όρθόδοξος Θεολογική Σχολή ης ρουμανικής πόλεως Σιμπιού ανέκηρυξεν ως επιτίμους διδάκτορας όχι μόνον όρθόδοξον, αλλά και ρωμαιοκαθολικόν και προτεστάντες θεολόγους άποδεικνύει ότι η Σχολή αυτή έχει οικουμενικόν προσανατολισμό και προάγει τόν οικουμενικό διάλογο.

Ε.Δ.Θ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πραγματοποιήθηκε «ποιμαντικό ταξίδι» του Πάπα Ίωάννου - Παύλου Β' στο Μεξικό και στην Άρχιεπισκοπή St. Louis/Missouri.

— Ό Διευθυντής τής «Ύπηρεσίας Τύπου» του Βατικανού Joaquin Navarro-Yalls τόνισε, ότι επιβάλλεται να λυθή δικαίως με διάλογο τó κουρδικό πρόβλημα, τó όποιο έχει προσλάβει ευρωπαϊκές διαστάσεις.

— Τήν 30ην Όκτωβρίου έ.έ. τó Βατικανό δημοσίευσε διακηρύξεις για τó Παπικό Πρωτείο έξ άφορμής οικουμενικού συνεδρίου για τó «άξίωμα (λειτούργημα) του Πέτρου», που έγινε στη Ρώμη. Τó κείμενο τών διακηρύξεων αυτών, που έχει τόν τίτλο «Τό Πρωτείο του διαδόχου του Πέτρου στο μυστήριο τής Έκκλησίας», υπογράφεται από τόν ύπ' άρ. 1 διακεκριμένο θεολόγο και Πρόεδρο τής Βατικανείου Έπιτροπής Πίστεως Καρδινάλο Joseph Ratzinger. Στο

δημοσιευθὲν κείμενο ἢ Ἐπιτροπὴ Πίστεως ἐπισημαίνει ὅτι οἱ μορφές καὶ περαιτέρω διαμορφώσεις τοῦ Παπικοῦ λειτουργήματος θὰ ἤμποροῦσαν νὰ προσαρμοζῶνται στὶς ἀπαιτήσεις τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐκάστοτε συγκεκριμένη ἐποχὴ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν ἢ ὑποκειμενικὴ διάθεσις τοῦ καθενὸς νὰ θέτῃ ὑπὸ ἀμφισβήτησι τὴν οὐσία τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου ὡς ἐνοποιοῦ λειτουργήματος. Περαιτέρω ἢ Ἐπιτροπὴ Πίστεως προσδιορίζει ἀκριβῶς ὅτι τὸ Παπικὸ Πρωτεῖο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατανοῆται οὔτε μὲ τὴν ἔννοια μιᾶς Πρωτοκαθεδρίας τιμῆς, οὔτε μὲ τὴν ἔννοια μιᾶς Μοναρχίας. Ὁ Πάπας μὲ τὴν ιδιότητά του ὡς Ἐπισκόπου συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει «ἀνώτατο καὶ γενικῶς συνδέον διδακτικὸ λειτουργήμα», στὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούουν.

Ὡς μᾶς πληροφορεῖ τὸ Ρωμαιοκαθολικὸ Δελτίο Πληροφοριῶν ΚΝΑ (= Katholische Nachrichten Agentur) (17 Νοεμβρίου, σ. 11), οἱ διακηρύξεις αὐτὲς ἔχουν ἀρχίσει ἤδη νὰ κατακρίνονται. Ἔτσι λ.χ. ὁ Ὑφηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας στὴ Ρώμη Paolo Ricca, —ποῦ ἐμπνυχώνει τὴν ἐκ Ρώμης κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἀποσχισθεῖσα καὶ σήμερον ἀκμάζουσα καὶ σὲ πολλὰ προτεσταντίζουσα κίνησι τῶν Βαλδίων ἢ Βαλδεσιῶν (ἰταλ. Valdesi, γαλλ. Vaudois, γερμ. Waldenser ἢ Waldeser)—, τόνισε ὅτι ἡ σταθερὰ ἐμμονὴ στὸ Πρωτεῖο τοῦ Πάπα σημαίνει, ὅτι χωρὶς τὸν Πάπα καὶ τὸ δικαίωμά του γιὰ τελικὲς ἀποφάσεις δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἐνότης. Ἐὰν στὸ τέλος ἀποφασίξῃ μόνον ὁ Πάπας, ἡ ἐνότης τῶν Χριστιανῶν δὲν θὰ ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπέκτασις τῆς ἐνότητος τῶν ΡΚαθολικῶν σὲ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς. Ἐὰν θέλῃ ἡ Ρώμη μὲ τέτοιον τρόπο νὰ προβάλλῃ τὴν Οἰκουμενικὴ - Ἐγκύκλιο «Ut unum sint» (ἕνα ὡς ἓν), «αὐτὸ θὰ ἦταν ὄχι ὁδός, ἀλλ' ἀδιέξοδος».

—Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς ἐπίσκοπος στὴν New Ulm τῶν Η.Π.Α. Raymond A. Lucker ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς χειροτονίας ἐγγάμων σὲ ἱερεῖς πρὸς ἀντιμετώπισι τῆς μεγάλης ἐλλείψεως λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας στὶς διάφορες ἐνορίες.

—Στατιστικὲς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας δείχνουν, ὅτι περισσότεροι βαπτίζονται, ὀλιγότεροι ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ περισσότεροι ἐπανέρχονται εἰς αὐτήν.

—Σὲ μήνυμά του, ποῦ ἔστειλεν ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' στὸν Πρόεδρο τῆς 53ης Γεν. Συνελεύσεως τοῦ ΟΗΕ κ. Didier Opertti Badan ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐορτῆς, ποῦ ἔγινε στὴν ἔδρα τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὴ συμπλήρωσι 50 ἐτῶν ἀπὸ τὴν παραδοχὴ τῆς «Γενικῆς Διακηρύξεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων» (Παρίσι, 10 Δεκ. 1948), τονίζει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Ὅποιος βλέπει στοχαστι-

κὰ τὸν σημερινὸ κόσμον διαπιστώνει, ὅτι αὐτὰ τὰ κηρυττόμενα, κωδικοποιημένα καὶ ἐορταζόμενα ἀνθρώπινα δικαιώματα εἶναι ἀκόμη πάντοτε ἐκτεθειμένα σὲ βαρεῖς καὶ συνεχιζομένους τραυματισμούς. Ἐπομένως αὐτὴ ἡ ἐπέτειος εἶναι γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως ἀναφέρονται στὸ κείμενο τοῦ 1948, μιὰ πρόσκλησις γιὰ ἐξέτασι τῆς συνειδήσεως».

—Συμφώνως πρὸς στατιστικὰ στοιχεῖα, ποῦ δίδει ἡ ἐφημερὶς τοῦ Βατικανοῦ «L' Osservatore Romano», ἐκ τῶν 4492 ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι πρὸς τὸ παρὸν ἀνήκουν στὰ ἀνὰ τὸν κόσμον τμήματα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, οἱ 2839 ὀνομάσθησαν ἐπίσκοποι ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β' κατὰ τὰ 20 ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα κατέχει τὸ παπικὸ ἀξίωμα. Ἐξ αὐτῶν ὁ ἴδιος ἔχει χειροτονήσει τοὺς 277. Τρεῖς φορὲς ἔκαμε χειροτονίες ἐπισκόπων ἐκτὸς τῆς Ρώμης: τὸ 1980 στὴν Ἀφρική, τὸ 1985 στὸ Albano καὶ τὸ 1993 στὴν Ἀλβανία.

—Ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β' σὲ ἐγκύκλιό του γιὰ τὸ 14ο Παγκόσμιον Συνέδριον Νεολαίας, ποῦ θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἐπισημαίνει τίς ἀτομικὲς καὶ δομικὲς μέσα στὴν κοινωνία ἀμαρτίες καὶ προτρέπει τοὺς νέους νὰ ἀνακαλύψουν ἐκ νέου τὴν ὠραιότητα καὶ τὸν πλοῦτο τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας.

—Ὁ Ἰωάννης - Παῦλος Β' κατὰ τὴ δεξίωσι, ποῦ ἔκαμεν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Ν. Ἔτους 1999 γιὰ τοὺς διαπιστευμένους στὴν «Ἁγία Ἐδρα» διπλωμάτες 168 χωρῶν, τόνισε σὲ ὁμιλία του, ὅτι τὸ διεθνὲς δίκαιο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου ἢ τὸ δίκαιο μᾶς πλειονοψηφίας κρατῶν. Πρέπει νὰ εἶναι προσανατολισμένο στὶς ἀρχὲς τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Ἠθικοῦ Νόμου. Ἐπίσης ὁ Προκαθήμενος τῆς ΡΚαθολικῆς Ἐκκλησίας τόνισε, ὅτι τὸ κοινὸ εὐρωπαϊκὸ νόμισμα (Εὐρώ) καὶ ἡ πρὸς Ἀνατολὰς διεύρυνσις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως προσφέρουν ἱστορικὴν εὐκαιρία καὶ δυνατότητα γιὰ τὴν περαιτέρω σύγκλισι καὶ συνένωσι τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης πρὸς δημιουργίαν μιᾶς ἀληθοῦς «εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας». Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται τὰ ἔθνη, ποῦ διαμορφώνουν τὴν Εὐρώπη, νὰ συμφιλιώσουν τὴν ἱστορία τους μὲ ἕνα κοινὸ ὄραμα, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ θεωροῦνται ὅλοι ὡς ἐταῖροι μὲ τὰ ἴδια δικαιώματα, ποῦ φροντίζουν γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ.

«Οἱ πνευματικοὶ παράγοντες τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίως οἱ Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαις —προσέθεσεν ὁ Ποντίφηξ— ἔχουν καθήκον νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ προβλήματα τῆς πτωχείας καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀδικιών, ποῦ εἶναι αἰτία τῆς συνεχιζομένης ἀποσταθεροποιήσεως στὸν κόσμον. Οἱ Ἐκκλησίαις πρέπει νὰ κηρύττουν τὴν εὐαίσθητη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀδελφοσύνη...».

— Ο πρ. κομμουνιστής πρωθυπουργός της Ιταλίας Massimo d' Alema έγινε δεκτός από τον Πάπα σε ιδιωτική άκρόαση μέσα στα πλαίσια διακρατικής συνεργασίας. Το γεγονός χαρακτηρίστηκε από τον Ιταλικό Τύπο ως ιστορικό γεγονός και προεβλήθη σε ζωντανή μετάδοση από την Ιταλική κρατική Τηλεόραση. Μετά τη συνάντησή με τον Πάπα ο Ιταλός πρωθυπουργός συναντήθηκε με τον «Γραμματέα του Κράτους» του Βατικανού καρδινάλιο Angelo Sodano και συζήτησε μαζί του επίκαιρα προβλήματα των σχέσεων της «Άγίας Έδρας» και της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Ε.Δ.Θ.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η έφημερίς του Λονδίνου «The Daily Telegraph» μάς πληροφορήσε προσφάτως, ως αναφέρει το Οικουμενικό Δελτίο ΚΝΑ, ότι στην Άγγλικανική Έκκλησία γίνονται ζυμώσεις για να τεθῆ επί κεφαλῆς της Άγγλικανικής Έκκλησίας, παραπλεύρως πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Canterbury, καὶ δεύτερος Ἀρχιεπίσκοπος, προερχόμενος ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ἢ Ἀσίας ἢ Αὐστραλίας. Ἔως τώρα ἔνεκα ἱστορικῶν καὶ ἐκκλησιαστικοπολιτικῶν αἰτιῶν ὁ ὑποψήφιος Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Canterbury προερχόταν ἐκ τοῦ κλήρου τῆς «Έκκλησίας τῆς Ἀγγλίας» (Church of England). Ἄλλ' ὁ Andrew Deuchar, προσωπικὸς συνεργάτης τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρμπουρτζ George Carey, ἐξέφρασε τὴν ἄποψιν ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ μοιράζονται δύο πρόσωπα τὰ διάφορα καθήκοντα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου (Job-sharing). Αὐτὸ θὰ σήμαινε ὅτι ὁ ἕνας ἐπίσκοπος θὰ ἀσχοῦσε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Canterbury ὡς Ἀρχηγὸς τῆς «Church of England», ἐνῶ ὁ Συν-Ἀρχιεπίσκοπος θὰ ἀσχοῦσε τὰ διεθνή ἡγετικά καθήκοντα. Ἡ ἰδέα συζητήθηκε ἀνεπισημῶς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Lambeth, ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι δυνατὸν νὰ τεθῆ ἐπίσημως πρὸς συζήτησιν μόνον στὴν προσεχῆ Διάσκεψιν τοῦ Lambeth μετὰ δεκαετίαν.

Ε.Δ.Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ λαμπρὸ Οἰκουμενικὸ Ἴδρυμα «Pro Oriente» προώθησε τὶς οἰκουμενικὰς ἐπαφὰς του μετὰ τὶς χριστιανικὰς Έκκλησίας τῆς Τσεχικῆς Δημοκρατίας. Τὴν 12η Νοεμβρίου 1998 ὁ δραστηριώτατος καὶ ἀκαταλόνητος Πρόεδρος τοῦ Ἰδρυματος Alfred Stirnemann, κατὰ τὴν τελετὴ τῶν ἐγκαίνιων τοῦ νέου οἰκοδομήματος τῆς Χουσιτικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς στὴν Πράγα, μίλησε ἐπὶ τοῦ θέματος: «Τὸ Ἴδρυμα Pro Oriente ὡς συμβολὴ τῆς Αὐστρίας στὸν διάλογο Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως». Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου οἰκοδομήματος τῆς Χουσιτικῆς Σχολῆς ἐντάχθηκαν στὰ πλαίσια τῶν ἐορτασμῶν τῆς 650ετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας.

Ἡ ὅλη τελετὴ εἶχε συνειδητῶς οἰκουμενικὸν χα-

ρακτήρα. Μετὰ τὸν Πατριάρχη τῆς Χουσιτικῆς Έκκλησίας, μίλησαν ὁ ΡΚαθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Πράγας Καρδινάλιος Miroslav Vik καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ «Pro-Oriente». Τελευταῖος ὠμίλησεν ὁ Προκαθήμενος τῆς αὐτονομῆς Ὁρθοδόξου Έκκλησίας στὴν Τσεχικὴ Δημοκρατία καὶ στὴ Σλοβακία Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας καὶ Μητροπολίτης τῶν χωρῶν πάσης Τσεχίας καὶ Σλοβακίας κ. Δωρόθεος, ὁ ὁποῖος ἐξήρε τὴν οἰκουμενικὴν σημασίαν τῆς σημερινῆς Χουσιτικῆς Έκκλησίας. Ἡ Έκκλησία αὐτὴ δημιουργήθηκε περὶ τὸ τέλος τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου ὡς ἐθνικοεκκλησιαστικὴ κίνησις μέσα στοὺς κόλπους τῆς ΡΚαθολικῆς Έκκλησίας τῆς Βοημίας καὶ Μοραβίας, χωρὶς ν' ἀποτελῆ οὐσιαστικὴν ἱστορικὴν συνέχειαν τοῦ κλασικοῦ Χουσιτισμοῦ, ποὺ δημιουργήθηκε στίς ἀρχὰς τοῦ 17' αἰῶνος ἀπὸ τὸν Τσέχο μεταρρυθμιστὴ Jan (Ἰωάννη) Hus (1370-1415), ποὺ ἐκάη ὡς αἱρετικὸς ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

— Στὴν Χαράρε, πρωτεύουσα τῆς Ζιμπάμπουε, συνήλθεν ἀπὸ 3η ἕως 14η Δεκεμβρίου 1998 ἡ 8η Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Έκκλησιῶν, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, συνέρχεται ἀνὰ ἑπταετίαν. Στὴ Συνέλευσι, —στὴν ὁποία ἐορτάσθηκε καὶ ἡ Πεντηκονταετηρίδις τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Συμβουλίου ποὺ ἰδρύθηκε τὸ 1948 στὸ Ἄμστερνταμ—, ἀναπτύχθηκε τὸ θέμα: «Στραφήτε πρὸς τὸν Θεὸν — Χαίρετε μετὰ ἐλπίδα» (Turn to God - Rejoice in Hope). Ἡ Συνέλευσις συνήλθε σὲ περίοδο «κρίσεως» τοῦ Συμβουλίου ἐξ αἰτίας τόσο τῆς αὐστηρᾶς κριτικῆς γι' αὐτὸ, ποὺ ἀσκεῖται ἐκ μέρους τῶν Ὁρθόδοξων, ὅσον καὶ τοῦ καθολικοῦ αἰτήματος περὶ ἀναθεωρήσεως καὶ ἀναδομήσεως τοῦ Συμβουλίου τούτου. Ἡ Ἰ. Σύνοδος τῆς Έκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὤρισεν ὡς ἐκπροσώπους τῆς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων κ. Τιμόθεον, τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρεσβύτερον Καθηγητὴν κ. Ἰωάννην Ρωμανίδην, τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιον Χατζόπουλον καὶ τὸν ἑλληνοαμερικανὸν νέον Στέφανον Cunning. Ὁ ἀρχικῶς ὀρισθεὶς ὡς ἕνας τῶν ἐκπροσώπων Διευθυντῆς τοῦ περ. «Έκκλησία» Καθηγητῆς Εὐάγγ. Θεοδώρου παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ νὰ μεταβῆ στὴν Χαράρε ἔνεκα προσωπικῶν κωλυμάτων. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖον ὤρισε 16μελῆ Ἀντιπροσωπεῖαν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων κ. Ἀθανασίου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς κυρίους ὀμιλητὰς στὴν Συνέλευσι ἦταν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος. Μετὰ συγκρατημένην αἰσιοδοξίαν ἀναμένομε τὸ Χρονικὸν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς Συνελεύσεως, στὴν ὁποία συμμετέσχον περισσότεροι τῶν χιλίων ἐκπροσώπων Έκκλησιῶν καὶ ἀναρίθμητοι ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι παρατηρητῆς.

Ε. Δ. Θ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Ἄρθρον 1

Ἰδρυσις

Ἡ Ἱερά Μονή Ἀγίου Πεντελήμονος, ὑπαγομένη εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἐλευθερουπόλεως, ἰδρυθεῖσα ἐπίσημως δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 367/23ης Αὐγούστου 1991 Προεδρικοῦ Διατάγματος, δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 131/29ης Αὐγούστου 1991 Φ.Ε.Κ. καὶ τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, εἶναι γυναικεία καὶ κοινόβιος, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς μοναχικοὺς Κανόνας καὶ τὰ ἔθιμα τῆς γνησίας ὀρθοδόξου μοναχικῆς ζωῆς. Ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν, διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν καὶ ὡς πρὸς τὰς νομικὰς ὑποχρεώσεις εἶναι ἕσασαι μὴ κερδοσκοπικὸν Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, αὐτοτελές, αὐτοδιοικητικὸν καὶ ἀνεξάρτητον.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς

Σκοπὸς τῆς μοναχικῆς ζωῆς, —γράφει ὁ ἀββᾶς Κασσιανός—, εἶναι ἡ τῆς καρδίας καθαρότης, τέλος δὲ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Χωρὶς δὲ τῆς καθαρότητος, ἀδύνατον ἐλθεῖν εἰς ἐκεῖνο τὸ τέλος.

Σκοπὸς τοῦ κοινοβίου ὀρίζεται, ἢ κατὰ μίμησιν τῶν ἀγγέλων ἐπὶ γῆς πολιτεία, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀγιασμοῦ, τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἐνασκουμένων ἀδελφῶν. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἐσωτερικῆς καὶ λατρευτικῆς ζωῆς, ἢ ἐκπλήρωσις τῶν μοναχικῶν ὑποσχέσεων περὶ παρθενίας, ὑπακοῆς καὶ ἀκτημοσύνης, ὅπως διατυπώνονται εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς μοναχικοὺς θεσμοὺς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀγάπης, ἐνότητος, φιλαδελφείας καὶ εἰρήνης εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κοινοβίου. Ἡ διὰ τῆς προσευχῆς συμπαράστασις καὶ ἀντίληψις πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀσκησις τοῦ σώματος διὰ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας καὶ τῆς σωματικῆς κατὰ δύναμιν. Ἡ νέκρωσις τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς ἐκκοπῆς τοῦ ἰδίου θελήματος.

Ἄρθρον 3

Κανονικαὶ δικαιοδοσίαι οἰκείου Μητροπολίτου

Ἡ Ἱερά Μονή Ἀγίου Παντελεήμονος, εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, τελεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν προστασίαν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως:

1. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.
2. Ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς, τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ἐκελεγεῖσαν Ἠγουμένην.

3. Ἐγκρίνει τὴν ἐκλεγεῖσαν Γεροντίαν.

4. Παρακολουθεῖ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς Μονῆς καὶ ἐγκρίνει τυχὸν τροποποιήσεις.

5. Παρέχει τὴν εὐλογίαν διὰ τὴν κουρὰν τῶν προτεινομένων ὑπὸ τῆς Γεροντίας ἀδελφῶν, ἢ ὁποῖα τελεῖται κατὰ τὴν διάρκειαν ἀγρυπνίας ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ἢ κατόπιν ἐντολῆς Αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἱεράς Μονῆς.

6. Μεριμᾷ διὰ τὰς λατρευτικὰς ἀνάγκας τῆς ἀδελφότητος καὶ διορίζει προτάσει αὐτῆς τὸν κατάλληλον ἐφημέριον καὶ πνευματικὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς.

7. Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως.

8. Ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον, προτάσει τῆς Γεροντίας κατὰ πάσης παρεκτρεπομένης μοναχῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας.

9. Φροντίζει διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἱερότητος ὅλων τῶν χώρων τῆς Ἱεράς Μονῆς, ἀπὸ θορύβους, διασκεδάσεις καὶ ἄλλας τοιαύτας ἐκδηλώσεις, ἀντιτιθεμένους εἰς τὸν ἡσυχαστικὸν χαρακτῆρα τῆς μοναστικῆς ζωῆς.

10. Χορηγεῖ ἐγγραφοὺς ἄδειαν τῇ Ἠγουμένῃ, προκειμένου αὐτῇ νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς Μονῆς πέραν τοῦ ἐνὸς μηνός, καὶ προφορικὴν ἄδειαν πέραν τῶν δέκα ἡμερῶν.

Ὑπαγωγὴ τῆς Ἱεράς Μονῆς ὑπὸ ἐτέραν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, καθ' οἷσα ὁδηγήσεται περιπτώ-

σεις καὶ καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας καὶ δι' οἰονδήποτε λόγον, ἀποκλείεται ἀπολύτως, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ διετηρεῖτο ἄθικτος ὁ χαρακτήρ αὐτῆς ὡς αὐτοτελοῦς, αὐτοδιοικήτου καὶ ἀνεξαρτήτου.

Ἄρθρον 4

Περὶ πνευματικοῦ

Συμφώνως μὲ τὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου πρὸς πᾶσαν μονάζουσαν «πρῶτα σέβου τὸν Θεὸν τὸν μέγαν, τὸν ἱερέα ἔπειτα, Χριστὸν ἐπίγειον τῆς ζωῆς σου, καὶ ὁδηγὸν καὶ πνευματικόν, εἰς ὃν πετώσα νὰ πλησιάζῃς καὶ εἰς ὃν σιγῶσα νὰ ὑπακούῃς». Ὁ πνευματικὸς εἶναι ἡγέτης τῶν ψυχῶν τῆς ἀδελφότητος, εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Μοναστηρίου καί, γενικῶς εἰπεῖν, ἀποτελεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Κοινοβίου καὶ φροντίζει διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν τῶν μοναχῶν ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος: «Τὸ πεπλανημένον ἐπίστρεφε, τὸ συντετριμμένον ἐπίδησον, τὸ νοσοῦν ἴασαι».

1. Ὁ πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διορίζεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος λαμβανομένης κατὰ τὰ 2/3 αὐτῆς. Οὗτος δύναιται νὰ προσέρχεται ἐξ οἰασδήποτε ἄλλης Ἱ. Μονῆς.

2. Ὁ πνευματικὸς νοθετεῖ, ἐλέγχει, κανονίζει μὲ πνεῦμα πραότητος ἀποσκοπῶν εἰς τὴν πνευματικὴν τελείωσιν τῶν ἀδελφῶν. Συνεννοεῖται καὶ συνεργάζεται ἀπολύτως μετὰ τῆς ἡγουμένης καὶ χωρὶς νὰ εἰσάγῃ ἰδικὰς του ἰδέας ἀκολουθεῖ τὴν γραμμὴν τὴν ὁποῖαν ἐχάραξεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἀδελφότητος.

3. Οὗτος δέον ὅπως ἔχῃ εἰ δυνατόν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 45 ἐτῶν, νὰ ἔχῃ τὴν πνευματικὴν πατρότητα, νὰ φρονῇ ὀρθῶς περὶ τὴν πίστιν, νὰ διακρίνεται ἐπὶ συνέσει καὶ βίῳ ἀνεπιλήπτῳ καὶ νὰ εἶναι ἔμπειρος περὶ τὴν θεωρίαν καὶ πράξιν τῆς μοναχικῆς καὶ δὴ τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς.

4. Ὁ πνευματικὸς ἐξομολογεῖ, τελεῖ ἐφημεριακὰ καθήκοντα ὡσάκις δύναιται, συνεργάζεται μετὰ τῆς ἡγουμένης διὰ πᾶν θέμα ἀνακύπτον ἐντὸς τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐὰν τὸ ἀπαιτοῦν αἱ ἀνάγκαι τῶν ἀδελφῶν, τελεῖ συνάξεις συγκαλουμένας ὑπὸ τῆς ἡγουμένης, καθ' ἃς συμβουλεύει τὰς ἀδελφὰς διὰ τὴν καλυτέραν πνευματικὴν ἐπίδοσιν καὶ πρόδοσιν.

5. Λαμβάνει γνῶσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ προσαρμόζει τὸ ἔργον του πρὸς αὐτόν, οὐδῶς δικαιούμενος νὰ διδάσκῃ ἢ νὰ παροτρύνῃ τὰς ἀδελφὰς εἰς οἰανδήποτε ἀπ' αὐτοῦ παρέκκλισιν ἢ ἀπόκλισιν.

6. Δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὰ διοικητικὰ ἢ διαχειριστικὰ θέματα τῆς Μονῆς καὶ εἶναι ἔτοιμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ παύσῃ διακονῶν τὴν Ἀδελφότητα, μη-

δῶλως ἀπαιτῶν δικαίωμα διαποιμάνσεως αὐτῆς παρὰ τὴν θέλησιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς.

Κατὰ τὴν ἐπιβολὴν ἐπιτιμίων, ὅπου ταῦτα ὑπεσέρχονται εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἀδελφότητος καὶ θίγουν τὴν λειτουργίαν τῆς Μονῆς, ζητεῖ τὴν γνώμην τῆς Καθηγουμένης ἢ τῆς νομίμου ἀναπληρωτριάς αὐτῆς.

7. Ὁ πνευματικὸς διαμένει ἐκτὸς τοῦ οἰκήματος τῶν ἀδελφῶν.

8. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς ἀδελφὰς ἢ μετάβασιν εἰς ἄλλον πνευματικόν διὰ τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως πλὴν τοῦ πνευματικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

9. Παρακλήσει τῆς Ἀδελφότητος πρῶτος καὶ ἰσόβιος πνευματικὸς πατὴρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διορίζεται ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Φίλιππος Ἀβραμίδης, ἰδρυτὴς, κτήτωρ καὶ ἐμπνευστὴς τοῦ ἔργου, εἰς ὃν αὕτη χρεωστεῖ διὰ βίου ὑπακοὴν καὶ εὐγνωμοσύνην, καθ' ὅτι τὴν σύστασιν τῆς καὶ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν ὀφείλει εἰς τὰς διαπύρους εὐχὰς του καὶ τὰς ἀόκνους προσπάθειάς του.

10. Ὁ ἰδρυτὴς δικαιούται νὰ παρίσταται ὅταν κρίνῃ ἀπαραίτητον εἰς τὰς συνάξεις τῆς Γεροντίας καὶ τῆς Ἀδελφότητος, νὰ γνωματεύῃ καὶ νὰ συμβουλεύῃ διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἄρθρον 5

Περὶ διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ Ὁργάνων

Ἡ διοίκησις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀνήκει κατὰ μὲν τὸν πνευματικόν τομέα εἰς τὴν ἡγουμένην καὶ τὸν πνευματικόν, κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς τομείς εἰς τὴν Γεροντίαν, πλὴν τῶν ἐιδικῶν περιπτώσεων, δι' ἃς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ παρόντος ἀρμοδιότης τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 6

Ἡ Ἠγουμένη

α) Περὶ προσόντων ἡγουμένης:

Ἡ ἡγουμένη δέον νὰ διακρίνηται διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτῆς εὐσέβειαν καὶ προσήλωσιν εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ μοναχισμοῦ, τὸ ἀκραιφνὲς ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ διὰ τὰς ἡγετικὰς αὐτῆς ἰκανότητας. Προσέτι δὲ νὰ εἶναι ἔμπειρος τῶν ψυχῶν ὁδηγός, ἀνθρωπος αὐταπαρνήσεως καὶ θυσίας καὶ κάτοχος ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως. Κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον «πραότης τρόπου καὶ καρδίας ταπεινώσις χαρακτηρίζετω τὸν προεστώτα, ἔπειτα εὐσπλαγχνον καὶ μακροθύμως ἀνεχόμενον, οὐ σιωπῶντα τοῖς ἀμαρτήσασιν, ἀλλὰ πράως ἀνεχόμενον τῶν ἀφηνιαζόντων καὶ τὰς ἰατρείας αὐτοῖς ἐν πάσῃ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντα, οὐ μετὰ αὐθαδείας ἐπιτιμῶντα ἀλλ' ἐν πραότητι νοθετοῦντα καὶ παιδεύοντα».

Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἔχουσι ἅπασαι αἱ κεκραμένοι ἀδελφοὶ (Μεγαλόσχημοι καὶ Ρασοφόροι) ἐφ' ὅσον ἔχουσι διανύσει ἐν τῇ Μονῇ ἕξι πλήρη συναπτά ἔτη. Ὁ κατάλογος τούτων ἐξάγεται ἐκ τοῦ Μοναχολογίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ὑποψήφια διὰ τὸ ἡγουμενικὸν ἀξίωμα εἶναι ἅπασαι αἱ κεκαρμένοι ἀδελφοὶ αἱ ἔχουσι συμπεπληρωμένον τὸ τριακοστὸν πέμπτον (35) ἔτος τῆς ἡλικίας των, οὐχὶ δὲ ὑπερβαίνουσαι κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτον (65) καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουσι διανύσει ἐν τῇ Μονῇ τοῦλάχιστον δέκα συναπτά ἔτη.

β) Περὶ ἐκλογῆς ἡγουμένης:

Ἡ ἐκλογὴ ἡγουμένης δέον νὰ προέρχεται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας καὶ ἐλευθέρας κρίσεως τῶν ἀδελφῶν αἵτινες ζητοῦν πρὸς τοῦτο τὸν παρὰ τοῦ Κυρίου φωτισμόν. Τῆς ἐκλογῆς προηγείται τριήμερος νηστεία καὶ συμμετοχὴ εἰς τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν.

Οὐδεμία ἀδελφὴ ἐπιτρέπεται νὰ θέτῃ ὑποψηφιότητα καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐκλογὴν αὐτῆς ὡς ἡγουμένης.

Ἡ ἡγουμένη ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τῇ κατωτέρῳ διαδικασίᾳ:

1. Ἐντὸς ἐβδομάδος ἀπὸ τοῦ θανάτου ἢ τῆς παραίτησεως ἢ τῆς παύσεως τῆς ἡγουμένης, ἡ τοποτηρήτρια, ἢτοι ἢ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα, ἢτις καὶ ἀναπληροῖ τὸν τόπον τῆς ἡγουμένης, συγκαλεῖ τὴν Γεροντίαν, ἢτις μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, συσκέπτεται καὶ ὀρίζει ἡμέραν συνάξεως τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος πρὸς ἐκλογὴν ἡγουμένης. Ἡ ὀρισθεῖσα ἡμέρα δὲν πρέπει νὰ ἀφίσταται τοῦ εἰκοσημέρου ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Γεροντίας, ἀνακοινοῦται δὲ αὕτη πρὸ ἑπτὰ τοῦλάχιστον ἡμερῶν πρὸς τὴν Ἀδελφότητα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεσημβρινῆς τραπέζης, καθὼς καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως ἔξωθι τῆς θύρας τῆς τραπέζης.

2. Ἡ ἐκλογὴ γίνεται μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἐνώπιον τῆς Γεροντίας, ἢτις καὶ ἀποτελεῖ τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς τοποτηρητρίας. Ἄν, δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν ὑπάρχῃ Γεροντία, τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦσι τὰ τρία προηγούμενα τῇ τάξει μέλη, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν, ἢτις καὶ ἀσκεῖ αὐτοδικαίως καθήκοντα τοποτηρητρίας. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἐλλείψει Γεροντίας, φροντίζει καὶ διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἀδελφότητος. Κατὰ τὴν πρώτην ἐκλογὴν ἡγουμένης χρέη Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς θὰ ἀσκήσῃ ἡ Διοικούσα Ἐπιτροπὴ προεδρευομένη ὑπὸ τῆς Προεστῶσης.

3. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκλογῆς, δέον νὰ διαπιστωθῇ ἡ ὕπαρξις ἀπαρτίας, τὰ 4/5 τῶν ἀδελφῶν. Ταύτης τυχὸν μὴ ὑπαρχούσης, ἡ ἐκλογὴ ἀναβάλλεται διὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἡμέραν τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος. Ἡ ἀναβολὴ θὰ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μέχρις τρίτης ἐβδομάδος.

4. Ἐκάστη ψηφοφόρος, καλουμένη ὑπὸ τῆς τοποτηρητρίας, κατὰ ἱεραρχικὴν σειρὰν ἀρχομένην ἀπὸ τῶν νεωτέρων, ρίπτει εἰς ἐσφραγισμένον κιβωτίδιον ἐν ψηφοδέλτιον ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ μονογραμμένον ὑπὸ τῆς προέδρου, εἰς ὃ ἔχουσι ἀναγραφῇ ἅπαντα τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν τῶν ἔχουσῶν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι, σημειώνοντας ἐπ' αὐτῷ διὰ σταυροῦ τὴν ὑπ' αὐτῆς κρινομένην ἀξίαν διὰ τὴν θέσιν τῆς ἡγουμένης. Αἱ ἀδελφαὶ σημειοῦν τὸ ὄνομά των καὶ ὑπογράφουν εἰς εἰδικὸν πρωτόκολλον ψηφοφορίας.

5. Ἡ σφράγις καὶ ἀποσφράγις τοῦ κιβωτιδίου καθὼς καὶ ἡ καταμέτρησις τῶν ψήφων γίνονται ἐνώπιον τῶν παρισταμένων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

6. Ἡ λαμβάνουσα τὰ 2/3 ἐκ τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων τῶν ψηφισασῶν ἀδελφῶν θεωρεῖται ἐκλεγείσα ἡγουμένη. Ἄν δὲν ἐπιτευχθῇ τὸ ποσοστὸν μετὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως ἡ ψηφοφορία μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν ποὺ ἔχουν λάβει τίς περισσότερες ψήφους.

7. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας, ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως ἡ ψηφοφορία κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τρόπον μετὰ τῶν ἰσοψηφισασῶν ἀδελφῶν. Εἰς περίπτωσιν δευτέρας ἰσοψηφίας τίθεται κλῆρος.

8. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκλογῆς ὑπογράφεται Πρακτικὸν παρὰ πάντων τῶν παραστάντων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ὀλοκληρουμένης καὶ τελειουμένης οὕτω, τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς, τῆς ἀναδείξεως ἡγουμένης. Ἄν τινα τῶν μελῶν ἀρνηθῶσι νὰ ὑπογράψωσι, γίνεται σχετικὴ μνεῖα τῆς ἀρνήσεως ἐν τῷ Πρακτικῷ, ὅπερ καθίσταται ἐγκυρον διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ παρὰ τῶν λοιπῶν μελῶν. Αἱ τυχὸν ἀρνούμεναι νὰ ὑπογράψωσι ὑπέχουν πειθαρχικὰς εὐθύνας. Εὐθύς μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πρακτικοῦ καὶ τὴν σχετικὴν εὐχαριστήριον προσευχὴν, ἡ ἡγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

9. Ἐντὸς δεκαπενθημέρου ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς, ἡ Γεροντία ὑποβάλλει ἔγγραφον εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον, δι' οὗ ἀναγγέλεται ἡ ἐκλογὴ νέας ἡγουμένης καὶ ἐκζητοῦνται αἱ εὐλογίαι αὐτοῦ. Ὁ Ἐπίσκοπος προβαίνει περαιτέρω δι' εἰδικῆς τελετῆς, ἐν ἡμέρᾳ ὀριζομένη ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς νέας ἡγουμένης, δικαιουμένης νὰ φέρῃ τὰ διὰσημα τοῦ ἀξιωματὸς τῆς.

10. Ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς ἐνστάσεων κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς, ταύτας ἐκδικάζει ἀνεγκλήτως, ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς, ἢ Ἀδελφότης συγκαλουμένη ἐκ νέου ὑπὸ τῆς Γεροντίας, καὶ ἢ ἀπορρίπτει αὐτάς, ἢ τὰς παραδέχεται ἠτιολογημένως καὶ διατάσσει νέαν ἐκλογὴν. Ἡ διεξαγωγή νέας ἐκλογῆς, γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως. Ἐὰν τῇ ὑποβολῇ ἐνστάσεως καὶ μέχρι τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς, ἢ ἡγουμένη ἀπέχει τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῆς, ἀναπληρουμένη ὑπὸ τῆς τοποτηρητρίας. Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται μόνον παρὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, καὶ ἀποκλειστικῶς ἐντὸς τριημέρου ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς, δέον δὲ νὰ ὑπογράφωνται ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦλάχιστον τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν.

11. Ἡ οὕτως ἐκλεγείσα ἡγουμένη εἶναι ἰσόβια.

Λεπτομέρειαι τῆς διαδικασίας τῆς ἐκλογῆς, μὴ προβλεπόμεναι ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεως τῆς Γεροντίας.

γ) *Περὶ καθηκόντων ἡγουμένης:*

1. Ἡ ἡγουμένη οὔσα πνευματικὴ μήτηρ τῆς Ἀδελφότητος, ἀσκοῦσα πᾶσαν τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν (μετὰ τοῦ πνευματικοῦ) ἐπὶ πάντων τῶν μελῶν, μεριμνᾷ ἀγρύπνως διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν καθ' ὅλου λειτουργίαν τῆς Ἱεράς Μονῆς, μηδεμιᾶ μηδὲν ἐπιτρέπουσα τὸ ἀλλοιοῦν τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ἢ τοὺς κοινοβιακοὺς θεσμούς, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γενομένη τοῖς πασι.

2. Παρακολουθεῖ ἐν ἀπλότητι καὶ ἀγάπῃ Χριστοῦ τὴν πολιτείαν ἐκάστης ἀδελφῆς, παραινεῖ, καθοδηγεῖ, συμβουλεύει, ἐπιπλήττει, τιμωρεῖ καὶ γενικῶς μετέρχεται πᾶν μέσον συντείνον εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν.

3. Ἐπιμελεῖται τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ δίδουσα αὕτη πρώτη τὸ παράδειγμα.

4. Συγκαλεῖ τὴν Γεροντίαν καὶ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος καὶ προΐσταται τῶν συνάξεων, πλὴν τῆς περιπτώσεως ὑποδικίας αὐτῆς, ὅποτε προεδρεύει ἢ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα. Κωλυομένων ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας, προΐσταται τῆς Ἀδελφότητος ἢ πρώτη τῇ τάξει τῶν ἀδελφῶν.

5. Ἐπαγρυπνεῖ διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρ' αὐτῆς καὶ τῆς Γεροντίας ἀνατιθεμένων εἰς ἐκάστην τῶν ἀδελφῶν διακονημάτων.

6. Προτείνει εἰς τὴν Γεροντίαν τὰς πρὸς κουρὰν ὠρίμους πνευματικῶς δοκίμους ἀδελφὰς καὶ τὰς ρασοφόρους εἰς μεγαλοσχήμους.

7. Ὑπογράφει πᾶν ἐγγραφοῦν ἐξερχόμενον τῆς Μονῆς θέτουσα ὑποκάτω τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς

τὴν φράσιν «καὶ αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί».

8. Ὑπογράφει τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.

9. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱ. Μονὴν ἐνώπιον παντὸς Δικαστηρίου καὶ πάσης Διοικητικῆς, Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ παντὸς Ὄργανισμοῦ, καὶ ταύτης κωλυομένης ἐξ οἴουδήποτε λόγου καὶ αἰτίας, ἐκπροσωπεῖται αὕτη παρ' ἐνὸς μέλους τῆς Γεροντίας, ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως τῆς Γεροντίας.

10. Ὀρίζει κατὰ τὴν κρίσιν τῆς, μίαν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας διὰ νὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ ὅταν ἀπουσιάζῃ ἐκ τῆς Μονῆς ἢ ὅταν ἀσθενῇ. Ἡ ἀναπληρώτρια, ὀριζομένη ὑπὸ τῆς ἡγουμένης, προεδρεύει οὐ μόνον τῆς Ἀδελφότητος ἀλλὰ καὶ τῆς Γεροντίας καὶ κινεῖται ἐντὸς τῶν πλαισίων ποὺ ὀρίζει ἢ ἡγουμένη.

11. Παρέχει εἰς τὰς ἀδελφὰς ἄδειαν ἀπουσίας ἕως 10 ἡμερῶν.

12. Ἐπιβάλλει εἰς τυχόν παρεκτρεπομένας ἀδελφὰς, ποινὰς.

13. Προΐσταται εἰς τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας, τὴν Τράπεζαν, ἐξελέγχει πᾶσαν τῆς Ἀδελφότητος ὑπηρεσίαν ὡς καὶ τὴν ἰδιωτικὴν τῶν ἀδελφῶν ἀλληλογραφίαν, ρυθμίζει τὸ δαιτολόγιον τῆς Ἱεράς Μονῆς, μεριμνᾷ περὶ τῆς νοσηλείας τῶν ἀσθενούντων ἀδελφῶν καὶ γενικῶς οὐδὲν λαμβάνει χώραν ἐν τῇ Μονῇ, ἄνευ γνώσεως καὶ εὐλογίας αὐτῆς.

14. Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τοῦ Τυπικοῦ καὶ τοῦ κατὰ καιροὺς τιθεμένου προγράμματος Ἀκολουθίων καὶ ἐργασιῶν τῆς Μονῆς.

15. Ἐλέγχει τὸ ταμεῖον, τὴν γραμματεῖαν, τὴν διαχείρισιν καὶ τὰ μετόχια τῆς Μονῆς.

16. Ἐπισκέπτεται εἰς ὧραν ἢν ἠθέλε ἐκλέξει τὰ κελλία τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἐποπτεῖαν.

17. Καθορίζει μετὰ τοῦ Γέροντος τῆς Μονῆς, τὸν χρόνον κουρὰς τῶν ἀδελφῶν ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν.

δ) *Περὶ παύσεως ἡγουμένης:*

Ἡ θέσις τῆς ἡγουμένης κενοῦται:

1. Διὰ τοῦ θανάτου τῆς.

2. Διὰ τῆς παραιτήσεώς τῆς, ἣτις γίνεται δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῆς γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

3. Διὰ τῆς ἐκπτώσεώς τῆς.

Ἡ ἡγουμένη ἐκπίπτει ἐκ τοῦ ἡγουμενικοῦ ἀξιώματος:

α) Ἐὰν καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ὡς αἵρετικὴ ἢ ἐπὶ διαπράξει βαρέων ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων, ὅποτε ἢ ἐκπτώσις ἐπέρχεται ἅμα τῇ τελεσιδικῇ καταδίκῃ αὐτῆς.

β) Ἐὰν παραβιάξῃ συστηματικῶς καὶ ἠθελήμενα τὸν παρόντα Κανονισμόν ἢ ἀποδεδειγμένως καταδολεωθῇ τὴν περιουσίαν τῆς Μονῆς, καὶ δὲν θελή-

σει νὰ ἀνανήψει μετὰ ἀπὸ τρεῖς διαδοχικὰς ἐγγράφους συστάσεις τῆς Γεροντίας. Ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται κατόπιν ἐγκεκριμένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἀποφάσεως τῆς Ἀδελφότητος διὰ πλειοψηφίας τῶν 3/4 τοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτῆς.

γ) Ἐὰν ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκῆς ἢ ἀδιάφορος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῆς Μονῆς, ἔστω καὶ διὰ βαθῦ γῆρας ἢ χρονίαν νόσον. Ἡ παῦσις ἐπέρχεται προτάσει τῆς Ἀδελφότητος, δι' ἀποφάσεως λαμβανομένης διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτῆς, ἐρειδομένης ἐπὶ ἱατρικῶν γνωματεύσεων τριῶν χριστιανῶν ἱατρῶν καὶ ἐπικουρούμενης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῶν ἱατρῶν, δύναται ἢ ἡγουμένη, ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της, νὰ ὑποβάλλῃ ἐνστάσιν εἰς τὴν Γεροντίαν, ἢ ὁποῖα ὑποχρεοῦται ὅπως ἀναφερθῇ εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην πρὸς παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπὴν τὴν ἀρμοδίαν διὰ τοὺς ἱερεῖς. Ἄν ἡ Ἠγουμένη δὲν ὑποβάλλῃ τὴν ὡς ἄνω ἐνστάσιν ἐντὸς τῆς ὀριζομένης προθεσμίας, κηρύσσεται κενὴ ἡ θέσις αὐτῆς μετὰ δεκαήμερον ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς 20ημέρου προθεσμίας. Περητημένη Ἠγουμένη δύναται νὰ ἐπανεκλεγῇ ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεως αὐτῆς καὶ ἐφ' ὅσον χηρέυσῃ ἢ θέσις τῆς Ἠγουμένης. Ἐὰν ἔχῃ ἐπέλθῃ ἐκπτώσις, δὲν δύναται νὰ ἐπανεκλεγῇ, ἔστω καὶ ἂν ἐξέλιπον οἱ λόγοι τῆς ἐκπτώσεως, ἐκτὸς ἐὰν ἐκ τῶν ὑστέρων ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ λόγοι ἐκπτώσεως ὠφείλοντο εἰς συκοφαντίαν.

Ἄρθρον 7

Ἡ Γεροντία

α) *Περὶ καθηκόντων Γεροντίας:*

1. Ἡ Γεροντία προεδρευομένη ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης, ἀποτελεῖ διαρκὲς διοικητικὸν σῶμα, ἔχουσα τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν τοῦ Κοινοβίου, καὶ ἐμπειστημένη τὴν κανονικὴν λειτουργίαν αὐτοῦ. Ὁφείλει αὕτη, συγκαλουμένη ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης, νὰ συνέρχεται εἰς συνεδρίαν, τακτικῶς μὲν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος καθ' ἑκάστην Δευτέραν, ἐκτάκτως δὲ ὁσάκις ἤθελε παραστῆ ἀνάγκη, προσερχομένων ὑποχρεωτικῶς πασῶν τῶν μελῶν. Κωλυομένης ἢ ἀπουσιαζούσης τῆς Ἠγουμένης, προεδρεύει ἢ ἀναπληρώτρια αὐτῆς.

2. Ἡ Γεροντία δύναται, ἐφ' ὅσον κρίνῃ τοῦτο σκόπιμον, νὰ συγκαλῇ ὅποτεδήποτε τὴν Ἀδελφότητα, καὶ νὰ ζητῇ συμβουλευτικῶς τὴν γνώμην αὐτῆς ἐπὶ παντὸς ζητήματος. Ἡ σύγκλησις τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν Γεροντίαν ἐφόσον τοῦτο ζητηθῇ παρὰ τοῦ ἡμίσεος πλέον ἑνὸς τῶν μελῶν δι' ἐγγράφου, εἰς ὃ θὰ ἀναφέρονται καὶ οἱ λόγοι δι' οὓς ζητεῖται ἡ σύγκλησις. Ἄν ἡ Γεροντία δὲν συγκαλέσῃ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ

ἐγγράφου τὴν Ἀδελφότητα, αὕτη συνέρχεται αὐτοδικαίως μερίμνη τῶν αἰτουμένων τὴν σύγκλησιν αὐτῆς καὶ μάλιστα τῆς πρώτης τῆ τάξεως ἐξ αὐτῶν.

3. Ἡ Γεροντία συντάσσει τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν λειτουργίας τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

4. Ἡ Γεροντία αὐτεπαγγέλτως, εἴτε προτάσει τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀποφαίνεται περὶ μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ εἰσηγεῖται τὰ δέοντα εἰς τὴν Ἀδελφότητα, μόνην ἀρμοδίαν διὰ τὰ περαιτέρω.

5. Ἡ Γεροντία ἀποφαίνεται, προτάσει τῆς Ἠγουμένης, περὶ τῆς κουρᾶς ἀδελφῆς εἰς ρασοφόρον ἢ μεγαλόσχημον. Ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Γεροντίας, οὐδεμίαν κουρὰ γίνεται.

6. Ἡ Γεροντία ἀποφασίζει περὶ τῆς παραμονῆς, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἄνω τοῦ δεκαήμερου, ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ, παντὸς ξένου, κληρικοῦ, μοναχοῦ, ἢ λαϊκοῦ. Ἄνευ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῆς Γεροντίας, οὐδεὶς δύναται νὰ διαμείνῃ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ, δι' οἰονδήποτε λόγον.

7. Ἐν ἡ περιπτώσει ἢ Γεροντία πρόκειται νὰ ἀποφασίσῃ διὰ προσωπικὴν ὑπόθεσιν μέλους αὐτῆς, ἢ καὶ αὐτῆς τῆς Προέδρου, τότε ἢ δι' ἡν θὰ ληφθῇ ἢ ἀπόφασις δὲν μετέχει τῆς συνεδρίας, τουλάχιστον κατὰ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς μέρος, ἀλλ' ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἀναπληρωτῆρας, ὡς ἐὰν ἦτο ἀπούσα. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Γεροντίας λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τοῦ ἡμίσεος πλέον ἑνὸς ἐπὶ τῶν παρόντων. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ἀναβάλλεται ἢ λήψις ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίαν καὶ ἐν περιπτώσει πάλιν ἰσοψηφίας νικᾷ ἢ ψήφος τῆς Ἠγουμένης. Αἱ οὕτω ληφθεῖσαι ἀποφάσεις καταχωρίζονται εἰς τὸ βιβλίον τῶν Πρακτικῶν, ὑπὸ τῆς γραμματέως, ὑπογραφομένην παρὰ πασῶν τῶν μελῶν, οὐδεμιᾶς δικαιουμένης νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐαυτῆς ὑπογραφήν, εἰμὴ μόνον ἐπιμενούσης νὰ καταχωρισθῇ ἢ γνώμη αὐτῆς εἰς τὰ Πρακτικά. Ἐχουσι δὲ κύρος αἱ ὡς ἄνω ἀποφάσεις καὶ ἐκτελοῦνται μόνον μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Πρακτικοῦ.

8. Ἡ Γεροντία ἀσκεῖ τὴν διοίκησιν τῆς Ἱ. Μονῆς, κατὰ πάντας τοὺς λοιπούς, πλην τοῦ πνευματικοῦ τομεῖς, διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτῆς, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις οἰασθήποτε ἀξίας καὶ γενικῶς ἀποφασίζει κυριαρχικῶς περὶ πάσης ὑποθέσεως καὶ περὶ παντὸς πράγματος τῆς Ἱ. Μονῆς, ἐξαιρέσει μόνον τῶν ζητημάτων ἐκείνων, ἅτινα ρητῶς διὰ τοῦ παρόντος ὑπάρχονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἀδελφότητος.

9. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνάξεων τῆς Γεροντίας, ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς, ὀφείλουν ὅπως συμπεριφέρονται ἐναντι ἀλλήλων μὲ ἀπόλυτον σεβασμὸν,

μέ σεμνοπρέπειαν καὶ πνευματικὴν ὑποταγὴν πρὸς τὴν Ἠγουμένην, τηρουμένης πάσης μυστικότητος περὶ τῶν ἐν αὐτῇ συζητηθειῶν ὑποθέσεων. Αἱ τυχὸν διαφωνοῦσαι ἐκφέρουν τὴν γνώμην των μὲ σεμνότητα, ἀξιούσαι εἰς τινὰς περιπτώσεις, ὅπως ἐγγραφῆ ἢ γνώμην των εἰς τὰ Πρακτικά.

10. Ἡ Γεροντία τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, ἐκλέγει δύο ἀδελφὰς ὡς Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς πρὸς τὴν μετὰ τῆς ἡγουμένης συνεργασίαν αὐτῶν, παραδιδομένων αὐταῖς καὶ τῇ Ἠγουμένῃ ἐνώπιον τῆς Γεροντίας διὰ Πρακτικοῦ τοῦ ταμείου καὶ πάσης ἐν γένει τῆς διαχειρίσεως.

11. Ἡ Γεροντία μετὰ τῆς Ἠγουμένης, συνεργομένη τὴν 7ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, ὀρίζει ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν τὸ διακόνημα, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τῆς ιδιότητος καὶ ἰκανότητος ἐκάστης.

12. Ἡ Γεροντία συντάσσει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ὑποβάλλει τούτον εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἐλευθερουπόλεως πρὸς ἔγκρισιν.

13. Μὴ συγκαλουμένης τῆς Γεροντίας εἰς συνεδρίασιν ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης, ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐβδομάδας, συνέρχεται αὕτη αὐτοδικαίως. Εἰς τὰς συνάξεις ἐν γένει τὰ μέλη τῆς Γεροντίας παρακάθηνται καὶ ὁμιλοῦσιν ἱεραρχικῶς κατ' ἀρχαιότητα. Παρεκτρεπομένης δὲ τινος κατὰ τὰς συζητήσεις καὶ ἐξερχομένης τῶν ὀρίων τῆς εὐπρεπείας καὶ εὐσχημοσύνης ἀνακαλεῖται αὕτη ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης εἰς τὴν τάξιν. Ἡ συνεχῶς δημιουργοῦσα σκάνδαλα καὶ ταραχὰς τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς Γεροντίας ἀναλόγως. Ἐὰν δὲ τις ὀραθῆ καταχρωμένη τῆς θέσεως αὐτῆς, ἐξερεθίζουσα καὶ διεγείρουσα τὰς ἀδελφὰς εἰς ἀπειθειαν καὶ στάσιν κατὰ τῆς ἀρχῆς, μεταχειριζομένη αὐτὰς ὡς ὄργανα τῶν ἰδιοτελῶν αὐτῆς σκοπῶν, ἢ τοιαύτη ἀποκλείεται κατὰ πρῶτον τῶν συνάξεων ἐπὶ τρίμηνον, ἐπιμένουσα δὲ καὶ ἐξακολουθοῦσα ἀποβάλλεται καὶ ἐκπίπτει διαπαντὸς ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς κατόπιν καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

14. Τὰ μέλη τῆς Γεροντίας ὀφείλουσι ἐκτὸς ἀσθενείας καὶ δικαιολογημένης αἰτίας νὰ προσέρχωνται πρῶται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προβάλλουσαι οὕτως ἑαυτὰς εἰς τὴν Ἀδελφότητα παράδειγμα καὶ πρότυπον πρὸς μίμῃσιν, νὰ παρακάθηνται μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὴν κοινὴν Τράπεζαν, διδάσκουσαι οὕτως καὶ ἐμπράκτως τὴν κοινοβιακὴν τάξιν.

15. Ἡ Γεροντία μετὰ τῆς Ἠγουμένης ὡς δικαστικὴ ἀρχὴ τῆς Μονῆς δικάζει πᾶν πταῖσμα, ἢ παράπτωμα ἢ πλημμέλημα τῶν ἀδελφῶν, ὡς καὶ τὰ πρὸ αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης εἰσαγόμενα καθαρῶς πνευματικά, προσκαλοῦσα δὲ εἰς ἀπολογία τὴν κατηγορουμένην ἐνώπιον αὐτῆς καὶ ἐξετάζουσα αὐτὴν λεπτομερῶς, ἀποφασίζει περὶ τῆς ἀναλόγου τιμωρίας ἢ ἀθώσεως αὐτῆς. Ὅταν ὁμως τὸ πταῖσμα εἶναι βαρὺ, ὡς ὑπερβαῖνον καὶ διεκφεύγον τὴν

ἀρμοδιότητα τῆς Γεροντίας, πρόκειται δὲ περὶ ἀποβολῆς, ἀποφασίζει μὲν καὶ αὕτη, παραπέμπει ὁμως τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἐλευθερουπόλεως, ὅπως ἀποφανθῆ περὶ αὐτῆς ὀριστικῶς.

16. Ἡ Γεροντία δύναται νὰ προσλάβῃ νομικὸν σύμβουλον ἀνεγνωρισμένης νομικῆς ἰκανότητος καὶ ἐμφορούμενον ὑπὸ χριστιανικῶν ἀρχῶν διὰ περιορισμένον χρονικὸν διάστημα.

β) Περὶ ἐκλογῆς Γεροντίας:

Ἡ Γεροντία ἀποτελεῖται ἐκ τῆς Ἠγουμένης καὶ τριῶν ἰσοβίων μελῶν (τὰς Προϊσταμένας) ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος δὲν εἶναι ἀνώτερος τοῦ δεκαπέντε, ἀξανομένων τῶν μελῶν ἀνὰ ἐν μέλος, ὅταν προστίθενται πέντε μέλη εἰς τὴν Ἀδελφότητα, (ἢτοι πέντε μέλη ἢ Γεροντία μαζί με τὴν Ἠγουμένην ὅταν ἡ Ἀδελφότητα ἀριθμοὶ 20 ἄτομα, ἔξ μελή ὅταν ἀριθμοὶ 25 ἄτομα κ.ἐξ.). Ὁ ἀριθμὸς τῆς Γεροντίας μαζί με τὴν Ἠγουμένην δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ τὰ δέκα (10) ἄτομα.

Τὰ μέλη τῆς Γεροντίας εἶναι ἰσόβια. Χηρευσάσης θέσεως τινος, ἐκ θανάτου ἢ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ οἰκειοθελοῦς ἐγγράφου παραιτήσεως, ἢ Γεροντία τῇ εἰσηγήσει τῆς Ἠγουμένης ἐκλέγει εἰς ἀντικατάστασιν, μίαν τῶν ἐναρέτων καὶ ἐμπείρων ἀδελφῶν ἐκ τῶν ἐχουσῶν ἐκκλησιαστικὴν μόρφωσιν καὶ παιδείαν τινὰ ἐγκύκλιον, ἡλικίαν δὲ τριάκοντα ἐτῶν καὶ ἄνω, ἀπαγορευομένης εἰς τοῦτο πάσης ἀναμίξεως τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν.

Τὰ μέλη τῆς πρώτης Γεροντίας αἰρεθῆσονται ὡς ἐξῆς:

Μίαν Προϊσταμένην θὰ ἐκλέξει ἢ Ἠγουμένη, μίαν ἢ Ἀδελφότης καὶ μίαν αἱ δύο Προϊστάμεναι μαζί με τὴν Ἠγουμένην.

Τὰ περὶ παύσεως τῆς Ἠγουμένης ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας. Τὰς δύο γραπτὰς συστάσεις πρὸς τὸ μέλος τῆς Γεροντίας, ἀναγκαίας πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς τῆς παύσεως, ποιεῖται ἢ Ἠγουμένη. Παραιτηθὲν ἢ παυθὲν μέλος τῆς Γεροντίας, δύναται νὰ ἐπανεκλεγῆ, ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι οἱ ὀδηγήσαντες εἰς τὴν παραίτησιν ἢ τὴν παῦσιν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 8

Περὶ ἐπιτροπῆς

Ἡ Ἐπιτροπὴ μετὰ τῆς Ἠγουμένης, συνεργαζόμεναι εἰς τὰς διοικητικὰς φύσεως ἐν γένει ὑποθέσεις, ἐπαγρυπνοῦσι καὶ ἐπιβλέπουσι πάσας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Κοινοβίου, ἔχοντες τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν ἐπὶ πάντων τῶν διακονημάτων. Διαφωνίας δὲ τυχὸν ἀναφουομένης μεταξύ Ἠγουμένης καὶ Ἐπιτροπῆς, ἀνατίθεται αὕτη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Γεροντίαν πρὸς λύσιν.

Τὸ γενικὸν ταμεῖον ἀνοίγεται καὶ πᾶσα εἴσπραξις καὶ πληρωμὴ ἐκτελεῖται ἐνώπιον καὶ τῶν τριῶν καταχωριζομένη ὑπὸ τῆς ταμίου εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐτήσιον βιβλίον. Ἐπίσης πᾶσα ἢ ἀλληλογραφία τῆς Μονῆς ἀνοίγεται ἐνώπιον αὐτῶν, ἀναγινώσκεται καὶ πρωτοκολλᾶται παρὰ τῆς γραμματέως. Ὡσαύτως καὶ πᾶσα ἢ ἐξερχομένη ἀλληλογραφία, ὑπογραφομένη ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης, σφραγίζεται ἐνώπιον αὐτῶν, οὐδενὸς ὑστερογράφου ἐπιτρεπομένου, ἀνευ τῆς γνώσεως καὶ τῶν τριῶν.

Ἄρθρον 9

Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ἀδελφότητος εἶναι τὸ ἀνώτατον διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ἔχει δικαίωμα ἀπεριορίστου ἐλέγχου ἐπὶ τῶν διοικητικῶν πράξεων τόσο τῆς Ἡγουμένης ὅσον καὶ τῆς Γεροντίας. Θεωρεῖται ἐν ἀπαρτία ἐφ' ὅσον εἶναι παρόντα τὰ 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος. Εἰς ἐκάστην σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος ἅπαντα τὰ μέλη ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν τὸν λόγον κατόπιν εὐλογίας καὶ νὰ διατυπώνουν τὴν γνώμην των με πνεύμα σεβασμοῦ καὶ πραότητος.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ἀδελφότητος συγκαλεῖται παρὰ τῆς Γεροντίας προτάσει τῆς Ἡγουμένης:

1. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εἰς ἐκάστην ἀδελφὴν διακόνημα, κατὰ τὴν 7ην Ἰανουαρίου.

2. Πρὸς ἐκλογὴν τῆς Ἡγουμένης.

3. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ ἑκτακτα γεγονότα θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικά.

4. Εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις, ὅταν τὸ αἰτήσωσι ἐγγράφως τὰ 2/3 τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος. Ἐὰν δὲ ἡ Γεροντία δὲν ἀνταποκριθῆ εἰς τὸ αἶτημα αὐτῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἐγγράφου, δύναται ἡ Ἀδελφότης νὰ συνέλθῃ αὐτοδικαίως μερίμνη τῆς πρώτης τῆ τάξεως τῶν αἰτουμένων τὴν σύγκλησιν ἀδελφῶν καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ αὐτῆς μερίμνη τῆς ἐπομένης ἀδελφῆς.

5. Ὅταν τοῦτο κρίνηται σκόπιμον, διὰ νὰ ζητηθῆ συμβουλευτικῶς ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ οἰουδήποτε ζητήματος.

6. Αἱ ἀποφάσεις θεμάτων ἀφορώντων εἰς τὸ σύνολον τῆς Ἀδελφότητος, λαμβάνονται κατόπιν συνεδριάσεως τῆς Ἀδελφότητος παρόντων τῆς Γεροντίσεως καὶ τοῦ Γέροντος τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἄρθρον 10

Περὶ μελῶν τῆς Ἀδελφότητος

Μέλη τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ἅπασαι αἱ ἀδελφαί, Μεγαλόσχημοι, καὶ Ρασοφόροι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ Μητρώα αὐτῆς καὶ ἐγκατα-

βιοῦσαι μονίμως ἐν αὐτῇ καὶ ἀποδεχόμενοι τὸν παρόντα ἐσωτερικὸν κανονισμόν.

1. Ἄπασαι αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ζῶσι ὡς αἱ θεαὶ ὑποθῆκαι διαγορεύουσι, ἤτοι ἐν εὐσεβείᾳ καὶ σωφροσύνῃ, ἐν φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐγκρατεῖᾳ, ἐν ὑπακοῇ καὶ φιλαδελφίᾳ, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐνότητι «ἵνα ὧσιν ἐν» ἐπιδιδόμεναι εἰς τὴν διηνεκὴν προσευχὴν καὶ διαφόρους πνευματικὰς ἀσκήσεις.

2. Νὰ ἐναγκαλισθοῦν τὴν πτωχείαν τοῦ πνεύματος, ἥτοι τὴν ταπεινῶσιν καὶ νὰ κόψουν ριζήδον τὰ οἰκεία θελήματα καὶ φρονήματα, ὀδεύουσαι ἀπαρεγκλίτως τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν.

3. Νὰ ἀσκοῦν ἀδιάκριτον ὑπακοὴν εἰς ὅσα προστάσσονται παρὰ τῆς Ἡγουμένης καὶ τοῦ πνευματικοῦ Πατρός, οἵτινες ἐπέχουσι τύπον Χριστοῦ.

4. Ὄφειλουν νὰ ἀποκαλύπτουν εἰς τὴν Ἡγουμένην ὅλους τοὺς λογισμοὺς, πράξεις καὶ διανοήματα μὴ κρύπτουσαι τὸ παραμικρόν. Διότι «οὐδὲν οὕτω βλάπτει τοὺς μοναχοὺς καὶ χαροποιεῖ τοὺς δαίμονας, ὡς τὸ κρύπτειν τοὺς ἰδίους λογισμοὺς».

5. Νὰ ἐξομολογοῦνται τακτικῶς εἰς τὸν πνευματικὸν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ νὰ κοινωνοῦν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

6. Αἱ ἀδελφαὶ ἀσκοῦν τὴν πρὸς ἀλλήλας ἀγάπην, ἀποκλειομένης παντελῶς τῆς μερικῆς φιλίας, τῶν ἀνωφελῶν συζητήσεων, ψιθυρισμῶν, νευμάτων, δυνατῶν γελῶτων, εὐτραπείας κ.λπ.

7. Νὰ τηροῦν τὰς μοναχικὰς ὑποσχέσεις περὶ παρθενίας, διατηροῦσαι ἑαυτὰς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦσαι ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

8. Ἐὰν καμμίαν φοράν, φθόνῳ τοῦ δαίμονος, προκύψῃ σκάνδαλόν τι μεταξύ δύο ἀδελφῶν, τότε ἀπαιτεῖται μεγίστη βία, ἵνα προλάβῃ ἢ μία διὰ μέσου τῆς σιωπῆς καὶ παύσῃ τὰς δικαιολογίας τὰς ὁποίας παρενεῖρει ὁ δαίμων τῆς ἐπαράτου φιλονεικίας καὶ νὰ ρίψῃ τὸ λάθος ἐπάνω της, δεδόσθω καὶ νὰ μὴ σφάλῃ, καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν ἄλλην: «εὐλόγησον, συγχώρησόν μοι διὰ τὸν Κύριον, διότι ὡς ἄφρων ἐλάλησα». Τοῦτο ὅμως νὰ τὸ προλάβῃ ἢ μικροτέρα· ὅταν ὅμως ἡ μικροτέρα φανῆ δύστροπος καὶ δὲν ἔχει ὑπ' ὄψει τὸ γνώθι σεαυτὸν, τότε ὡς φρονιμωτέρα ἢ ἄλλη ἄς πῆ τοῦτο ὅπως κερδήσῃ τὴν ἀδύνατον, καὶ τότε ἡ Ἡγουμένη κατὰ συνέπειαν ἄς κανονίξῃ τὴν ἄδικον, οὐδέποτε ὅμως νὰ ἐπιδύῃ ὁ ἥλιος ἀνευ τῆς προσηκούσης διαλλαγῆς.

9. Ἡ μοναχὴ δὲν πρέπει νὰ κάνει φατριασμοὺς καὶ διακρίσεις εἰς τὴν Ἀδελφότητα, συμφώνως μετὰ τὰς ἀσκητικὰς διατάξεις τοῦ Μ. Βασιλείου: «οὐ χρὴ ἐταιρείας δύο ἢ τριῶν ἀδελφῶν ἐν συστήματι ἀσκητικῷ γενέσθαι, οὐ γὰρ ἀγάπη τοῦτο, ἀλλὰ διαίρεσις».

10. Ἡ ἀδελφὴ στερεῖται τοῦ δικαίωματος ἰδίας περιουσίας λαμβάνουσα τὰ ἀπαραίτητα προσωπικὰ

είδη παρά τῆς Ἰ. Μονῆς. Δὲν δύναται νὰ δωρίζη τι εἰς ἐτέραν ἀδελφὴν ἢ συγγενικὰ πρόσωπα, ἢ πτωχοὺς ἢ ἐνδεεῖς. Δῶρα ἢ εὐλογίαι προερχόμεναι ἐκ συγγενῶν ἢ γνωστῶν προσώπων παραδίδονται εἰς τὸ Κοινόβιον. Πᾶσα περιουσία μοναχῆς, κτηθείσα μετὰ τὴν κουρὰν αὐτῆς (εἴτε ρασοευχὴ εἴτε μεγαλοσημία), περιέρχεται εἰς τὴν Μονὴν αὐτῆς, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἤθελε ἀποβίωση αὐτῆ ἄνευ ἀπολυτηρίου τῆς Μονῆς. Διὰ τὰ χρέη τῶν μοναχῶν οὐδαμῶς εὐθύνεται ἡ Ἰ. Μονὴ ἐφ' ὅσον ταῦτα συνήφθησαν ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας αὐτῆς.

11. Ἡ ἐνδυμασία καὶ ἡ ὑπόδησις τῶν μοναχῶν εἶναι ὁμοίομορφος καὶ ἀπλῆ ἀποκλειομένης τῆς χρήσεως πολυτελῶν εἰδῶν.

12. Ἐπισκέψεις ἀδελφῶν εἰς κελλία ἄλλων ἀδελφῶν ἄνευ εὐλογίας δὲν ἐπιτρέπονται.

13. Εἰς τὰ κελλία τῶν μοναχῶν ἀπαγορεύεται ἡ ὑπαρξὶς τηλεφωνικῶν καὶ ραδιοφωνικῶν συσκευῶν καὶ βιβλίων κοσμικῶν. Τὰ βιβλία ποὺ θὰ μελετᾶ ἡ ἀδελφὴ πρέπει νὰ καθορίζονται ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης.

14. Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ τηροῦν τὴν ἱεραρχίαν εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις. Αἱ μικρότεροι νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ σέβονται τὰς μεγαλύτερας, αἱ δὲ μεγαλύτεροι νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ συμπαρίστανται θετικῶς εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικρότερων. Ἡ σειρά τῶν ἀδελφῶν εἶναι: Μεγαλόσχημοι - Ρασοφόροι - Δόκιμοι. Μεταξὺ μοναχῶν προηγεῖται ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς.

15. Δὲν ἐνεργοῦσι τίποτε ἄνευ εὐλογίας ἢ δὲν πράττουν τι ἀντίθετον πρὸς τὴν γνώμην τῆς Ἠγουμένης.

16. Αἱ ἀδελφαὶ εἶναι ἴσαι μεταξὺ των, μηδὲ τῆς Ἠγουμένης ἐξαιρουμένης, ἥτις κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον εἶναι πρώτη μεταξὺ ἴσων.

17. Ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς Ἰ. Μονῆς καὶ τὴν περιουσίαν, ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει νὰ σέβεται, νὰ προσέχη καὶ νὰ διαχειρίζεται καλῶς.

18. Αἱ μοναχαὶ δὲν παρευρίσκονται εἰς χαρούμενα γεγονότα τῶν οἰκείων των, ὡς αἰεὶ πενθοῦσαι κατὰ Θεόν.

19. Δὲν ἀποκαλύπτουν τίποτε εἰς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἀδελφότητα οὔτε μεταδίδουν εἰς τὰς ἀδελφὰς ιδέας ἢ γεγονότα τοῦ ἐξω κόσμου παρά μόνον κατόπιν εὐλογίας.

20. Ἡ ἀλληλογραφία καὶ τὰ τηλεφωνήματα τῶν μοναχῶν πραγματοποιοῦνται μὲ γνώσιν τοῦ περιοχόμενου ἀπὸ τὴν ἡγουμένην.

21. Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν δέον ὅπως ἐπικρατῆ σιωπῆ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακονημάτων καὶ κατὰ τὸν ἐλεύθερον χρόνον των, πρὸς καλλιέργειαν τῆς νοερᾶς προσευχῆς.

22. Κεκαρμένη ἀδελφὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀδελφότητος, διότι διὰ τῆς κουρᾶς

δημιουργεῖται δεσμὸς αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος. Ἀδελφὴ ἐγκαταλείπουσα τὴν Ἰ. Μονὴν οἰκειοθελῶς, γίνεται ἐκ νέου δεκτὴ διὰ μίαν μόνον φορὰν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γεροντίας, ἀπόλλυσι ὅμως τὴν ἱεραρχικὴν τῆς σειρὰν καὶ λαμβάνει τὴν τελευταίαν τῆς τάξεώς της θέσιν. Ἴνα ἀπέλθῃ ὀριστικῶς ἀδελφὴ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐγγραφῆ εἰς ἄλλην Μοναστικὴν Ἀδελφότητα, δέον ὅπως, συγκαταθέσει καὶ προτάσει τῆς Γεροντίας, λάβῃ κανονικὸν Ἀπολυτήριο παρά τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. (Τὸ ἀνάλογον ἰσχύει καὶ περὶ ἀδελφῆς ἄλλου Μοναστικοῦ Καθιδρύματος ἐπιθυμοῦσης νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἰ. Μονὴν, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον καὶ πάλιν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ συγκατατεθῆ εἰς τὴν εἰσδοχὴν αὐτῆς ἡ Γεροντία). Εἰς τὴν ἀπερχομένην ἀδελφὴν ἡ Γεροντία ὀφείλει νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως λάβῃ μεθ' ἑαυτῆς ἅπαντα τὰ εἶδη προσωπικῆς χρήσεως (ἱερὰς εἰκόνας, βιβλία, ἐνδύματα, σκεπάσματα, σκευὴ κ.λπ.) ἅτινα αὐτῆ εἰσήγαγε κατὰ τὴν ἔλευσιν αὐτῆς εἰς τὴν Ἰ. Μονὴν. Ἡ ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ἐπιστροφή περιουσιακῶν στοιχείων, μεταβιβασθέντων παλαιότερον ὑπ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἰ. Μονὴν, ἢ ἡ καταβολὴ οἰασδῆποτε ἀποζημιώσεως δι' αὐτά, ἐναπόκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τῆς Γεροντίας, τῆς ἀπερχομένης οὐδὲν δικαίωμα ἐχούσης ἐπ' αὐτῶν, ἀποτελούντων ἤδη περιουσίαν τῆς Ἰ. Μονῆς.

23. Ἡ ἐξοδος ἐκ τῆς Ἰ. Μονῆς μιᾶς ἀδελφῆς ἐπιτρέπεται μόνον διὰ λόγους ὑγείας ἢ δι' ἀνάγκας τοῦ Κοινοβίου, παρατείνεται δὲ ἡ παραμονὴ ἐκτὸς τῆς Ἰ. Μονῆς μέχρι τριῶν ἡμερῶν κατόπιν προφορικῆς ἀδείας τῆς Ἠγουμένης καὶ πέραν τῶν τριῶν ἡμερῶν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γεροντίας. Αἱ ἐξερχόμενοι δὲ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὀφείλουσι νὰ συμπεριφέρωνται ὡς ἀρμόζει εἰς μοναχάς, μὲ τὴν συνείδησιν ὅτι ὑπηρετοῦν τὴν ἀδελφότητα, κινούμενοι πάντοτε μὲ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἠγουμένης.

24. Ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἀδελφῶν μετὰ συγγενικῶν προσώπων ἢ ἐπισκεπτῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἠγουμένης καὶ δι' ὠρισμένον χρόνον. Ὅταν χρειασθῆ αἱ ἀδελφαὶ νὰ συνεργασθῶσι μεταξὺ των εἴτε ἐκ τοῦ διακονήματος εἴτε κατὰ προσταγὴν τῆς Ἠγουμένης, νὰ συμπεριφέρωνται ἢ μία μετὰ τῆς ἄλλης μετ' ἄκρας συστολῆς καὶ εὐλαβείας, περιοριζόμενοι εἰς ἃ δεῖ εἰπεῖν. Ἡ σιωπῆ ὅμως αὐτῶν νὰ γίνηται μετὰ πλήρους ἀγάπης καὶ οὐχὶ μετὰ σκυθρωπότητος καὶ περιφρονησεως.

25. Αἱ ἀδελφαὶ προσφωνοῦσι τὴν Ἠγουμένην διὰ τῆς ὀσιακῆς ἐπωνυμίας «Γερόντισσα», μεταξὺ των δὲ προσφωνοῦνται μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «ἀδελφὴ» καὶ τὸ ὄνομα ἐκάστης.

Ἄρθρον 11

Περὶ δοκίμων μοναχῶν

Ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἰσέλθῃ ὡς δόκιμος εἰς τὴν Ἰ.

Μονήν, ἵνα βραδύτερον καταστή μέλος αὐτῆς:

1. Δέον ὅπως εἶναι Ὀρθόδοξος χριστιανή.

2. Νὰ ἔχη νόμιμον ἡλικίαν. Ἐὰν ἡ προσερχομένη ἔχη ἡλικίαν μικροτέραν τῆς νομίμου, ἀπαιτεῖται ἐγγραφὸς συγκατάθεσις τοῦ ἀσκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν.

3. Ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀποβολὴ τῶν δοκίμων ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν καὶ ἀνεξέλεγκτον ἀρμοδιότητα καὶ κρίσιν τῆς Γεροντίας.

4. Δὲν γίνεται δεκτὴ εἰς τὴν Ἀδελφότητα ὡς δόκιμος, διανοητικῶς ἢ ψυχικῶς ἀσθενής. Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δοκιμασίας, ἀποδειχθῇ ὑπαρξίς ψυχοπαθείας, αὐτοδικαίως ἀποπέμπεται τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὰ ἀποφευχθῶν τυχόν προβλήματα εἰς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν αὐτῆς.

5. Νὰ προηγηθῇ ἰκανὸς χρόνος ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Ἡγουμένης, τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς πρὸ τῆς εἰσόδου αὐτῆς εἰς τὴν Ἱ. Μονήν ὡς δοκίμου, κατὰ τὸν Μ. Βασιλεῖον: «Μὴ ἀδοκιμάστως τοῦτο ποιεῖτω, ἀλλὰ μᾶλλον προγυμναζέτω ἑαυτὸν πρὸς εὐδοκίμησιν ὑπομονῆς, θλίψεων, σωματικῶν καὶ πνευματικῶν».

6. Ἡ δοκιμασία διαρκεῖ τουλάχιστον ἐπὶ τριετίαν. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις περὶ ὧν προβλέπει ὁ Ε΄ κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου δύναται νὰ συντηθῇ ἢ νὰ παραταθῇ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Γεροντίας.

7. Ἡ Ἀδελφότης ἀναλαμβάνει τὴν διατροφὴν τῆς δοκίμου καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν ὅλων τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητόν νὰ προσκομίσῃ χρήματα, κτήματα, ἢ ἄλλα ἀγαθά.

8. Ἡ ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ Δοκιμολόγιον παραδίδει πάντα τὰ ἑαυτῆς ὑπάρχοντα πρὸς φύλαξιν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος, εἰς τρόπον ὥστε, ἐὰν πρὸ τῆς ρασσοφορίας τῆς ἤθελεν ἀπέλθῃ ἢ ἀποβληθῇ τῆς Μονῆς, νὰ μὴν ἔχη οὐδεμίαν οικονομικὴν ἀξίωσιν πέραν τῶν ὅσων ἐκείνη κατέθεσεν εἰς εἶδος ἢ εἰς χρήμα.

9. Δόκιμος μοναχή, ἐὰν ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἱ. Μονήν, γίνεται ἐκ νέου δεκτὴ, ἐφ' ὅσον τὸ ἀποφασίσῃ ἡ Γεροντία τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ἀπόλλυσιν τὴν σειρὰν τῶν πρεσβειῶν, εἶναι δὲ ὡς νὰ ἄρχεται ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν δοκιμὴν.

10. Μετὰ τὴν κανονικὴν δοκιμασίαν ἡ δόκιμος μοναχὴ προτάσει τῆς Ἡγουμένης καὶ τοῦ Πνευματικοῦ, ἀποφάσει τῆς Γεροντίας, ἐγκρίσει δὲ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, προχειρίζεται εἰς ρασσοφόρον. Ἡ κοῦρὰ δοκίμου εἰς ρασσοφόρον τελεῖται κατὰ τὴν διάρκειαν ὀλονυκτίου ἀγρυπνίας.

11. Αἱ δόκιμοι μοναχαὶ ὡς μὴ οὔσαι μέλη τῆς Ἀδελφότητος, δὲν παρίστανται εἰς τὰς συνάξεις αὐτῆς, ἢ καὶ ἂν ἀδεία τῆς Γεροντίας παραστῶσι, δὲν ἔχουσι δικαίωμα ψήφου παρὰ μόνον δικαίωμα ἀκροάσεως. Ἡ δόκιμος καθίσταται μέλος τῆς Ἀδελφότητος μόνον διὰ τῆς μοναχικῆς κοῦρᾶς.

12. Αἱ δόκιμοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας των, διὰ τὰ καταρτισθῶν εἰς τὴν ὑπακοήν, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ταπεινώσιν, ἐκτελοῦν διάφορα διακονήματα σύμφωνα μετὰ τὰς ἐντολὰς τῆς Ἡγουμένης.

13. Ἡ δόκιμος κατὰ τὸ διάστημα τῆς δοκιμασίας φέρει τὴν ὑπὸ τῆς Γεροντίας κεκανονισμένην ἐνδυμασίαν.

14. Ἡ δόκιμος ἐνημερώνεται διὰ τὸν κανονισμόν τῆς λειτουργίας τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ὁμολογεῖ τὴν πιστὴν τήρησιν αὐτοῦ.

15. Ἐὰν ἡ δόκιμος ἀποδειχθῇ ἀνυπάκουος, σκανδαλοποιός, κατήγορος καὶ μὴ δυναμένη νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς, καὶ εἶναι ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως, ἀποβάλλεται τῆς Ἀδελφότητος, «ὥστε ἀζήμιον τὴν πείρα τῆ Ἀδελφότητι γίνεσθαι».

16. Ἡ δόκιμος ὀφείλει νὰ ἐξαγορεύῃ τακτικῶς καὶ εἰλικρινῶς τοὺς λογισμοὺς τῆς εἰς τὴν Ἡγουμένην, νὰ ἐργάζεται μετὰ ζήλου καὶ ὑποταγῆς εἰς πάντα τὰ διακονήματα καὶ νὰ ὑποτάσσεται μετὰ σεβασμοῦ τόσον εἰς τὴν Ἡγουμένην, ὅσον καὶ εἰς πάσας τὰς ἀδελφάς. Ἀκόμη νὰ εἶναι πρόθυμος νὰ θέτῃ μετάνοιαν καὶ νὰ ζητῇ συγχώρησιν διὰ πᾶσαν παρακοὴν ἢ παράβασιν. Δόκιμος ποῦ δὲν σπεύδει ἐν ταπεινώσει νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν καὶ νὰ συνδιαλλαγῇ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν, δὲν κρατεῖται εἰς τὴν Ἀδελφότητα.

Ἄρθρον 12

Λατρευτικὴ ζωὴ - Τράπεζα

Εἰς τὰς κοινὰς ἐν γένει Ἀκολουθίας, τοῦ Ὁρθρου, τῶν Ὁρῶν, τῆς Θείας Λειτουργίας, τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τοῦ Ἀποδείπνου, ὀφείλουσιν ἅπασαι αἱ ἀδελφαί, ἐκτὸς ἀσθενείας ἢ κατόπιν εὐλογίας διὰ τινὰ ἐργασίαν, κρουομένου τοῦ ταλάντου νὰ τρέχωσι προθύμως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔχουσαι τὴν ἐγκριτωτέραν μοναχὴν τυπικάρισσαν. Αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσέρχωνται ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ εἰς πάσας τὰς Ἀκολουθίας, ἐν εὐσχήμῳ περιβολῇ, ἀκροώμεναι, μετὰ κατανύξεως, σεμνότητος, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ, ὡς ἐμπρέπει εἰς τὴν ἱερότητα τῆς λατρείας καὶ τοῦ χώρου. Ἡ ἀνεὺ λόγου ἀπουσιάζουσα ἢ βραδέως προσερχομένη κανονίζεται δι' ἐπιτιμίου ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης, ἥτις περιέρχεται τὸν ἱερόν Ναόν καὶ παρατηρεῖ ἐὰν παρευρίσκωνται ἅπασαι αἱ μοναχαί. Ἐπίσης ἀπαραίτητον εἶναι νὰ λάβῃ ἡ ἀδελφὴ εὐλογίαν παρὰ τῆς Ἡγουμένης διὰ νὰ ἐξέλθῃ καὶ διὰ παραμικρὰν αἰτίαν τοῦ Ναοῦ.

Αἱ Ἀκολουθίαι δέον ὅπως ἀναγινώσκωνται καὶ ψάλλωνται εὐκρινῶς, αἱ δὲ ἀδελφαὶ φροντίζουν ἵνα βιώνουν τὰ νοήματα αὐτῶν μετὰ τοῦ νοοῦ καὶ τῆς καρδίας των, ὥστε νὰ εἶναι ἡ λατρεία αὐτῶν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Αἱ Ἀκολουθίαι τελοῦνται κα-

τὰ τὸ Ἀγιορειτικὸν Τυπικὸν ὅπως παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Κτήτορος καὶ Πνευματικοῦ, Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλίππου Ἀβραμίδη, οὐδεμιᾶς τροποποιήσεως ἐπιτρεπομένης.

Ὁ προσωπικὸς κανὼν ἐκάστης ἀδελφῆς καθορίζεται βάσει τῶν μοναχικῶν κανόνων ὑπὸ τοῦ Γέροντος τῆς Μονῆς.

Μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀποδείπνου, ἀποσύρονται αἱ ἀδελφαὶ εἰς τὰ κελλία των ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπαγορεύεται πᾶσα κίνησις, ὁμιλία καὶ συνάθροισις εἰς τὰ κελλία.

Αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ μετέχουν εἰς τὰς νηστείας τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἀπέχουν τῆς κρεωφαγίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ νὰ γίνεταὶ Ἀνάγνωσις καθ' ἣν ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ νὰ ἐσθίωσι μετ' ἐπιμελείας καὶ σιωπῆς, βλέπουσαι ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ἀκροώμεναι μετ' εὐλαβείας τὴν ἱεράν ἀνάγνωσιν. Ἡ ἀνάγνωσις δέον νὰ γίνεταὶ ἀπὸ τοὺς βίους καὶ ἐγκώμια τῶν τῆς ἡμέρας Ἀγίων, ἐκ τῶν κειμένων τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τὰ Κυριακοδρόμια τοῦ Θεοτόκου. Μόνον κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἠγουμένης δύναται μία ἀδελφὴ διὰ λόγους ἀσθενείας ἢ ἀναγκαίας ἐργασίας νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς Τραπέζης.

Ἄρθρον 13

Περὶ μετοχίων καὶ περιουσίας τῆς Μονῆς

1. Περιουσία θεωρεῖται:

α) Ἡ περιβαλλομένη ὑπὸ τῆς περιφράξεως ἀγροτικῆ ἔκτασις, ἥτις ἤθελε περιέλθῃ εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς, εἴτε διὰ παραχωρήσεως εἴτε δι' ἀγορᾶς. Ἡ τοιαύτη ιδιόκτητος μοναστηριακὴ ἔκτασις εἶναι ἀναπαλλοτρίωτος εἰς τὸ διηνεκές.

β) Τὰ περιερχόμενα εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱ. Μονῆς ἐξ ἀγορᾶς ἀκίνητα ἢ ἀγροτικαὶ ἐκτάσεις μακρὰν τῆς Ἱ. Μονῆς εὐρισκόμενα, τὰ ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν δωρούμενα ἀκίνητα ἢ κτήματα, τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὴν κυριότητα τῶν ἀδελφῶν καὶ περιελθόντα εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς. Τὰ παραπάνω δύνανται κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γεροντίας νὰ ἐκποιηθῶσι ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐὰν ἄλλως δὲν ὀρίξῃ ὁ δωρητής.

2. Ἡ Ἱ. Μονὴ δύναται προτάσει τῆς Γεροντίας, καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀδελφότητος, νὰ ἰδρύσῃ Μετόχια ἐν μὲν τῇ αὐτῇ ἐκκλησιαστικῇ περιφερείᾳ μετὰ συγκατάθεσιν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, ἐν ἑτέρᾳ δὲ κατὰ συγκατάθεσιν τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου.

3. Πάν ὅ,τι ἰσχύει, συμφώνως τῷ παρόντι Κανονισμῷ, διὰ τὴν κυρίως Ἱεράν Μονήν, ἰσχύει ἀπαράλλaktως καὶ διὰ τὰ Μετόχια αὐτῆς. Ἡ Ἱ. Μονὴ καὶ τὰ Μετόχια ἀπαρτίζουν ἐν ἀδιαίρετον ὅλον καὶ ἔχουσι ἀπολύτως ἐνιαίαν νομικὴν ὑπόστασιν. Τόσον ἀπὸ νομικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς (ιεροκα-

νονικῆς) πλευρᾶς, τὰ Μετόχια λογίζονται ὡς ἕδαφος τῆς κυρίως Μονῆς.

Ἄρθρον 14

Ἐπιτίμια πρὸς ἀδελφὰς καὶ δοκίμους

Αἱ συνήθεις ἐπιβαλλόμεναι ποινὰι κυμαίνονται ὡς ἀκολουθῶς:

1. Νουθεσία κατ' ἰδίαν.

2. Ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Γεροντίας.

3. Ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

4. Κομποσχοίνιον ἢ γονυκλισίας, στέρησις Θείας Κοινωνίας μέχρι διαστήματος 20 ἡμερῶν. Διὰ μεγαλύτερον διάστημα ἀποφασίζει ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱ. Μονῆς, κατόπιν ἀναφορᾶς εἰς τὸν ἴδιον.

5. Ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς κοινῆς τραπέζης, μέχρι διαστήματος ἐνὸς μηνός.

6. Ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς κοινῆς τραπέζης ἐπὶ διάστημα μείζον τοῦ μηνός.

7. Παῦσις ἐκ τοῦ διακονήματος καὶ ἀνάθεσις ἄλλου κατωτέρου.

8. Ὑποβιβασμὸς εἰς τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν προσωρινὸς ἢ μόνιμος.

9. Ἀργία μέχρις ἕξ μηνῶν ἀπὸ τῶν καθηκόντων τῆς Ἠγουμένης ἢ μέλους τῆς Γεροντίας.

10. Παῦσις ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ μέλους τῆς Γεροντίας μετὰ τρεῖς ἀδικαιολογήτους ἀπουσίας ἐκ τῶν συνάξεων τῆς Γεροντίας.

11. Προσωρινή, μέχρις ἕξ μηνῶν ἀποβολὴ ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς, καὶ ἀποστολὴ εἰς ἕτερον μοναστικὸν καθίδρυμα, ὀριζόμενον ὑπὸ τῆς Γεροντίας.

12. Ὅριστικὴ ἀποβολὴ ἐκ τῆς Μονῆς, εἰς περιπτώσιν σοβαρᾶς παρεκτροπῆς, τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.

13. Βαρύτερον τῶν ἀνωτέρω ἐπιτίμιον δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ μόνον ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος, βάσει τοῦ νόμου περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων.

Αἱ ποινὰι 1,2,3,4,5, ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης. Αἱ ὑπ' ἀριθ. 6,7,8, ὑπὸ τῆς Γεροντίας. Αἱ ὑπ' ἀριθ. 9,10, ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὀριζόμενα, ἥτοι διὰ πλειοψηφίας τῶν 3/4 τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν. Αἱ ὑπ' ἀριθ. 11,12, ἂν μὲν πρόκειται περὶ ἀδελφῆς, ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν, ἂν δὲ πρόκειται περὶ δοκίμου ὑπὸ μόνης τῆς Γεροντίας. Ἡ ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐπιβολὴ τῶν ὑπ' ἀριθ. 9,10,11,12 ποινῶν μετὰ τῆς αἰτιολογίας αὐτῶν ἀναγγέλεται ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον. Πρὸ τῆς ἐπιβολῆς οἰσθδήποτε ποινῆς, δέον νὰ ἀκουσθῇ ἡ πρᾶξις ἥτις δύναται εἰς τὰς περιπτώσεις 6-12 νὰ ὑποβάλλῃ καὶ γραπτῶς τὴν ἑαυτῆς ἀπολογίαν, καλουμένη πρὸς τοῦτο ἐγγράφως ὑπὸ τῆς Γεροντίας πρὸ πέντε ἀκεραίων ἡμερῶν τουλάχιστον. Ἡ ὑπόδικος ἀδελφὴ

μετέχει μὲν τῆς διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὑπερασπίζει ἐαυτὴν, ἀπέχει ὅμως τῆς ψηφοφορίας. Ἄν ἢ ἐν λόγῳ ἀδελφῆ ἀπουσιάσῃ, ἔστω καὶ ἀδικαιολογήτως, ἀναβάλλεται ἡ σύναξις τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὀρίζεται νέα. Ἐὰν καὶ πάλιν ἀπουσιάσῃ, ἡ δὲ ἀπουσία αὐτῆς δὲν ὀφείλεται εἰς ἀσθένειαν ἢ ἄλλους σοβαροὺς λόγους, δικάζεται ἐρήμην. Αἱ τιμωρηθεῖσαι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 ποινῆς στεροῦνται, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ποινὴ αὐτῶν, τοῦ δικαιώματος παραστάσεως καὶ ψηφοφορίας κατὰ τὰς συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος. Αἱ τοιαῦται ἐν οὐδεμιᾷ ἀπολύτως περιπτώσει λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἀρίθμησιν τοῦ συνόλου τῶν μελῶν, ὡσὰκις ἐξετάζεται ἡ ὑπαρξὶς ἀπαρτίας ἐν οἰαδήποτε συνάξει τῆς Ἀδελφότητος. Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀπαρτίας γίνεται πάντοτε μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐν λόγῳ ἀδελφῶν ἐκ τοῦ γενικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἡ ἐπιβολὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 ποινῆς συνεπάγεται αὐτομάτως διαγραφὴν τοῦ μέλους ἐκ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱ. Μονῆς. Τὰ ὀριζόμενα τόσον διὰ τὰ εἶδη προσωπικῆς χρήσεως, ὅσον καὶ διὰ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς ἀποχωρούσης, ἰσχύουν ἀπολύτως καὶ διὰ τὴν ἀποβαλλομένην ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς ἀδελφῆν.

Κίνητρον τῶν ἐπιτιμίων πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια, μὲ τελικὸν σκοπὸν τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν τοῦ πάσχοντος μέλους.

Ἄρθρον 15

Περὶ σφραγίδος

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ κέκτηται ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα, ἔχουσαν ἐν τῷ μέσῳ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πέριξ δὲ αὐτῆς ἀναγράφουσαν τὴν φράσιν ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ ΧΡΥΣΟΚΑΣΤΡΟΥ.

Ἄρθρον 16

Ὑπογραφή ἐγγράφων

Τὰ ἐγγραφα τῆς Ἱ. Μονῆς ὑπογράφει ἡ Ἡγουμένη, θέτουσα κάτω τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς τὴν φράσιν: «καὶ αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί».

Εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ τῆς Γεροντίας ἀναγράφεται ἡ ἡμέρα καὶ ὁ τόπος τῆς συνάξεως, τὰ ὀνόματα τῶν παρόντων, τὰ θέματα ἐν λεπτομερεῖα καὶ αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις. Τὰ πρακτικὰ ὑπογράφονται ὑφ' ἀπάντων τῶν παρόντων. Αἱ μὴ ὑπογράψασαι τὰ πρακτικὰ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος συμμετοχῆς εἰς τὰς συνά-

ξεις τῆς Ἀδελφότητος διὰ χρονικὸν διάστημα ποῦ θὰ ὀρίσει ἡ Γεροντία.

Ἄρθρον 17

Διακονήματα

Τὸ διακόνημα ἔχει ἀποκλειστικὸν καὶ μόνον σκοπὸν τὴν μοναχικὴν τελείωσιν τῶν ἀδελφῶν, τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν. Εἰσηγήσει τῆς Ἡγουμένης καὶ ἀποφάσει τῆς Γεροντίας τὰ διακονήματα ἀλλάσσουν τὴν 7ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους. Εἰς τινὰ τούτων δύναται αἱ ἀδελφαὶ νὰ παραμείνουν ἐπὶ πλείονα ἔτη. Εἰς περιπτώσιν ἀσθενείας, ἀδυναμίας ἢ ἀγνοίας, δύναται ἡ Γεροντία τῆ εἰσηγήσει τῆς Ἡγουμένης νὰ ἀλλάξῃ τὸ διακόνημα τῆς ἀδελφῆς εἰς οἰονδήποτε χρόνον.

Ἐκάστη ἀδελφῆ ὀφείλει νὰ ἐπιτελεῖ τὸ εἰς αὐτὴν ἀνατιθέμενον διακόνημα μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ προθυμίας ὡς ὑπηρετοῦσα τὸν Κύριον. Οὐδὲν διακόνημα εἶναι ἰσόβιον καὶ ἀναπόσπαστον. Ἡ ἀσκησις τοῦ διακονήματος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται ἀφορμὴ ὥστε αἱ ἀδελφαὶ νὰ ἀπουσιάζουν ἐκ τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν. Ἄρνησις ἀδελφῆς εἰς ἐκτέλεσιν ἀνατιθεμένου διακονήματος, ἀδικαιολόγητος κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγουμένης, σημαίνει ἀνυπακοήν.

Ἐὰν ἀδελφῆ τις παρατηρήσῃ ἀμέλειαν ἢ κακὴν λειτουργίαν εἰς ἐν διακόνημα, δὲν δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ ἢ ἰδίᾳ εἰς διόρθωσιν αὐτῆς, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ ταύτην εἰς τὴν Ἡγουμένην ἢ τὴν ἀναπληρώτριαν αὐτῆς. Μοναχὴ παραβαίνουσα τὸν κανόνα τούτον καὶ δημιουργοῦσα ἐριδας ἢ παρατηρήσεις κανονίζεται δι' ἐπιτιμίου. Ἡ ὑπεύθυνος διακονήματος, ἐπεμβαίνει μόνον εἰς ὅ,τι εἶναι σχετικὸν μὲ τὸ διακόνημα. Διὰ ὅτιδήποτε ἄλλον, ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἡγουμένην ἣτις ἐνεργεῖ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς. Εἰς τὰς κοινὰς συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος, συζητεῖται ἡ λειτουργία τῶν διακονημάτων καὶ ἐὰν ἐκφραστοῦν παράπονα, δύναται ἡ Γεροντία νὰ ἀλλάξῃ τὸν ρυθμὸν, τὸ πρόγραμμα ἢ καὶ τὰς ὑπευθύνους τῶν διακονημάτων.

Τὰ διακονήματα εἶναι:

1. *Τῆς Γραμματέως.* Ἡ Γραμματεὺς διευθύνει τὸ Γραφεῖον μόνῃ ἢ μετὰ βοηθοῦ διοριζομένης καὶ ταύτης ὑπὸ τῆς Συνάξεως. Ἐνεργεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἀναγινώσκει πᾶν εἰς τὴν Μονὴν εἰσερχόμενον ἔγγραφο, ἐνώπιον τῆς Ἡγουμένης καὶ τῶν Ἐπιτρόπων, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ κατόπιν εἰς τὸ Γραφεῖον ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην. Συντάσσει τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριῶν, παρακαθημένη εἰς αὐτὰς μετὰ δικαιώματος ψήφου ἐὰν εἶναι προϊσταμένη, εἰσηγείται τὰς ἐπιστολάς καὶ τὴν τρέχουσαν ὑπηρεσίαν,

κρατεῖ ἐπιμελῶς καὶ ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου, τὸ Μοναχολόγιον καὶ τὸ Δοκιμολόγιον. Διατηρεῖ τὸ ἀρχεῖον τοῦ Γραφείου, τοὺς κώδικας τῶν πρακτικῶν, συντάσσει τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα καὶ ἐν γένει ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν τοῦ Γραφείου. Ἐὰν δὲν εἶναι προϊσταμένη παρακάθηται εἰς τὰς Συνάξεις χωρὶς δικαίωμα ψήφου καὶ συμμετοχῆς εἰς τὰς συζητήσεις. Δέον ὅπως τὴν διακρίνει ἢ ἐχεμύθεια καὶ ἢ ὑπευθυνότης.

2. *Τῆς Οἰκονόμου.* Ἡ Οἰκονόμος τῆς Ἱ. Μονῆς ἐπιλαμβάνεται τῶν θεμάτων τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῆς Ἀδελφότητος, ἐπιβλέπει τὰς ἐργασίας τοῦ κοινοβίου καὶ φροντίζει διὰ τὴν προμήθειαν καὶ διαφύλαξιν τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν αὐτοῦ. Τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία, τὰ βιβλία ἀποθήκης, κειμηλίων, ἀπογραφῆς τῆς κινήτης περιουσίας καὶ κτηματολογίου τῆς Ἱ. Μονῆς, τῶν παρεκκλησιῶν καὶ μετοχίων αὐτῆς ὡς καὶ τὰ παραστατικά ἔγγραφα.

3. *Τῆς Ἐκκλησιάρχου.* Ἡ Ἐκκλησιάρχης ἐπιμελεῖται τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, προετοιμάζει τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, διακονεῖ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος τὸν Λειτουργὸν μὲ σεβασμόν, φόβον Θεοῦ καὶ χερουβικὸν δῶος σύμφωνα μὲ τὰ τυπικὰ τῆς Ἐκκλησίας συνεννοουμένη μετὰ τῆς τυπικαρίσεως. Ὅφειλε νὰ εἶναι ἄγρυπνος φρουρὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν εὐθυνομένη διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν αὐτῶν.

4. *Τῆς Ἀρχονταρίσεως.* Εἰς τὸ ἀρχονταρῖκιον νὰ ὑπηρετῆ ἀδελφὴ διακρινομένη ἐπ' ἀρετῆ καὶ σταθερότητι βίου. Ἡ ἀρχονταρίσσα μὲ εὐγένειαν, καλωσύνην, σύνεσιν, σοβαρότητα καὶ ἀγάπην ὀφείλει νὰ δέχεται καὶ νὰ διακονῆ πάντα ξένον ξενιζόμενον ἐν τῇ Μονῇ, μιμουμένη τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, ὅστις πάντα διερχόμενον τῆς σκηνῆς του προσεκύνει καὶ παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Εἰσερχομένου δὲ τούτου, ἀπέπλυνέ του τοὺς πόδας καὶ ἐξένιζε μετὰ τοιαύτης προθυμίας, ὥστε καὶ τὸν Θεὸν ἐπιθυμήσαι τῆς ξενίας του παρεκίνησε.

5. *Τῆς Μαγειρίσεως.* Ἡ μαγειρίσσα ὀφείλει νὰ παρασκευάζῃ τὰ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ὀριζόμενα φαγητά, πεποιθῖα, ὅτι παρασκευάζῃ ταῦτα δι' ἀδελφὰς κοπιῶσας καὶ ἐργαζομένας νυχθημερόν.

6. *Τῆς Τραπεζαρίσεως.* Ἡ τραπεζαρίσσα ὑπηρετεῖ εὐσυνειδήτως εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐτοιμάζει τὴν τράπεζαν κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν τοῦ φαγητοῦ, καὶ ἐπιμελεῖται τῆς τραπέζης μετὰ τὸ φαγητόν. Βοηθεῖ τὴν μαγειρίσσαν ὡσὰκς αὕτη τὴν καλέσει.

7. *Τῆς Τυπικαρίσεως.* Ἡ τυπικαρίσσα ὑποχρεοῦται νὰ διευθύνῃ καὶ καθορίζῃ τὰς καθ' ἡμέραν ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας, μὴ παρεκκλίνουσα τῶν τυ-

πικῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, μήτε ἀφαιροῦσα, μήτε προσθέτουσα οὔτε ἐν ἰώτα.

Τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως οὔσης ἔργον τῶν θείων ἀγγέλων, ἰσαγγελον διακονίαν δέον νὰ λογίζεται αὐτὴν ἢ τυπικαρίσσα, καὶ δέον ὅπως ἐπαγρυπνῇ ἐν ταῖς νυχθημερόν ἀκολουθείαις καὶ προλαμβάνῃ πᾶσαν χασμωδίαν ἢ ἀταξίαν. Νὰ κανονίζῃ τὰ τῶν ἀναγνώσεων τῆς ἀκολουθίας καὶ τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ νὰ ὀρίζῃ τὰς πρὸς ἀνάγνωσιν ἀδελφὰς, αἱ ὁποῖαι ὀφείλουσιν ἀπροφασίστως νὰ ἀποδέχωνται τὴν πρόσκλησιν. Διὰ πᾶσαν παράτυπον διαταγὴν τῆς, θὰ δίδῃ λόγον πρῶτον εἰς τὴν Ἡγουμένην καὶ Ἐπιτρόπους καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Σύναξιν. Αἱ τυχόν ἀταξίαι ὑπὸ τῆς τυπικαρίσεως μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν συνεπάγονται τὴν παῦσιν ἐκ τοῦ διακονήματος. Εἰς πᾶσαν ἀπορίαν τῆς θὰ ἐρωτᾷ τὴν Ἡγουμένην. Ἐπ' οὐδεμιᾶ δὲ περιπτώσει δύναται νὰ γίνῃ πρόσθεσις ἢ ἀφαίρεσις τῶν ὑπὸ τῶν Τυπικῶν ὀριζομένων εἴτε ὑπὸ τῆς τυπικαρίσεως, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης, ἀνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως καὶ ὑπογραφῆς τοῦ σχετικοῦ Πρακτικοῦ ὑπὸ τῆς Συνάξεως.

8. *Τῆς Βιβλιοφύλακος.* Ἡ βιβλιοφύλαξ ἐκλεγομένη μετὰ τῶν λογιωτέρων ἀδελφῶν, ὀφείλει νὰ διατηρῇ ἐν καλῇ καταστάσει καὶ ἐν ἀπολύτῳ καθαριότητι τὰ βιβλία ἅπαντα. Εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὴν τυχόν ἀπώλειαν τῶν βιβλίων.

9. *Τῆς Διακονητρίας τῶν ζῶων.* Ἡ διακονήτρια τῶν ζῶων φροντίζει διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ χώρου καὶ τὴν κατάλληλον τροφήν. Ἐπιμελεῖται αὐτὰ ὡς δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν, χωρὶς νὰ τὰ τυρανῇ καὶ νὰ τὰ ὑποδουλῶνῃ ἐγωιστικῶς.

10. *Τῆς Νοσοκόμου καὶ Γηροκόμου.* Ἡ νοσοκόμος ὑποχρεοῦται νὰ περιποιεῖται τὰς ἐκάστοτε ἀσθενούσας ἀδελφὰς κατὰ τὰς ὁδηγίας καὶ ὑποδείξεις τοῦ ἱατροῦ. Νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τῆς εὐτυχῆ διότι τῆς ἐνεπιστεύθη ἡ Μονὴ τὸ μᾶλλον ψυχοσωτήριο διακόνημα καὶ νὰ φιλοτιμεῖται νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς τὴν ἱερὰν διακονίαν τῆς νοσηλείας τῶν ἀσθενῶν, ἔχουσα πάντοτε κατὰ νοῦν τὴν τοῦ Θεανθρώπου παραβολὴν τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς.

Οὐχὶ κατωτέρας εἰς ἱερότητα οὔσης καὶ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐν ὑπακοῇ γεγηρακότων ἀδελφῶν, ὀφείλει νὰ ἐπιμελεῖται αὐτῶν ὡς ἱερῶν προσώπων, διότι ὄντως ἱερὰν ἔχομεν ὑποχρέωσιν τοῦ τιμᾶν τοὺς γονεῖς ἡμῶν, γονεῖς δὲ ἡμῶν ἐν τῇ Μονῇ εἰσιν αἱ πρεσβύτεραι ἀδελφαὶ παρ' ὧν ἐγενόμεθα δεκτοὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀδελφότητος, ἀνετράφημεν πνευματικῶς καὶ γενικῶς παρ' αὐτῶν ἐδιδάχθημεν τὸ εὖ ζῆν.

11. *Τῆς Προσφοράρισσας.* Ἡ προσφοράρισα ὀφείλει μετὰ προθυμίας νὰ ἐπιμελεῖται τῆς ζύμης, νὰ διατηρῇ ἄμεμπτον καθαριότητα εἰς τὸ προσφορεῖον, καὶ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰ διὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν πρόσφορα.

Ἄλλα διακονήματα εἶναι ἡ ἱεροραπτική, ἡ ἀγιογραφία, τὸ κέντημα κ.λπ.

Ἄρθρον 18

Ἐπισκέπται - Προσκυνηταὶ

Σύμφωνα μὲ τὴν προτροπὴν τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου: «ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, τὸν πυλῶνα τοῦ μέλλοντος κτίζεσθαι κοινοβίου μὴ κλείσητε διὰ παντὸς ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐλογίαν χορηγήσει ὑμῖν ὁ Θεός», ἡ Ἱ. Μονὴ παρέχει ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων τὴν φιλοξενίαν, ὑπὸ τὰς ἀκολούθους προϋποθέσεις:

1. Ἡ διανυκτέρευσις ἀγνώστων προσώπων ἐπιτρέπεται δι' ἐν εἰκοσιτετράωρον, ἐφ' ὅσον προηγουμένως διαπιστωθῇ ἡ ἄμεσος ἀνάγκη παροχῆς εἰς αὐτοὺς φιλοξενίας. Διὰ περισσότερον χρονικὸν διάστημα ἀποφασίζει ἡ Γεροντία.

2. Διὰ δωρητὰς καὶ εὐεργέτας τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ διὰ συγγενεῖς ἀδελφῶν κατὰ Θεὸν ζώντων, ὡς καὶ διὰ κάθε ἄλλο πρόσωπον τυγχάνον ζῶν καὶ ἐνεργὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ χρήζον ἐνισχύσεως καὶ πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, ἡ φιλοξενία δύναται νὰ παραταθῇ δι' ἐν δεκάήμερον, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἡγουμένης ἢ διὰ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα τῇ ἀποφάσει τῆς Γεροντίας.

3. Οἱ φιλοξενούμενοι δύνανται νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τῆς Ἀδελφότητος καὶ εἰς διακονίας αἰτινες ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τοῦ ξενῶνος ἢ νὰ ἀπασχολοῦνται κατὰ τὰς δυνατότητάς των μὲ ἄλλας διακονίας, τῇ εὐθύνη καὶ διακρίσει τῆς ἀρχονταρίσσης.

4. Ἐπιτρέπεται ἡ διανυκτέρευσις ἀνδρῶν μόνον εἰς ξεχωριστὸν ξενῶνα.

5. Οἱ ἐπισκέπται καὶ προσκυνηταὶ ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἱ. Μονὴ δὲν εἶναι τόπος παραθερισμοῦ καὶ διασκεδάσεως ἀλλὰ τόπος προσευχῆς, προσκυνήματος καὶ ἀγιασμοῦ. Δέον ὅπως προσέρχωνται εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν μόνον κατὰ τὰς ἐπιτρεπόμενας ὥρας, ἃς ὀρίζει ἡ Γεροντία. Νὰ ἔχουν εὐπρεπὴ περιβολὴν καὶ νὰ φέρωνται μετὰ πάσης κοσμιότητος, σεμνότητος καὶ εὐλαβείας καὶ νὰ μὴν χρησιμοποιοῦν μουσικὰ ὄργανα καὶ ἄσματα καὶ νὰ μὴ θορυβοῦν καὶ γελοῦν ἀπρεπῶς.

6. Εἰς τὴν τράπεζαν τῶν μοναχῶν δὲν συντρῶγουν κοσμικοί, πλὴν τῶν μεγάλων τῆς χριστιανοσύνης ἑορτῶν.

7. Ψυχοπαθεῖς δὲν φιλοξενοῦνται διὰ λόγους ἀσφαλείας.

8. Τοὺς προσκυνητὰς ὑποδέχεται ἡ ἀρχονταρίσσα, τοὺς ὀδηγεῖ πρῶτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα προσκυνήσωσι καὶ κατόπιν εἰς τὸ Ἀρχονταρίκιον, προσφέρουσα κάθε δυνατὴ ἐξυπηρέτησιν καὶ περιποίησιν.

9. Οἱ προσκυνηταὶ καὶ φιλοξενούμενοι δὲν εἰσέρχονται εἰς τὰ διαμερίσματα τῆς Ἀδελφότητος.

10. Συνομιλίας ἐπισκεπτῶν μετὰ μοναχῆς, ἐκτὸς τῆς ἀρχονταρίσσης, ἐπιτρέπονται μόνον κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἡγουμένης.

Ἄρθρον 19

Περίπτωσις διαλύσεως

Ἡ Ἱ. Μονὴ θεωρεῖται ὑφισταμένη καὶ ἂν ἀκόμη ὑπολειφθῇ ἐν αὐτῇ μία μόνον ἀδελφή. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἐν λόγῳ ἀδελφὴ ἀντικαθιστὰ ἅπαντα τὰ ὄργανα τῆς Ἱ. Μονῆς, ἤτοι Ἡγουμένην, Γεροντίαν, Ἀδελφότητα. Ἄν δὲ οὐδεμία ἀδελφὴ ὑπολειφθῇ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ καὶ δὲν ὑπάρξῃ οὐδεμία ἀπόφασις τῆς Ἀδελφότητος παλαιότερα ἢ πρόσφατος, περὶ τῆς περιουσίας τῆς Μονῆς, τότε αὕτη περιέρχεται τῇ οἰκείᾳ Ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ ὑποχρεουμένη ὅπως μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ ἐξεύρεσιν προσώπων ἐπιθυμούντων νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν τῇ διαλυθείσῃ Μονῇ καὶ νὰ συνεχίσωσι τὴν λειτουργίαν αὐτῆς.

Ἄρθρον 20

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ διαχειρίσις αὐτῶν

Πόροι τῆς Ἱ. Μονῆς εἶναι:

1. Ἡ τυχὸν περιουσία τῶν ἀδελφῶν, ἥτις ἀπὸ τῆς κουρᾶς αὐτῶν περιέρχεται εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν. Ἄν τις ἐπιθυμῇ πρὸ τῆς κουρᾶς αὐτῆς νὰ ἀποξενωθῇ τῆς ἐαυτῆς περιουσίας, εἶναι τοῦτο ἀπόλυτον δικαίωμα αὐτῆς. Πάντως τῇ προτεραίᾳ τῆς κουρᾶς δὲν πρέπει νὰ ἔχη οὐδὲν περιουσιακὸν στοιχεῖον. Ἄν μετὰ τὴν κουρὰν καταστῇ κάτοχος περιουσίας ἐκ δωρεᾶς ἢ κληρονομίας, ὀφείλει νὰ μεταβιβάσῃ ταύτην ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν. Οὐδὲν ἀπολύτως μέλος τῆς Ἀδελφότητος δύναται νὰ ἔχη προσωπικὴν περιουσίαν.

2. Αἱ ἐξ ἐργοχείρων τῶν ἀδελφῶν καὶ δοκίμων πρόσοδοι, ἀπαγορευομένης τῆς δι' ἴδιον λογαριασμῶν ἐργασίας.

3. Δωρεαί, εἰσφοραί, κληρονομίαι, συντάξεις κ.λπ.

4. Τὰ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἱ. Μονῆς προσφερόμενα.

5. Πρόσοδοι ἐξ ἐκμεταλλεύσεως τῆς τυχὸν πε-

ριουσίας τῆς Ἱ. Μονῆς, ἢ ἐξ ἐκδόσεων ἐντύπων προερχόμενοι.

6. Αἱ δωρεαὶ ἢ ἐπιχορηγήσεις ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

7. Αἱ τυχόν κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις.

8. Τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως κηροῦ προερχόμενα.

9. Πᾶσα ἄλλη πρόσσδος ἐκ χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς.

Ἐκ τῶν πόρων αὐτῆς ἡ Ἱ. Μονὴ δύναται νὰ δαπανᾷ, ἀποφάσει τῆς Γεροντίας:

1. Δι' ἔργα εὐποιίας (βοήθειαν πτωχῶν κ.λπ.) ὅσον καὶ διὰ πνευματικὴν τροφοδοσίαν τοῦ λαοῦ (δωρεὰν διανομὴ ἐντύπων κ.λπ.).

2. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς.

3. Διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Καθολικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν οἰκοδομημάτων.

4. Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν καὶ προσθήκην νέων οἰκοδομημάτων.

5. Διὰ τὴν φιλοξενίαν.

Ἄνευ ἀποφάσεως τῆς συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, λαμβανομένης δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν, οὐδὲν ἀπολύτως ποσόν, ἐξ οἰασδήποτε πηγῆς προερχόμενον, δύναται νὰ διατεθῇ διὰ σκοπὸν μὴ σχετιζόμενον ἀμέσως πρὸς τοὺς σκοποὺς ἢ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἱ. Μονῆς ἢ μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 21

Πανηγύρεις

Ἡ Ἱ. Μονὴ πανηγυρίζει:

1. Τὴν 27ην Ἰουλίου, μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος,

2. Τὴν 12ην Ἰουλίου, μνήμην τῆς Παναγίας Τριχερούσης, ἧς ἡ ἱερά εἰκὼν φυλάσσεται ἐν τῷ Καθολικῷ.

Ἄρθρον 22

Γενικαὶ διατάξεις

Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν δὲν τελοῦνται γάμοι.

Ἄρθρον 23

Μεταβολὴ κανονισμοῦ

Ὁ παρῶν κανονισμὸς δύναται νὰ μεταβληθῇ, κατὰ τὰς μὴ θεμελιώδεις διατάξεις αὐτοῦ, μόνον τῇ συναινέσει τῶν 2/3 τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ κτήτορος τῆς Μονῆς π. Φιλίππου Ἀβραμίδη. Αἱ θεμελιώδεις διατάξεις καὶ ἰδιαιτέρως αἱ καθιστώσαι τὴν Ἱ. Μονὴν αὐτοτελεῖ, αὐτοδιοίκητον καὶ ἀνεξάρτητον,

οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μεταβάλλονται, ἀλλὰ παραμένουσιν ἑσαεὶ. Θεμελιώδεις διατάξεις εἶναι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν σκοπὸν τῆς Ἱ. Μονῆς, εἰς τὸ σύστημα διοικήσεως, εἰς τὸν τρόπον οἰκονομικῆς διαχειρίσεως καὶ εἰς τὸν τρόπον καὶ τὰ ὄργανα ἐλέγχου τῶν οἰκονομικῶν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 24

Μεταβατικαὶ Διατάξεις

1. Τὰς ἐκλογὰς διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς πρώτης Ἠγουμένης, θὰ διενεργήσῃ ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ προεδρευομένη ὑπὸ τῆς Προεστῶσης, καὶ δὲν θὰ ἰσχύσουν τὰ τυπικὰ προσόντα τόσον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν ὅσον καὶ τοῦ ἐκλέγεσθαι (ὄρια ἡλικίας καὶ χρόνος παραμονῆς).

2. Ἡ Ἠγουμένη μετὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἔγκρισιν τῆς ἐκλογῆς τῆς, ὀφείλει νὰ διενεργήσῃ ἐκλογὰς ἐντὸς μηνός, διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς Γεροντίας.

Ὁ παρῶν κανονισμὸς, κατ' ἄρθρον τε καὶ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, προθύμως ἐπέδοκιμάσθη, ἀνεπιφυλάκτως ἐνεκρίθη καὶ ὀλοψύχως ἐπευλογήθη παρὰ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, ἤτοι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Εὐδοκίμου. Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν Πρωτοκόλλου 354 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 25.8.1998 ἐγγράφου Αὐτοῦ, δι' οὗ παρέσχε καὶ τὴν κανονικὴν Αὐτοῦ συγκατάθεσιν, πρὸς ἴδρυσιν τῆς Ἱ. Μονῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν θερμοτάτων Αὐτοῦ πατρικῶν εὐχῶν, διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν τοῦ Ἱεροῦ Καθιδρύματος, ἵνα δοξάζηται ὁ ἐν Τριάδι εὐλογητὸς Θεὸς ἡμῶν, μεγαλύνηται ὁ Προστάτης αὐτοῦ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Παντελεήμων καὶ οἰκοδομητῆται ἡ Ἐκκλησία, ἣν ὁ Κύριος περιποιήσατο τῷ Τιμίῳ Αὐτοῦ αἵματι.

Ἐν Χρυσοκάστρῳ τῇ 25.6.1998

Ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἄρχιμ. Φίλιππος Ἀβραμίδης

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ

Ἡ Προεστῶσα

Λυδία Μοναχὴ

Τὰ μέλη

Μακρίνα Μοναχὴ

Συγκλητικὴ Μοναχὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

«Περὶ Ἰδρύσεως Τεχνικοῦ Γραφείου
παρὰ τῆ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν».

Λαβόντες ὑπ' ὄψει:

α. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 29 παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ Α' 146) ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρον 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/1969 Κανονισμοῦ (ΦΕΚ 185/Α/1978).

β. Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 55/1974 Κανονισμοῦ «Περὶ μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἀπάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων» (ΦΕΚ Α' 185).

γ. Τὰς ὑφισταμένας ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων παρ' αὐτῆ.

δ. Τὴν ἀπὸ 28-12-1998 πρότασιν Ἡμῶν πρὸς τὴν Διарκή Ἱερὰ Σύνοδον.

ε. Τὴν ἀπὸ 13-1-1999 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διарκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζομεν

1. Ἰδρύομεν Τεχνικὸν Γραφεῖον παρὰ τῆ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν διὰ τὸν προγραμματισμὸν, παρακολούθησιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων αὐτῆς, συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 55/1974 Κανονισμοῦ «Περὶ μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἀπάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων».

2. Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Τεχνικοῦ Γραφείου, ἢ πρόσληψις τοῦ ἀναγκαίου προσωπικοῦ ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια καθορισθήσονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

3. Ἡ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης προκαλουμένη δαπάνη θὰ βαρύνῃ τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῆ.

Ἡ παρούσα ἀπόφασις, δημοσιευθῆσεται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Ἀθήναις τῆ 14ῃ Ἰανουαρίου 1999

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἀγίου Γεωργίου Νεραϊδας, 2) Ἀγίου Δημητρίου, χωρίου Ἀγίου Δημητρίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κοζάνῃ τῆ 18ῃ Δεκεμβρίου 1998

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καρπενησίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Δάφνης Εὐρυτανίας καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καρπενησίῳ τῆ 28ῃ Δεκεμβρίου 1998

† Ὁ Καρπενησίου ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἀρθρῶν 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἰ. ναῷ

Ἀγίας Παρασκευῆς Ναυπάκτου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 28ῃ Δεκεμβρίου 1998

† Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλη-

σίας τής «Ελλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τής Ἱεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἔφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀρκαδικοῦ Ναυπλίας, 2) Ἀγίων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας Δρεπάνου Ναυπλίας
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τής δημοσιεύσεως τής παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου 1998

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς

α) Τιμίου Προδρόμου Ἀργους, β) Ἀγίου Νικολάου Ἀργους, γ) Ἀγίου Πέτρου Ἀργους καὶ δ) Ἀγίου Γεωργίου Ναυπλίου
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τής δημοσιεύσεως τής παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου 1998

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τής Ἐκκλησίας τής «Ελλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τής Ἱεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἔφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καλόβρυσης (Βουραζίου)
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τής δημοσιεύσεως τής παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τής ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καλαμάτῃ τῇ 8ῃ Ἰανουαρίου 1999

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τής κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἰ. ναῷ

Ζωοδόχου Πηγῆς Τρικάλων

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τής δημοσιεύσεως τής παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Τρικάλοις τῇ 14ῃ Ἰανουαρίου 1999

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Καισαριανῆς ΓΕΩΡΓΙΟΣ
† Ὁ Μεσσηνίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τής Μ.Χ.Ε.
Τακτικὸν Μέλος τής «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τής Ἀποστολικῆς Διακονίας
Ἰασίου 1, 11521 Ἀθῆναι, Τηλ. 7210.734
Προϊστάμενος: Σωκράτης Μαυρογόνατος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἰκονμ. Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἐπὶ τοῖς Χριστογενένοις.

*Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, Ἐπίσημα Γράμματα.
Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Στοχασμοὶ γιὰ τὴν ἔννοια τοῦ χρόνου.*

Ἱεράς Συνόδου, Τοῖς καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπιχρότειαν Μοναχοῖς.

Ἱεράς Συνόδου, Ἐγγράφα.

Ι. Μ. Χατζηφώτη, Ἡ ἐπίσημη ἐπίσκεψη τής Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Χριστοδούλου στὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας (20-24 Νοεμβρίου 1998).

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Πράξεις συστάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.

Παράρτημα.